

BURMESE CLASSIC

လုံခြုံစေ့ထားသော

ရုတ်မြတ်နိုး

အရိပ်ကလေး

၁၉၆၅ ခု ဇူလိုင်လ ၁၀ ရက်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မြင့်မြင့် (မြ-၀၀၆၆၆)
ဇနီးမောင်နှံ၊ အမှတ်-၅၂၀(က)၊ အင်းဝ(၄)လမ်း၊
တောင်ဥက္ကလာပတိုက်၊ ရန်ကင်းမြို့

အတွင်းနှင့်အပုံးပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်စင် (မြ-၀၀၃၂၇)
(ရွှေမြင့်သွယ်ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ်-၁၇၉၊ ၃၀လမ်း၊ (၁၁)ရပ်ကွက်
ပန်းဆတ်တန်းတိုက်၊ ရန်ကင်းမြို့

ပုံနှိပ်ခြင်း

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ

အုပ်စု

၅၀၀ အုပ်

တန်ဖိုး

၁၀၀ ကျပ်

မြန်မာ့စာပေ

စိုးလပြည့်စာပေ
အမှတ်-၂၂၃၊ ၃၇လမ်း၊ ၃၀-လမ်း၊
ပန်းဆတ်တန်းတိုက်၊ ရန်ကင်းမြို့
ရက် - ၀၉ ဇူလိုင်လ ၀၉-၂၀၀၉

ရုပ်နှိပ်ခြင်း
အပိုက်ကလေး/ရုပ်နှိပ်ခြင်း ရန်ကင်း
ဇနီးမောင်နှံ၊ ၂၀၁၅
(၂၇၆)စာ၊ ၁၂ စင်တီမီတာ x ၁၇-၇ စင်တီမီတာ
(၁) အပိုက်ကလေး

အခန်း (၁)

မြသစ်ရိပ်ရဲ့ မျက်ဝန်းအကြည့်လေးတွေက တစ်ဖက်ခြံကြီးသို့
ပြောင်းလာတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ စူးစိုက်၍
ချောင်းမြောင်းကြည့်မိနေသည်။

“ဟွန်း ... ရုပ်ကတော့ ချောပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ... ညှင်းသိုးသိုးနဲ့
ဇွတ်နှာကြီးကလည်း စူပိုတင်းနေတာပဲ၊ တစ်လောကလုံး သူ
တွေ့ထားရတဲ့အတိုင်း ...”

ရိပ်နဲ့ဘာဆိုလို့လဲ။ မနေ့ကမှပြောင်းလာတဲ့ လူကြီးတွင်
အခြားမိသားစုဝင်တွေ မတွေ့ရတဲ့ ခြံစောင့်နှင့်ခရိုင်ဘာဟဲ့ ထင်ရ
သော ယောက်ျားနှစ်ယောက်ထံ အပိုတွေ့ရသည်။

“မေမေထင်တာတော့လေ ဒီခြံကြီးရဲ့အမွေခံဖြစ်နိုင်တယ်၊
အစ်ဦးတည်းသောသားလို့ ပြောသံကြားနေတယ်”

စိုးလပြည့်စာပေ

ရိပ်မေမေက အိမ်ခြံမြေပွဲစား အကြီးကြီး။ သတင်းစုံသည်။ တစ်ဖက်ခြံကြီးကလည်း ပြစ်ထားတာကြာပါပြီ။ ရိပ်တို့ပြောင်းမလာ ခင်ထံကပဲဖြစ်၏။ ရိပ် မမေးရဲ။ မေမေက ယောက်ျားလေးတွေနှင့် ပတ်သက်တာ ကန့်သတ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

“မေမေတို့က မိန်းမသားချည်းပဲနော်ရိပ် ... ပြီးတော့လေ မေမေသမီးလေး မြသစ်ရိပ်ကို မှည့်လေးတစ်ပေါက်လောက်တောင် မစွန်းထင်းစေချင်ဘူးနော် ... ချစ်သူထားတာတွေ ဘာတွေ မေမေ လုံးဝလက်မခံဘူး သမီးရိပ် ... တစ်ယောက်ထဲ အပြင်မထွက်ရဘူး၊ သွားချင်တဲ့နေရာပြော ... မေမေ လိုက်ပို့မယ်”

မေမေကတော့ တကယ်ကိုပဲ ရိပ် သွားလေရာ မေမေပါနေ ဤ စိတ်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးသလိုကြီး ခံစားရပြီး အပြင်သိပ်မထွက်ဖြစ်။ ရိပ် ဘွဲ့ယူဖို့တောင် စာပေးစာယူပဲ တက်တာပါ။ တစ်နေ့နေ့ မေမေ ရဲ့ဆုံးမစကားတွေ သတိငေးချက်တွေက ရိပ်တစ်ယောက်ထဲ အပြင် ထွက်ရမှာ ကြောက်ရွံ့နေသည်။

“ရိပ်”

“ဟင်”

“မိပြီ ... ဘာတွေချောင်းနေတာလဲ”

“ဟာ ... မမလေးကလည်း လန့်လိုက်တာ”
သူမရဲ့ အစ်မနှစ်ဝမ်းကွဲလောက်တော်တဲ့ မေမေတူမ ခင်နှင့် ဓူန်က ရိပ်ရဲ့အဖော်အဖြစ် မေမေခေါ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ရိပ်တို့ တစ်တိုက်လုံးမှာ ဆွေမျိုးတော်စပ်သူတွေကြီးပဲ အလုပ်ခန့်ထားခဲ့ ၏။ ရိပ်က တစ်ဦးတည်းသောသမီးပါ။ ရိပ်ဖေဖေက ကွယ်လွန်သွား တာ ငါးနှစ်လောက်ရှိပြီ ဖြစ်လေသည်။

“ဟိုဘက်ခြံက လူကြီးကိုပါ ရိပ်စိတ်ဝင်စားလို့ ချောင်းကြည့် နေတာပါ ... ကြည့်စမ်း ... မမလေးမျက်နှာကြီး တင်းငုတ်နေတယ် တစ်လောကလုံး သူ့လုပ်စာထိုင်စားနေသလိုပဲ”

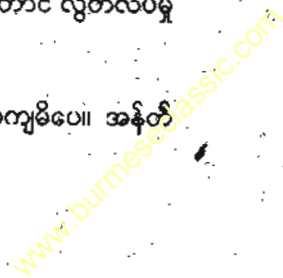
“ရိပ်”

“ဟင်”

“အနီတီလေးသိသွားရင် မမလေးပါ အဆူခံထိမှာနော် ... ခင်ပိုင်လိုက်တော့”

“စိတ်ညစ်ပါတယ်နော် ... အဲဒီလိုကန့်သတ်ချုပ်ချယ်မှုတွေ ခိုရိပ် မကြိုက်တာဘဲ ... ကိုယ့်အိပ်ခန်းထဲမှာတောင် လွတ်လပ်မှု တော့ဘူးလားလို့”

ညီမလေးရိပ်ဘဝကို မှုလည်း သဘောမကျမိပေ။ အနီတီ

လေးချစ်တာက ချစ်တာပဲ မျက်စိအောက်ကနေ အပျောက်မခံ။
အစောင့်အရှောက်တွေနှင့် မှုံက အဓိကစောင့်ရှောက်ရသူ။ ရိပ်လေး
ကိုလည်း သနားမိသည်။

“ရိပ်လေးရယ် ... မမလေးလည်း ရိပ်လေးကို သနားမိပါ
တယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း အန်တီလေးက သမီးလေးတစ်ယောက်ထဲ
မွေးထားလို့ ငုံ့ထားမတတ်ချစ်တာ ... ရိပ်လေးကိုလေ ငုံ့ထားလို့
ရရင် သူ ငုံ့ထားမှာသိလား ... ”

“လွန်တယ် ... မေမေ စည်းကမ်းတွေကို ရိပ် မွန်းကြပ်နေပြီ
သိလား မမလေးရယ် ... ရိပ် အိပ်ခန်းထဲမှာတော့ လွတ်လပ်စွာနေ
ပါရစေနော် ... မေမေလည်း မရှိပါဘူး”

“နေ ... နေပါ ရိပ်လေးဘဝက လူ့လောကကြီးအကြောင်း
လည်း ဘာမှမသိရ ... သူငယ်ချင်းလည်းမရှိ၊ သနားလိုက်တာ”

“မမလေး”

“ပြောလေ”

“ဟိုလူကြီးအကြောင်းကိုလေ ရိပ်အရမ်းသိချင်တာပဲ ...
စုံစမ်းပေး”

“ဟာ ... ဘာလုပ်မလို့လဲ ရိပ်ရယ် ... ဘာဆိုင်လို့လဲ ... ”

တော်ကြာ အန်တီလေးသိသွားရင် မမလေးအဆုတ်ရလိမ့်မယ် ...
ပြီးတော့ မောင်းထုတ်လိုက်ရင် ထမင်းငတ်လိမ့်မယ်နော်”

ပြောမယ့်သာပြောရတာ မှုံကိုယ်တိုင် စပ်စုချင်နေသည်။
အရမ်းချမ်းသာပြီး ဒီလူက ခပ်စုတ်စုတ်။ ရုပ်ရည်စွယ်က အမိုက်စား
ပါ။ ဘယ်လိုဝေဒနာ အပူသောကတွေ ခံစားနေရပါလိမ့်။ မှုံလည်း
စပ်စုချင်နေ၏။ ရိပ်လေးကဖက်လျှက် အတင်းအကျပ်ပူဆာသည်။

“လုပ်ပါ မမလေးရယ် ... ရိပ်သိချင်လွန်းလို့ပါ။ သူ့မျက်ဝန်း
တွေက ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေသလိုပဲ။ ဖြစ်သလို ပေပေတေတေနေပုံ
ပဲ ... မေမေကပြောတာတော့ ဒီခြံကြီးရဲ့အမွေခံတဲ့ ... ”

“ဒါလောက်သိရရင် တော်ပြီပေါ့ ရိပ်လေးရယ် ... ”

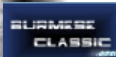
“ဟင့်အင်း ... ဒီထက်ပြည့်ပြည့်စုံစုံသိချင်တာ မမလေးက
ဈေးထဲအမြဲသွားနေတာ စပ်စုနဲ့ပါ”

“မမလေးက ဘယ်လိုစပ်စုရမှာလဲ ... ဒီခြံကြီးမှာက
ထောက်ရှားလေးတွေပဲရှိတာ”

“မမလေး”

“ပြော”

“ဟိုလေ ဒီခြံကြီးထဲက ဒရိုင်ဘာက မမလေးနဲ့ရွယ်တဲ့ ... ”

ရုပ်ရည်လည်းမဆိုးပါဘူး၊ တို့မမလေးကလည်း ချောတယ် ဝင်လုံး ပြစ်လိုက် ... ”

“အမလေးရိပ်ရယ် ... ဘယ်လိုအကြံကြီးများပေးရတာလဲ၊ အန်တီလေးသိသွားရင် ပြေးပေါက်မှားမှာနော်”

“မေမေသိသွားလို့ မောင်းထုတ်ရင်လည်း ဟိုခြံကြီးထဲ ပြောင်းနေလိုက်ပေါ့ ... ”

“ရိပ်လေးကတော့လေ မဟုတ်တာတွေပြောတော့မယ်၊ ညည်းလေးထက်တောင် ဆိုးသေးတယ် ... ညည်းကိုစောင့်ရှောက် ဖို့ ကျုပ်က အပျိုကြီးလုပ်ရမယ်တဲ့ ... မတရားလိုက်တာ”

“ဒါဆို မမလေးက အပျိုကြီးမလုပ်ချင်ဘူးပေါ့”

“ဘယ်သူက အပျိုကြီးမလုပ်ချင်ဘူးပေါ့”

“ဘယ်သူက အပျိုကြီးလုပ်ချင်မှာလဲဟယ် ... ”

“ဒါကြောင့်ပြောတာလေ ... ချစ်သူရှာလိုက်ပေါ့၊ ရိပ်တို့ဘဝ က ရည်းစားထားချင်ရင်တောင် ကိုယ်ကစရမယ့်အခြေအနေပဲ နော်”

တမင် မမလေးကိုယ်တိုင် တစ်ဖက်ခြံကြီးကို စိတ်ဝင်စား စေရန် ရိပ်ဆွပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

“အပျိုကြီးဘဝတော့ ရိပ် မကြိုက်ဘူး ... မျိုးဆက်ဆိုတာ

ရှိရမယ်လေ မဟုတ်ဘူးလား ... အချစ်ကချိုမြိန်တယ်တဲ့”

“ဟဲ့ ကောင်မလေး ... ဘာတွေပြောနေတာလဲ ... ညည်း လေးအိမ်ထဲနေပြီး ဒီစကားမျိုးတွေတောင် ပြောတတ်နေပြီလား”

တမင်အပျိုကြီးစိတ်တွေ နိုးထလာစေရန် ရိပ်ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။ မျိုးစပ်ထဲတွေ့တာပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ အပျိုကြီးမျက် နှာပြင်ပေါ်မှာ ရဲရဲတွတ်လျှက် ရှက်သွေးတွေ ဖြာနေသည်။

“အိမ်ထဲမှာနေရတဲ့သူက အပြင်မဟုတ်တော့ပဲရိတ်ယံ သိ လား ... ရိပ်က ဒီအကြောင်းတွေပဲ စဉ်းစားနေတာလေ”

“ရိပ်လေးနော် မဟုတ်တာတွေတော့ မလုပ်ပါနဲ့အေ ... အန်တီလေး ရင်ကျိုးလိမ့်မယ်”

“အပျိုကြီးအတွက် အကောင်းပြောပေးတာကို ... ဟော တို့မှာ ... တို့မှာ ခြံထဲထွက်လာပြီ”

မမလေးပါ ရိပ်နှင့်အပြိုင် ချောင်းကြည့်နေသည်။

“မမလေး”

“ဟင် ... ”

“ရုပ်ရည်ကတော့ ဖြောင့်တယ် ... အရပ်ကြီး အရှည်ကြီးပါ၊ ဒေါင်ကတော့ ရှယ်ပဲ”

မမလေးက ရိပ်ပြောတာကို စိတ်မဝင်စားဘဲ ကားရေဆေး
နေတဲ့ ဒရိုင်တာဆီ ရောက်နေသည်။

“မမလေး”

“ဟင်”

“ဘယ်သူ့ကို သွားကြည့်နေတာလဲ”

“ဟင် ... ကြည့်နေပါတယ်ဟဲ့ ... ဟုတ်တယ်နော် ရိပ်၊
တော်တော် ရုပ်ပြောတာပဲ ... နေထိုင်တာဖြစ်သလိုကြီးနော်၊ သူ
မှာတစ်ခုခုတော့ ခံစားချက်ရှိနေသလိုပဲ”

“ဒါကြောင့် ... ရိပ် စိတ်ဝင်စားတာပါဆို၊ သိချင်တယ် စုံစမ်း
ပေးပါနော်”

“ကဲပါအေ ... ညည်းလေးပျော်ရွှင်အောင် မမလေး စုံစမ်း
ပေးပါမယ် ... ဦးနုသမီး ဇာတ်လမ်းတော့ သွားမလုပ်နဲ့နော် ...
ညည်းဦးလေးအရွယ်လောက်ရှိတယ်”

“အဲဒီလောက်ကြီး အသက်မကြီးသေးပါဘူး မမလေးရာ၊
ရိပ်ထက် ခြောက်နှစ်လောက်ပဲကြီးမှာ ... သူ့မျက်နှာက နုဖတ်နေ
တာပဲ ... မမလေး သေသေချာချာကြည့် ...”

“ရိပ်ရယ် ... ကိုယ့်ထက် ဆယ်နှစ်ကြီးတာ မကြီးဘူးလား”

“ကြီးရင်ချို ငယ်ရင်မှိတဲ့ ... ရိပ်က အချိန်ချင်တာ ... ဟား
ဟား ...”

“ရိပ် ... အမလေး ... ကြမ်းကြားလေကြားဟယ်၊ အန်တီ
လေး ကြားသွားပါမယ် ... ညည်းအမေက လျင်တယ်၊ အပြင်ထွက်
ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ပြန်ချောင်းချင်ချောင်းနေမှာ”

“မမလေး”

“ဟင်”

“စုံစမ်းပေးနော် ... မမလေးက အပြင်ထွက်ခွင့်ရှိတယ်လေ၊
ဈေးဝယ်ရတယ် ...”

“အေးပါ ... ရိပ်သိချင်တာ မမလေး စုံစမ်းပေးပါမယ်၊ သို့သို့
သိပ်သိပ်လေးလုပ်ပါ ... တစ်ခုတော့ပြောထားမယ်နော်၊ ရိပ်လေး
ကတော့ သွားပတ်သက်ဖို့မကြိုးစားနဲ့ ... အန်တီလေးအကြောင်း
ရိပ်အသိဆုံးနော် ...”

“အင်းပါ ... အိမ်ထဲမှာနေရလေ ရိပ်က ပတ်ဝန်းကျင်
အကြောင်းကို သိချင်လေပဲ ... သူ့ကိုကြည့်ပါလား၊ ဘယ်လောက်
စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းလဲလို့ ...”

“ညည်းလုပ်တာနဲ့ ကျုပ်တောင် စိတ်ဝင်စားလာပြီ ရိပ်လေး”

“ဟို ဒရိုင်ဘာကိုလား”

“အေး”

“တကယ် ...”

“ဟာ ... ယောင်ကန်ပြီ၊ ရိပ်လေးဘာတွေပြောနေတာလဲ၊

ရှက်လိုက်တာအေ ...”

အပျိုကြီး ပြေးထွက်သွားသည်။ ရိပ် ရယ်မောကျန်ခဲ့၏။ တကယ်ပါပဲ ... သူ့အကြောင်းတွေကို ရိပ် ဘာဖြစ်လို့များ အလွန် အမင်းသိချင်နေရတာလဲ။

“ရှင်ကြီး ဘယ်လိုသောကဝေဒနာတွေ ခံစားနေရလဲဟင်၊ ရှင်ကြီးက လိုလေသေးမရှိအောင် ပြည့်စုံနေတာလေ ... ချစ်သူ အတွက် အသည်းကွဲနေတာလား ... ရှင်ကြီးချစ်သူက ခေါက်ပြစ် လိုက်တာလား ... ဒါမှမဟုတ် သေဆုံးသွားလို့လားဟင်”

ရိပ်အတွေးတွေထဲသို့ သူ့အကြောင်းတွေပဲ သိချင်တဲ့ဆန္ဒတွေ ပြင်းပြစွာ ပဟေဠိမေးခွန်းတွေ ပြောက်များစွာရောက်နေသည်။ သူက ခြံထဲမှာရှိတဲ့ ဒါန်းပေါ်မှာထိုင်နေ၏။ မျက်ဝန်းတွေက ဟိုး အဝေးကြီးဆီသို့ လှမ်းမျှော်ငေးမောကြည့်နေသည်။

“အလွမ်းမင်းသားလေးလား ဘာတွေဖြစ်ပျက်လာခဲ့လို့လဲ”

ရှင်ကြီး ကြေကွဲနေတာလား”

ရိပ်မှာ ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းမရှိတဲ့ ကျောင်းနှင့်အိမ် ကို မာမိကိုယ်တိုင် အပို့အကြိုနှင့် ကျောင်းစာတွေကလွဲပြီး ပတ်ဝန်း ကျင်အား ပတ်သက်ဆက်ဆံခွင့်မရှိခဲ့။ တိုက်ကြီးထဲမှာ စားစရာတွေ အပြည့်။ အစ်မဝမ်းကွဲတွေနှင့် အရွှေအရံက အပြည့်။ မေမေ့မျက်စိ အောက်မှာ အနေကြုံလာခဲ့သည်။

“ယောက်ျားဆိုတာ ခန့်သားချောမောပြီး အရပ်မြင့်ရမယ်၊ စတိုင်လ်ကျရမယ် ... ဒါပေမဲ့ ရှင်ကြီးက စတိုင်လ်တော့ လုံးဝမကျ ပါဘူး ... နွမ်းဖတ်ဖတ်နဲ့ ကြည့်ပါဦး ... ဆံပင်က ပွပွယောင်း ယောင်းနဲ့ မညှပ်ဘူး ... အဝတ်အစားက နွမ်းနေတယ်၊ စီးပွားရေး ပျက်သွားလို့လား မဟုတ်နိုင်ပါဘူး ... ရှင်ကြီး စီးတဲ့စားက နောက် ဆုံးပေါ် တန်ဖိုးကြီးတယ်”

သူ့အကြောင်းတွေကို ရိပ်ဘယ်လိုမှမတွေးဘဲ မနေနိုင်။ အကြည့်ကိုလွှဲပြစ်ဖို့ ဝန်လေးတွန့်ဆုတ်နေသည်။

“အသားအရည်က ဖြူဝင်းနုဖတ်နေတာလဲ ... ချောလိုက် စား ဆံပင်တွေညှပ် မုတ်ဆိတ်မွေးပသိုင်းမွေးတွေ ဖယ်ရှားပြုစီ ဆိုက်ရင် တကယ်ရွှေမင်းသားလေးပဲ ...”

ရှင်မြတ်နိုး

ရိပ်ထက်တော့ အသက်ကြီးပုံရသည်။ အပျိုကြီး မမလေး
ဈေးဝယ်ဖို့ ထွက်သွား၏။ ခဏနေတော့ တစ်ဖက်ခြံက ဒရိုင်ဘာ
လည်း ဈေးဆွဲခြင်းကိုင်ထွက်သွား၏။ အပျိုကြီးနဲ့ တွေ့ပါစေ။ ခင်မင်
ကြပါစေ။ သူ့ကိုရောင်းမြောင်းကြည့်ရင်း ဆုတောင်းနေမိသည်။

အခန်း (၂)

“ဟိုမှာ ရိပ်လေးပြောတဲ့ ဒရိုင်ဘာပဲ ... ဆွဲခြင်းနဲ့ဈေးဝယ်
ဖို့လာတာထင်တယ်”

သူ့ကိုတွေ့သည်နှင့် အပျိုကြီးမို့ ရင်တွေတဒိန်းဒိန်းခုန်နေ
သည်။ ရိပ်လေးကြောင့်ပါ။ ဘာတွေပြောမှန်းမသိဘူး။ မှု့ကိုဝင်လုံး
တဲ့ အန်တီလေးကိုလည်း ကြောက်ရတယ်။ မှု့ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်
ဝင်စားသည်။ မထူးတော့ပါဘူး ... ရိပ်လေးကိုလည်း ကူညီရာ
ရောက်တယ် ဝင်လုံးရမယ်။ မှု့ မသိသလိုလိုနှင့် သူ့တည့်တည့်သို့
လျှောက်သွားလိုက်သည်။ လူကလည်း ရှင်းနေသဖြင့် ဝင်ပြီးတိုက်
ပြစ်လိုက်သည်။

“အို ... မတော်လို့နော်၊ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် ...
ဪ ... ရှင်က ဟိုဘက်ခြံက ... ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားကိုမြင်ဖူးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဘေးဒြ်က အလုပ်သမားထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်မအဒေါ်တိုက်ပါ။ ညီမလေးကို စောင့်ရှောက်ဖို့လာနေတာ ... ကျွန်မနာမည် မှုံပါ ...”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်နာမည်က ဝင်းအောင်ပါ ... ဆရာလေးကိုကိုပိုင်ရဲ့ ဒရိုင်ဘာလေ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့၊ မြန်းချင်းတွေဆိုတော့ ခင်မင်ရတာပေါ့လေ၊ ပြောင်းလာတာ မကြာသေးဘူးနော် ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဒီခြံက ဆရာကိုကိုရဲ့အမွေခံပါ။ မိဘတွေကဆုံးသွားပါပြီ ... ကိုကိုက အမေရိကမှာနေတာ၊ အခု အပြီးအပိုင်ပြန်လာတာ”

ရိပ်လေးသိချင်တဲ့အကြောင်းအရာအချို့ကို မှုံသိလိုက်ရသည်။ ဈေးထဲမှာ စကားအကြာကြီးရပ်ပြောနေလို့လည်း မသင့်တော်ပေ။ အန်တီလေးကိုလည်း ကြောက်ရသေးတယ်။ မှုံ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ သူက အတူတူပြန်ဖို့ပြောနေသည်။

“ကျွန်မ နောက်ကျနေလို့ပါနော် ... အလုပ်တွေကလည်း ရှိသေးပါတယ် ... နောက်မှတွေ့ပါ့မယ်”

မှုံ သုတ်ခြေတင်ပြီး အမြန်ဆုံး ပြန်လာခဲ့မိသည်။ အန်တီလေးမြိုင်က ယောက်ျားလေးတွေနှင့်ခေါ်ပြောနှုတ်ဆက်တာ လုံးဝမကြိုက်။ မှုံကို ရိုးသားလို့ခေါ်ထားခြင်းဖြစ်၏။ မှုံ အမောတကောနှင့် ခြံထဲဝင်လာခဲ့သည်။

“ဟူး ... တော်ပါသေးရဲ့၊ အန်တီလေးမရှိလို့နော်”

မှုံ တိုက်ကြီးထဲဝင်လာပြီး ရေသောက်တော့ ထမင်းချက်တာဝန်ယူရတဲ့ ဒေါ်မေက မေးနေသေးသည်။

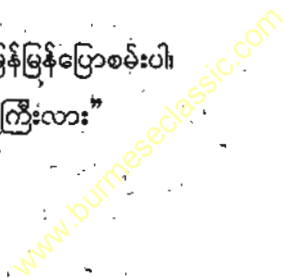
“မယ်မှုံ ဘာဖြစ်လာတာလဲ ... ထူးထူးခြားခြား ရေတွေအမောတကော သောက်နေတယ်”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်မေရယ် ... ရိပ်လေးလေ စားစရာတွေမှာလိုက်တာ အခုလာခဲ့ရမယ်ဆိုလို့ပါ ... မှုံ သွားပေးလိုက်ဦးမယ်နော်”

မှုံ အပေါ်ထပ်ကို စားစရာတွေယူပြီး အပြေးအလွှားတက်လာခဲ့သည်။

“ရိပ်လေး ... သိခဲ့ရပြီ၊ သိခဲ့ရပြီ”

“ဟုတ်လား ... ဘာတွေသိခဲ့လဲဟင်၊ မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ။ သူ့နာမည်က ဘယ်သူလဲ ... ဘာလုပ်လဲ၊ လူပျိုကြီးလား”

ရှင်မြတ်နိုး

“အမလေး ထိုင်ပါရစေဦး ရိပ်လေးရယ် ... အမောပြေပါရစေ ... မေးခွန်းတွေကလည်း များလိုက်တာ”

“သိချင်လို့ပါ မမလေးရာ”

မို့ ထိုင်ပြီး အမောပြေနေစဉ် ရိပ်လေးတစ်ယောက် နေမထိ ထိုင်မသာနှင့် တစ်ဖက်ခြံကြီးထဲမှာ ခြံစောင့်ကြီးပဲရှိသည်။

“ဟူး ...”

“အမောပြေပြီလား”

“အင်း”

“ပြော”

“မမလေးလေ ... ရိပ်လေးအကြံအတိုင်း ဟိုလူကိုဝင်တိုက်ပြီး မိတ်ဆွေဖွဲ့လိုက်တာ တော်တော်များများတော့ သိလာခဲ့ရဦး ရိပ်လေးရယ်”

“ဘာတွေသိခဲ့တာလဲဟင် ... မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ”

“သူ့နာမည်က ကိုကိုပိုင်တဲ့လေ”

“ကိုကို”

“ကိုကိုပိုင်ပါ”

“ဆက်ပြော”

အချိန်ထဲလေး

“သူမိဘတွေက မရှိတော့ဘူး ... သူက အမေရိကမှာနေတာတဲ့လေ ... အခုတော့ ဟိုကနေအပြီးအပိုင် ပြန်လာတာတဲ့”

“လူပျိုကြီးလား အိမ်ထောင်ရှင်လား ... ဘာလဲ”

“မမေးလိုက်ရဘူး”

“အရေးကြီးတာမှ မမလေးရာ မေ့ရလား ...”

“ဟယ် ... ဒီကောင်မလေး ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ သူ့ဟာသူ လူပျိုဖြစ်ဖြစ် လူအိုဖြစ်ဖြစ် အနိတိလေးမြိုင် သိရင်သေမှာ”

“အဲဒီလိုအိမ်ထဲမှာ ချုပ်ချယ်ထားလို့ ရိပ်လူတောထဲ မဝင်ဆန့်ဘဲ တုန်းနေတာ ... တစ်ခါတလေ သေတောင်ပြစ်ချင်တယ်၊ ဒီပြတင်းပေါက်ကနေ ခုန်ချပြစ်လိုက်ချင်တာ”

“မလုပ်ပါနဲ့ ရိပ်လေးရယ် ... ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ အနိတိလေးမြိုင်က တော်တော်လွန်ပါတယ်၊ သမီးကို မှည့်တစ်ပေါက်တောင် ချွန်းထင်းစေချင်ဘူးတဲ့လေ ... အရမ်းချစ်တာပါ”

“မမလေးပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ ... လူ့လောကကြီးအကြောင်း ရိပ်ဘာသိလဲ ... မေမေ့မျက်စိအောက်ကနေ ထွက်ခွင့်ချီးဘူး ... ရိပ်လေ ဟိုဘက်ခြံက လူကြီးကိုတွေ့တွေ့ချင်းပဲ သံယောဇဉ်တွယ်နေမိသလိုပဲလေ ...”

“ဘုရားရေ ... ရိပ်လေးနော်၊ အဲဒီလူက ဘာမှန်းမသိသေးဘူး၊ စိတ်မဝင်စားနဲ့ဦး ... မမလေး အသေးစိတ်စုံစမ်းပေးပျိုမယ်ဟယ်”

ရိပ်လေးကိုလည်း မှုံ့ အပြစ်မတင်လိုပေ။ ဘုမသိ ဘမသိနှင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို စွဲလမ်းနှစ်သက်သွားမှာလည်း ကြောက်မိသည်။ ရိပ်သာ တစ်ခုခုမှားယွင်းသွားရင် အန်တီလေး သေလိမ့်မယ်။ ရိပ်ကိုလည်း ပျော်ရွှင်စေချင်သည်။

“မမလေးနဲ့ ဟိုဒရိုင်ဘာရော”

“သူ့နာမည်က ဝင်းအောင်တဲ့ ... ဒီရိုင်ဘာတဲ့၊ ဒါပဲသိခဲ့တယ်”

“အရေးကြီးတာက လူပျိုလား လူအိုလား”

“ဟဲ့ ... တွေ့တွေ့ချင်းမေးလို့ ဘယ်ကောင်းပျိုမလဲ ... မိန်းမတို့ကုန် ရွှေပေးလို့မရတဲ့ ...”

“ကဲပါ အပျိုကြီးရယ် ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်၊ ထပ်ပြီးလည်း စုံစမ်းပေးပါဦး ... ဟိုလှည့်ပတ်ပြီးတော့လေ လူပျိုလား လူအိုလားလို့”

“ရိပ်လေးကြောင့်တော့ စိတ်ညစ်ပါတယ်နော် ... အိမ်ပေါ်

ကနေ ခေါင်းနဲ့ဆင်းရဲတော့မယ်ထင်တယ်”

“အဟက်”

“မရယ်နဲ့”

“အဟိ ...”

မမလေးက ရိပ်ခေါင်းကိုရိုက်ဖို့ လက်ရွယ်လျှက် ဟင်းသွား ချက်ရဦးမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားသည်။

“ကိုကို ... ကိုကိုပိုင်တဲ့လား”

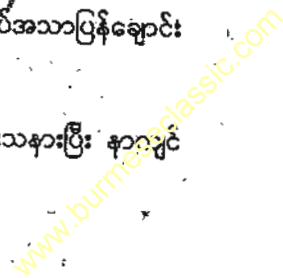
ကိုကိုဆိုတဲ့စကားလုံးလေးကို ရိပ်သဘောကျနှစ်သက်စွာ တိုးတိုးလေး ရေရွတ်နေမိသည်။

“ကိုကို ... အဟိ”

“ကိုကို ...”

ရိပ်တော့ သူ့ကို သံယောဇဉ်တွယ်မိနေသည်။ ကိုကိုဘာတွေခံစားနေရတာလဲ။ မမလေးက ညှို့လိုက်တာ။ သူ ဘာဖြစ်လို့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရိပ်တွေနဲ့ ညှိုးနွမ်းနေရတာလဲလို့ မေးခဲ့ရမှာပါ။ ရိပ် သိချင်တာက အဲဒါပဲ။ တစ်ဖက်ခြံကြီးဆီ ရိပ်အသာပြန်ချောင်း ကြည့်မိပြန်သည်။

“ကိုကို ပြန်ဝင်သွားပြီပဲ ... ရိပ် အရမ်းသနားပြီး နာကျင်

ကြော့နေရတယ်ဆိုတာ ကိုကို သိမှာမဟုတ်ပါဘူး။”

ရိပ်တစ်ယောက်ထဲ နေထိုင်ထိုင်မသာ ဖြစ်ရသည်။ ကိုကိုတို့
ခြံဘက်ကူးသွားပြီး မေးခွန်းတွေအများကြီး မေးပြစ်ချင်နေ၏။
မေမေ သိလို့မဖြစ်ဘူး။ အိမ်ပြောင်းပြေးမှာ သေချာသည်။

“ရိပ်လေးဘဝမှာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နဲ့ ခင်မင်
ပတ်သက်ခွင့်တောင် မရှိဘူးနော် ... မေမေရွေးချယ်ပေးမယ်၊ တစ်
ချိန်ချိန်မှာ သမီးရိပ် လက်ထပ်ရမယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို
လေ ... ”

ရိပ်ဘဝကလည်း တကယ့်ကိုအူတူတူပါ။ အချွေအရံတွေ
အသိုင်းအဝိုင်းတွေအားလုံး မိန်းကလေးတွေပဲ။ ကျောင်းတက်တော့
လည်း မိန်းကလေးကျောင်း။ ဒီဘက်ခြံကြီးထဲ ယောက်ျားလေးတွေ
ပြောင်းလာတာ မေမေ နှစ်သက်ပုံလည်း မရပေ။ ရိပ် ငြိမ်သက်နေ
ရသည်။

“သမီးရိပ်”

“ဟင်”

ရုတ်တရက် မာဇီဝင်လာပြီး အသံပြုလိုက်သဖြင့် ရိပ်ထိတ်
လန့်သွားတာကို မေမေက သေသေချာချာစိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ ... ဘာလဲ ... ”

“သမီးရိပ်”

“ရှင်”

“ညည်း ဘာတွေအတွေးလွန်နေလို့ မေမေ ဝင်လာတာကို
လန့်သွားရတာလဲ ... မလိမ်နဲ့ ... ”

ရိပ် စိတ်ညစ်တာ အဲဒါပါပဲ။ မေမေက ရိပ်ကို မသင်္ကာခြင်း
တွေနဲ့ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို ခတ်နေသည်ကိုပါ။ မေးခွန်းတွေ
တစ်ခုပြီးတစ်ခုမေးတော့မည်။ သံသယမျက်ဝန်းအကြည့်တွေ
အောက်မှာ ရိပ် ထွက်မောက်မိတ်လျှက် မေမေအကြည့်တွေက ပိုမို
စူးစိုက်လာသည်။

“မြသစ်ရိပ် ... မေးနေတယ်လေ၊ ညည်းမှာ ကြောက်ရမယ့်
အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ရှိရမယ်နော် ... ပြေလေ”

“မေမေကလဲ ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရလို့ပါ ... ရိပ်က
ဘာတွေစရာရှိမှာလဲလို့ ... ”

မေမေအကြည့်တွေက တစ်ဖက်ခြံကြီးဆီ ရောက်သွားပေ
မယ့် ရိပ်က ပြောင်းပေါက်ကို ပိတ်ထားသည်။

“ရိပ်”

“ရှင်”

“ဒီညနေ မေမေနဲ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက် အိမ်ထဲမင်းစားသွားရမယ်”

“ဟုတ်လား ... ဘယ်သူ့အိမ်လဲ မေမေ”

“သမီးမသိတဲ့တစ်ယောက်ပါ ... မေမေ့ငယ်သူငယ်ချင်းပဲ သမီးရိပ် ပြင်ဆင်ထားပါ ... သမီးဝတ်ရမယ့် အဝတ်အစား မေမေ့ကိုယ်တိုင် ရွေးပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သမီးရိပ်က လိမ္မာရေးခြားရှိတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ မြိုင်စိတ်တိုင်းကျ ပြုစုထိန်းကျောင်းထားခဲ့၏။ မှည့်တစ်ပေါက်လေးတောင် အစွန်းအထင်းမခံနိုင်။ မြိုင်ဘဝမှာ ငယ်စဉ်ကအရိပ်တစ်ခုက ယနေ့တိုင် ခြောက်လန့်နေဆဲဖြစ်၍လည်း သမီးလေးအား မျက်ချေမပြတ် စောင့်ကြည့်ထိန်းသိမ်းထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ရိပ်”

“ရှင်”

“တစ်နေ့နေ့မှာတော့ မေမေက ဘာဖြစ်လို့များ သမီးကို သံသယတွေနဲ့ စောင့်ကြည့်လာခဲ့ရလဲဆိုတာ မေမေ ပြောပြမှာပါ”

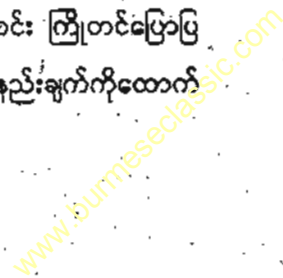
“မေမေရယ် ... ရိပ် သိပါတယ်နော်၊ မေမေက ရိပ်ကိုအရမ်းချစ်ပြီး ရိပ်ဘဝရှေ့ရေးအတွက်ဆိုတာ ရိပ်မသိဘဲနေမလား”

ဒေါ်မြိုင်သိတာ နှလုံးသားထဲမှာ သမီးလေးကိုချစ်ရလွန်းတဲ့ အချစ်တွေက နေရာလပ်မရှိအောင် ပြည့်နှက်နေသည်။ မိမိရွေးချယ်ပေးတဲ့ ယောက်ျားကိုပဲ လက်ထပ်ဖို့ လက်ခံစေချင်သည်။

“ရိပ်ရယ် ... မေမေငယ်ငယ်ကလေး မိဘတွေအရမ်းအလိုလိုက်ခြင်းခံရပြီး ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ရှုပ်ပွေနေခဲ့တယ် ... တစ်ချိန်မှာ မေမေ ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ချစ်သူလည်းတွေ့ရော မင်္ဂလာဆောင်ခါနီး လူသိရှင်ကြားဖိတ်စာတွေဝေပြီးမှ သတို့သားကပြောက်သွားခဲ့တယ်လေ”

မိမိအတိတ်အကြောင်းတွေကို သမီးလေးအား ပြောမပြခဲ့ပေ။ မိခင်အပေါ် လေးစားချစ်ခင်အထင်ကြီးမှုတွေ လျော့သွားမှာ စိတ်ပူ၍ နှုတ်ကပြောမထွက်ခဲ့။ မေမေမိဘတွေ အရှက်ထွက်ဖွယ်ဖြစ်ကြရပြီး မြို့ကပြောင်းပြေးခဲ့ရသည်အထိပင်။

“သမီးပေးဖေကျတော့ မေမေ့အကြောင်း ကြိုတင်ပြောပြထားတာတောင် လက်ထပ်ပြီးမှ မေမေ့အားနည်းချက်ကိုထောက်ပြ သူထင်ရာခိုင်းနေခဲ့တယ်ကွယ်”

ရှင်မြတ်နိုး

သမီးလေးမြသစ်ရိပ်ကို ပွေ့ဖက်နှစ်သိမ့်ပေးရင်း ဒေါ်မြိုင်
ရင်တွေ စို့နှစ်ကြေကွဲကာ ကြိတ်မှိတ်ခံစားနေရသည်။

“မေမေစေတနာမေတ္တာတွေ သမီးရိပ် တစ်နေ့နေ့သီလာရ
မှာပါ ... သမီးလေးရိပ်ရဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အပြစ်အနာအဆာ
ကင်းကင်းနဲ့လျှောက်လှမ်းနိုင်စေဖို့ပါကွယ်”

ဒေါ်မြိုင်သီတာရဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေပြည့်
ချင်လာသည်။

အခန်း (၃)

ကိုကိုမျက်ဝန်းတွေက အဝေးတစ်နေရာကို ရော်ရမ်းမှန်းဆ
တမ်းတလျှက် ရည်ဝေကြေကွဲနေရသည်။

ကိုကိုရင်တွေ နာကျင်နေ၏။ ချစ်သူယုယုယကို သတိရ
လွမ်းဆွတ်နေသည်။

“ယုရယ် ... ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲကနေ ဘာဖြစ်လို့များ နှုတ်
မဆက်ဘဲ စောစီးစွာထွက်သွားရတာလဲကွာ ... ကိုကို မဖြေနိုင်ဘူး။
နိုင်ငံခြားမှာပဲ လူမှိုက်တစ်ယောက်ရဲ့ လုယက်ခြင်းခံရပြီး သတ်ဖြတ်
ခြင်းခံရတဲ့ မြင်ကွင်းကို မေ့ပြစ်လို့မရဘူး ယုရယ်”

ယုနှင့်သူက ငယ်သူငယ်ချင်း ကျောင်းနေဘက်။

တက္ကသိုလ် ဝင်တန်းဖြေဆိုရာတွင်ပင် အမှတ်တူနေစေရန်
ဤစားခဲ့ကြသည်။

နှစ်ယောက်လုံး အမှတ်တူစွာ စက်မှုတက္ကသိုလ်သို့ ဝင်ခဲ့ကြ
၏။

ဘွဲ့ ရတော့လည်း အတူတူ။

နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်သွားလုပ်ကြပြီး လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်ထား
စဉ် ယု အသတ်ခံလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

“ယု ... ကိုကို မဖြေနိုင်ဘူး။ ယုနဲ့အတူတူ ကိုကိုလိုက်သေ
ချင်တယ် ... လူ့လောကကြီးထဲမှာ ကိုကိုတစ်ယောက်ထဲ ဘာဖြစ်
လို့များ ထားခဲ့ရက်တာလဲ။ ယုပြောတော့ အဖိုးကြီး အဖွားကြီးတွေ
ဖြစ်တဲ့အထိ ပေါင်းဖက်ကြမယ်ဆို ... ”

အချစ်ကြီးချစ်ကြတဲ့ ချစ်သူနှစ်ယောက်ဖြစ်ရန်လည်း ကိုကို
ရှူးသွပ်မတတ် နာကျင်ကြေကွဲခဲ့ရသည်။

မဖြေနိုင်ဘူး ...

ကြာလေ စိတ်ဓာတ်တွေကျပြီး ဖြစ်သလိုကြီးနေထိုင်လာခဲ့
တာ။

နှစ်နှစ်လောက် ရှိနေ၏။

ကိုကိုတစ်ယောက်ထဲ မနေချင်တော့သဖြင့် မြန်မာပြည်ထိ

အပြီးအပိုင် ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့သည်။

“ယု ... ယုရေ ... ကိုကို မနေတတ်ဘူး။ သေပြစ်ချင်တယ်။
ဒါပေမဲ့ ယုရယ် ... ကိုကို သေပြစ်ဖို့ကြံစည်တိုင်း မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး။”

ယု ကွယ်လွန်ကာစက သူ့ အရူးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ သွားလာ
နေတတ်ပြီး အိပ်ဆေးတွေအများကြီးသောက်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ
အခန်းဖော်သူငယ်ချင်းတွေ့သွားကာ တားဆီးခဲ့သည်။

“မင်းသတ်ထားစမ်းပါ ကိုကို ... မင်းဗုဒ္ဓရဲ့အဆုံးအမတွေကို
နားထောင်စမ်းပါ ... ကံ ကံ၏အကျိုးပဲကွ ... ဒီလို ကိုယ့်ကိုယ်ကို
အတ်သေရင် အဖန်ငါးရာ ငါးကမ္ဘာ အထုံပါတတ်တယ်။ ယုအတွက်
ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ ကျန်ခဲ့တဲ့ မင်းကလုပ်ပေးရမယ် ... အမျှဝေ
ရမယ်လေ”

ဟုတ်တယ် ... ယုအတွက် ဘဝအဆက်ဆက် ကြမ္မာဆိုးတွေ
နည်းဝေးအောင် ကိုကိုဆုတောင်းပေးရမယ်။

ကုသိုလ်တွေလုပ်ပြီး အမျှဝေရမည်။

“ယု ... ကိုကို ကုသိုလ်တွေအများကြီးလုပ်ခဲ့တယ် ... ယု
အတွက်ပဲ ရည်မှန်းခဲ့တာပါ ... ယုရေ အမျှ အမျှ အမျှ ... ”

“ဟီး ... အီး ... ”

“ဟီး ... ”

“မောင်ကိုကို ... ကိုကို သတိထားလေ၊ စိတ်ကိုထိန်းပါကွာ၊ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေက မင်းတစ်ယောက်ထံရွေးပြီး ခံစားရတာမှ မဟုတ်တာ ... ဘုရားရှင်လက်ထက်က ပဋိပညာရှိကိုပဲကြည့်၊ သူ့အတွက်တော့ သူကမပူဘူး၊ သားတွေ လင်အတွက် အရူးမဖြစ်ပြီး အဝတ်တောင်မကပ်နိုင်ဘဲ အရှက်ကင်းမဲ့နေတယ် ... ကံသာဂေါတမိဆိုတဲ့ သတို့သမီးလည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ သားသေကိုပိုက်ပြီး ကယ်တင်ပေးဖို့ ဘုရားရှင်ဆီရောက်လာတာ မသေဖူးတဲ့အိမ်က မှန်ညှင်းဆီ ရှာခိုင်းတာ မရဘူးလေ ... လောကကြီးထဲမှာ လူမသေဖူးတဲ့အိမ်မှ မရှိတာဘဲ”

ခြံစောင့်ကြီး ဦးလေးချိုက သူငယ်စဉ်လေးထဲက ထိန်းကျောင်းလာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

“မောင်ကိုကိုက ယောက်ျားလေ ... လောကခံတ်ရားထိုက်ကြုံကြုံခံ ရင်ဆိုင်လိုက်စမ်းပါ”

ကိုကို ကြေကွဲစွာငိုကြွေးတိုင်း ဦးလေးချိုက တရားဓမ္မတွေနှင့် အားပေးနှစ်သိမ့်ဆုံးမတတ်သည်။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

“ဦးလေးချိုက ဖိုးလမင်းကြီးဆီက ထမင်းဆီဆမ်း ရွှေလင်ဇနီးနဲ့ ပေးပါလို့ ကလေးချောသလို မောင်ကိုကိုကို မနှစ်သိမ့်ပေးချင်ဘူး ... မဖြစ်မှမဖြစ်နိုင်တာဘဲ ... ပူဆွေးသောကရောက်တာ ရောက်တာပဲ ... ဦးလေးချို အပြစ်မတင်ပါဘူးကွာ၊ ပဋိပညာရှိဘဝတော့ မရောက်စေနဲ့ သားရယ် ... ”

ဦးလေးချိုစကားတွေက အမှန်တွေဖြစ်ပေမယ့်လည်း တစ်ခါတရံ ဖြေလို့မရအောင် ချစ်သူကို တမ်းတလွမ်းဆွတ်လျှက်စွာသွပ်ချင်သည်။

“မောင်ကိုကို ... ခြံထဲဆင်းထိုင်နေပါလား၊ ဦးလေးချို စိုက်ပျိုးပြုပြင်ထားတဲ့ ပန်းလေးတွေပွင့်နေတာ အရမ်းစိတ်ရွှင်လန်းတတ်ကြရတယ်”

သူ့ခြံကြီးက မိဘအမွေအနှစ်ခြံကြီးပါ။

သူ့မိဘတွေလည်း သူ နိုင်ငံခြားမှာ ပညာသင်နေစဉ် ဆုံးရှုံးကြသည်။

“မောင်ကိုကို မိဘတွေလည်း အက်ဆီးဒင့်နဲ့ဆုံးကြတာပဲ၊

ဦးစူးမတတ် ပူဆွေးခဲ့လား”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

မိဘတွေဆုံးစဉ်က ကိုကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ယုကိုလွမ်းရသည့်စိတ်က မဖြေနိုင်ဘဲ ခံစားရလွန်းသည်။

“ပန်းလေးတွေကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်စမ်းပါ ... ဘယ်လောက်အားတက်စရာကောင်းလဲ ... မင်း ဒီလိုကြီးနေထိုင်တာ ဦးလေးချိုတော့ လုံးဝမကြိုက်ဘူးကွာ”

ကိုကို ကြိုးစားထိန်းချုပ်သည် မရ၊
အစားထိုးလို့ မရနိုင်။

အဝတ်အစားဝတ်ဖို့ အလှအပတွေပြင်ဖို့ အင်အားမဲ့နေသည်။

“ကိုကိုနော် ... အလှအပတွေ အရမ်းကြီးမပြင်ဆင်နဲ့ ... တခြားကောင်မလေးတွေက စိတ်ဝင်စားပြီး ယုဆီကလုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ပြော ...”

ယုသည် သူ့ကိုအရမ်းချစ်ပြီး သဝန်လည်းတိုသေးသည်။
သူ အလှအပပြင်ဆင်ဝတ်စားတာ မကြိုက်။
သေသေသပ်သပ်ရှိရင် တော်ပြီတဲ့။

ကိုကိုအား မျက်စိအောက်ကနေ အပျောက်မခံခဲ့ပေ။ သူ့ထဲလည်း ယုကိုချစ်သည်။

“ယုလည်း တစ်ယောက်ထဲ ဈေးဝယ်မထွက်နဲ့နော် ... စိုကိုအတွက် အရမ်းအပင်ပန်းမခံနဲ့ ... တစ်ယောက်ထဲသွားလာရတာကို စိတ်မချဘူး”

သူနှင့်ယုက သပ်သပ်စီ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စပ်တူနေထိုင်ကြတာပါ။

အဝေးကြီးမဟုတ် ... မျက်နှာချင်းထိုင်ဖြစ်သည်။

သူ့ အတွက် ယု ထမင်းချိုင့် စီစဉ်ပေးတတ်၏။

လက်ထပ်ပြီးလျှင် မြန်မာပြည် ပြန်နေထိုင်ဖို့လည်း စီစဉ်ထားကြသည်။

“ယုလေ ကိုကိုနဲ့ခွဲမနေချင်တော့ဘူး ... လက်ထပ်ကြမယ်၊ ခြံအပြည်ပြန်မယ် ... စီးပွားရေးတွေလုပ်ကြမယ်၊ တစ်ခါတလေ ကိုကိုများ တခြားကောင်မလေးတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ငြိမ်းအလားဆိုပြီး စိတ်ပူရတယ် ... ကိုကိုကို ကျွန်မ အရမ်းချစ်တယ် ...”

ယုအသံ ရှိုအီအီလေးကို သူမေ့ပြစ်လို့မရ။

ကလေးဘဝထဲက အတူတူလက်တွဲ ဆော့ကစားရင်း

သူ့အဖြစ် ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။

“ထိုကဲ့ ... ကျွန်မကို မေ့မပြစ်လိုက်ပါနဲ့နော်၊ နောက်ထပ်
ကောင်လေးအသစ်နဲ့လည်း မတွဲရဘူး ... ကျွန်မ တစ်ယောက်ထဲ
ထိုင် ယာဝရ ရှင်နုလုံးသားတွေထဲမှာ ထည့်ထားပေးပါနော်”

ယု နောက်ဆုံးအသက်ရှူ ရပ်မသွားခင်အထိ သူ့ရောက်လာ
တာကို စောင့်နေခဲ့သည်။

သူ့လက်တွေကို ဆုပ်ကိုင်ထား၏။

သူ ကတိပေးခဲ့၏။

ယုအစား ကိုကို ဘယ်လိုလုပ် ထိုးနိုင်မလဲ။

ကိုကို အရမ်းချစ်ခဲ့တဲ့ ငယ်ချစ်ဦးသူပါ။

မေ့ပြစ်ဖို့ ကြိုးစားလေ လွမ်းဆွတ်တမ်းတမိလေ ဖြစ်နေ
သည်။

“ယုကို တစ်နေ့မှ ကိုကို မမေ့ခဲ့ပါဘူး၊ ယု မကြိုက်တဲ့အလုပ်
တွေ ကိုကို ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ခဲ့ဘူး ... ယု တမလွန်ကနေစောင့်
ကြည့်နေတာလား”

ယု ဆုံးကာစကတော့ သူ အိပ်မက်တွေ မကြာခဏ မက်ခဲ့
သည်။

ယုက အမြဲတမ်း သူ့နောက်သို့ပြေးလိုက်နေတတ်၏။

သူ ရပ်စောင့်ပေမယ့် ယုအနားမကပ်နိုင်။

ခပ်ဝေးဝေးကပဲ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ငေးမောကြည့်နေခဲ့
သည်။

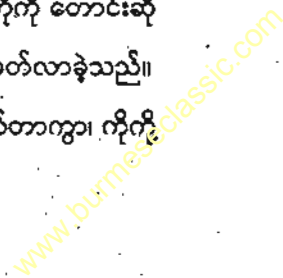
“အိပ်မက်ထဲမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝိညာဉ်ဘဝနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ယုကိုတွေ့
နိုင်တယ် ... ကိုကိုဆီ မကြာခဏ လာပေးပါ ယု ...”

ယု ကွယ်လွန်စဉ်က အလောင်းပြင်ထားစဉ် ယုခန္ဓာကိုယ်
ဖြိုခင်းကျထားတဲ့ ပန်းတစ်ဆုပ် သူယူဆောင်လာခဲ့တာ ယခုထိ
ရှိနေသည်။

“ယုဝိညာဉ် ကိုကိုအနားမှာ ကပ်လိုက်လာနေစေဖို့ပါ။ ယု
အလောင်းပေါ်က ပန်းပွင့်လေးတွေ ကိုကို အခုထိ မစွန့်ပြစ်နိုင်ခဲ့
ဘူး”

နိုင်ငံခြားမှာနေစဉ်က ယု ကိုကိုအနားမှာ ဝိညာဉ်အဖြစ်ရှိနေ
သေးရင် လေပြေတွေ ခပ်ကြမ်းကြမ်းတိုက်ပြဟု ကိုကို တောင်းဆို
နိုင်ရုံပဲ လေပြေလေညှင်းက တသုန်သုန်တိုက်ခတ်လာခဲ့သည်။

“ကိုကို ပျော်သွားပြီယုရေ ... ကောင်းလိုက်တာကွာ၊ ကိုကို”

အနားမှာ ယုဝိညာဉ် ရှိနေခဲ့တာပဲ”

သူ အရူးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ပျော်ရွှင်စွာ အော်ဟစ်ခဲ့ဖူးသည်။

သူတစ်ယောက်ထဲလည်း ယုနှင့်စကားပြောနေ၍ အခန်း
ဖော် သူငယ်ချင်းတွေက သတိအကြိမ်ကြိမ်ပေးခဲ့ရ၏။

ယုနဲ့ပြောနေတာပါကွဟု သူပြောခဲ့သည်။

“မြန်မာပြည်ကိုလည်း လိုက်လာခဲ့တယ်မဟုတ်လား ... ယု
ကိုကိုနဲ့အတူတူ လေယာဉ်ပျံကြီး စီးခဲ့တယ်နော်”

သူ့စိတ်ထဲမှာ ယုရှိနေခဲ့သည်ဟုပဲ ထင်သည်။

“မောင်ကိုကိုရယ် ... မလုပ်ကောင်းဘူးလေ၊ ယုယုယလေး
ဝိညာဉ် လွတ်ကင်းပါစေ ... ကျွတ်လွတ်အောင်တောင် မင်းက
အမျှဝေပေးရမှာပါ”

“အမျှမဝေဘူးဗျာ၊ ယု မကျွတ်ရဘူး ... ကိုကိုအနားမှာပဲ
နေရမယ်၊ ယုအတွက်ရည်မှန်းပြီး ဘာကုသိုလ်ကောင်းမှုမှ မလုပ်
ဘူး”

ဦးလေးချို စိတ်ပျက်ပြီးနောက်ပိုင်း မတားဆီးတော့ပေ။
သူ့အိပ်ခန်းထဲမှာ ယုအလောင်းပေါ်က ယုဆောင်လာတဲ့

ဝန်းခြောက်တွေ ရှိနေဆဲပင်။

“မြန်မာပြည်ရောက်မှ ယုနှစ်ခါလောက်ပဲ လာသေးတယ်
နော် ... ယု ဘယ်တွေသွားနေတာလဲ၊ ကိုကိုအရမ်းတွေ့ချင်ပါ
တယ်”

ကိုကို တစ်ယောက်ထဲ ကောင်းကင်ကြီးပေါ်မော့ကြည့်ပြီး
ထတုတ်တုတ်ပြောနေသည်။

ဦးလေးချိုပင် မတားဆီးတော့။

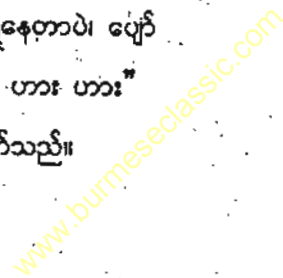
သူ အမြဲတမ်း ယုရှိနေလျှင် အရိပ်အယောင်တွေပြုဖို့ တောင်း
ဆိုခဲ့သည်။

“ယု ... မင်း ကိုကိုအနားမှာ ရှိနေလားကွာ၊ ကိုကိုမျက်စိ
ရွေ့က သစ်ကိုင်းလေးကို လှုပ်ပြန်နော် ...”

ကိုကိုမျက်စိရွေ့တည့်တည့်မှာရှိနေတဲ့ ပိတောက်ကိုင်းကို
ကြည့်ပြီး ပြောမိသည်။

“ဟာ ... လှုပ်တယ် ... လှုပ်တယ်၊ ယုရှိနေတာပဲ၊ ပျော်
ဆိုတာကွာ ... ယု လိုက်လာခဲ့တာပဲ ... ဟား ဟား ဟား”

သူသဘောကျစွာ အော်ဟစ်ရယ်မောလိုက်သည်။

ရွှေပြတန်း

လက်ခုပ် လက်ဝါး ထတီး၏။

လောကကြီးက သူ့အတွက် ပျော်စရာတွေ ဖန်တီးပေးနေ
သည်။

“ဆရာကိုကို ... ဘာတွေ့လို့လဲ သဘောတွေကျနေတာ”

“ဟိုမှာဝင်အောင်ကြည့်စမ်း ... ကြည့် ယူရှိနေတယ်”

“ဗျာ”

“ဟိုမှာတွေ့လား ... ကိုယ့်ရှေ့ကသစ်ကိုင်းလေး လှုပ်နေ
တာ”

“အင်း”

“အဲဒါပဲပေါ့ကွာ ... ယူရှိနေရင် သစ်ကိုင်းလှုပ်ပြပါလို့ ကိုယ်
တောင်းဆိုလိုက်တာလေ”

“သေလိုက်ပါတော့”

“ဘာပြောတယ်ကွ”

“ဟာ ... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ဈေးသွားတာ
ပစ္စည်းကျန်ခဲ့လို့ အခုမှသတိရသွားတာပါ”

ဝင်းအောင်ပြောပြီး တိုက်ကြီးထဲဝင်လာခဲ့သည်။

အနိပ်ကလေး

သစ်ကိုင်းက လေတိုက်လို့လှုပ်နေတာပါ။

ဆရာကိုကိုကတော့ ယဉ်ယဉ်လေး ရူးနေတာဖြစ်နိုင်၏။

ချစ်ဦးသူ ဆုံးသွားထဲကတော့ ဦးလေးချိုက ပြောပြထား

သည်။

“မင်းအလိုက်အထိုက်နေပါ သူပြောတာလက်ခံလိုက် ...

တဖြည်းဖြည်း ငါတရားချနေတယ်”

ဆရာကိုကိုကို နှမော့သည်။

ပညာတွေ အရမ်းတတ်၏။

မိဘအမွေအနှစ်တွေ ကျန်ခဲ့တာလည်း အများကြီးပဲ။

ဝင်းအောင် စိတ်ထိခိုက်နေသည်။

ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး ဘဝကိုပေတေနေတာပဲ ... ဘာမဟုတ်တဲ့
မိန်းမကြောင့်များ စိတ်ဓာတ်မခိုင်လိုက်တာ”

“မေမေကလည်း သူများအကြောင်းတွေ ... ရိပ်ကတော့
လှည့်တောင်မကြည့်မိဘူး”

“ကောင်းတယ် မကြည့်နဲ့ ... ရိပ်ကို မေမေအသိပေးစရာ
တစ်ခုရှိတယ်”

“ဘာလဲ မေမေ ... ”

“ရုပ်”

“ရှင်”

“အခု မေမေပြောမယ့်စကားက ရိပ်ဘဝအတွက် အရေးကြီး
တယ်နော် ... သေသေချာချာ နားထောင်ထား ... ”

“မေမေစကားကလည်း ရင်ထိတ်လိုက်တာ၊ စကားက ထူး
ဆန်းနေတယ် ... ဘာလဲ မေမေယောက်ျား ယူမလို့လား”

“ဟာ ... ဒီကောင်မလေး ... ပေါက်ကရတွေ၊ မေမေက
ယောက်ျားတွေကို အထင်မကြီးဘူး”

မေမေ အထင်မကြီးတဲ့ယောက်ျားတွေထဲမှာ ရိပ်အစေ့
လည်း ပါသည်ဟု ပြောပြစ်လိုက်ချင်သည်။

အခန်း (၄)

“ဒီလူက ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့ စိတ်ဝေဒနာ ခံစားနေရတဲ့သူတဲ့
ရိပ် ... သူ့ရည်စားသေသွားလို့ ဆိုလားပဲ ... မေမေ သတင်းတွေ
ကြားခဲ့တာလေ”

ရိပ် စိတ်မဝင်စားသလိုနှင့် ကားထဲဝင်ထိုင်လိုက်သည်။
မေမေအကျင့်ကို ရိပ်သိပြီးသားပါ။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်
လို ရိပ်စိတ်ဝင်စားသွားမှာ စိတ်အပူဆုံးပင်။ တစ်ဖက်ခြံကြီးထဲက
ကိုကိုကလည်း လူချော။ ရိပ် တိတ်တိတ်လေးကြိတ်ပြီး ကိုကိုဟု
ခေါ်နေတာ မေမေ မသိသေးပေ။ တစ်ဖက်လူကို မေမေသဘော
မကျလျှင် ထိုလူအတင်းတွေ မေမေပြောတော့မည် ဖြစ်သည်။

“ဟိုမှာကြည့်ပါလား ... ပါးစပ်ကလည်း တတွတ်တွတ်နဲ့
ရယ်တော့လည်း ခွက်ထိုးခွက်လန် ... မေမေ အမုန်းဆုံးကလေး

ရှင်မြတ်နိုး

“မသိဘူးလေ ... မေမေက အထူးအဆန်းတွေ ပြောနေလို့

ပါ”

“ရဲ့”

“ခေါ်ပြန်ပြီ”

“အခု မေမေက ရိပ်ကိုခေါ်သွားတဲ့အိမ်က တစ်ချိန်ချိန်မှာ ရိပ်ဆွေမျိုးတော်ရမယ့်အိမ်ပဲ”

“ရှင်”

“မေမေ့သူငယ်ချင်းသား လူငယ်ချင်းရင်းနှီးစေဖို့တွေ့ဆုံပေး မယ့်ကိစ္စပဲ”

“မေမေ”

“မေမေပဲ ရိပ်အိမ်ထောင်ဖက်ကို ရွေးချယ်ပေးလို့ ပြောထား တယ်လေ ... သုခမောင်က သမီးနဲ့ရွယ်တူပဲ ... လူချောလေး၊ ရေကြောင်းတက္ကသိုလ်မှာ တက်နေတယ် ... စာအရမ်းတော်တယ် လေ၊ စာသင်ခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ မဟုတ်ဘူးနော် တစ်ကျောင်းလုံး မှာတစ် ... ”

မေမေကတော့ သူ့သဘောကျတဲ့လူဆိုလျှင် ချီးမွမ်းခန်းဖွင့် တော့မည်ဖြစ်သည်။ ကိုကိုကျတော့ ပြောလိုက်တာရှိချီး မျှစ်ချီး။

“ရိပ်ကို မေမေကြိုပြောပြထားတာ ယောက္ခမကလည်း မေမေသူငယ်ချင်းစိတ်သဘောထား အရမ်းပြည့်ဝတယ် ... မောင် က တစ်ဦးတည်းသောသားလေ ... ”

မောင်တဲ့ ... တစ်ယောက်က ကိုကို။ ဟုတ်တော့ဟုတ်နေ ပြီ။ ရိပ်နှလုံးသားကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ခတ်လိုက်နိုင်တာ ကိုကိုပါ။ မေမေ ပြောမှ ကိုကိုအကြောင်း ပိုစိတ်ဝင်စားသွားရတာ သနားနေမိသည်။

“အားပေးနှစ်သိမ့်ပေးချင်တယ်။ ကိုကိုချစ်သူက ဘာဖြစ်လို့ သေသွားတာလဲဟင် ... ရိပ်သိချင်တယ်၊ ဘဝမှာ အဲဒီလောက် အထိ ပြစ်စလတ်ခတ် မနေစမ်းပါနဲ့”

မောင်ဆိုတာကို ရိပ်ဘယ်လိုမှ ခံစားလို့မရ။ မေမေ ချီးမွမ်း ခန်းတွေက မဆုံနိုင်။ ရိပ် ကြားတစ်ချက် မကြားတစ်ချက် ကိုကို အကြောင်းတွေကပဲ ရိပ်အသိတွေအား လွှမ်းမိုးထားသည်။

“ရဲ့”

“ရှင်”

“ညည်း ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ၊ စိတ်နဲ့လူမကပ်လို့ မာမိ ခေါ်တာကို ညည်းမသိတာဘဲ”

“ဟိုလူ့အကြောင်း”

“ဘယ်သူ”

“မေမေပြောတဲ့လူလေ သုခမောင် ...”

“မေမေ့ကို လိမ်ညာလှည့်ဖြားဖို့တော့ မကြိုးစားနဲ့နေ မြသစ် ရိပ် ...”

“မေမေကလည်း ယောက်ျားလေးတွေကို စိတ်မှမဝင်စား တာ ... ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းဆိုရင်လည်း တစ်ယောက်မှမရှိဘူး၊ ပြော ... ဘယ်သူ့အကြောင်း စဉ်းစားရမှာလဲ”

ဒေါ်မြိုင်သီတာ့စိတ်ထဲမှာ တစ်ဖက်ခြံမှာ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက် ရောက်လာတာကို မနှစ်သက်မိပေ။ စိတ်ပူပင်ရသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူငယ်ချင်းသော်သော့သား မောင်နှင့်အမြန်ဆုံး တွေ့ဆုံပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ရိပ်”

“ပြော”

“မောင့်ကိုပဲ ရွေးချယ်ရမယ်”

“မေမေ”

“ဘာလဲ”

“အဲဒီမောင်ကရော ရိပ်ကို ရွေးချယ်မှာသေချာလား၊ သူ့မှာ

ချစ်သူရှိနေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မေမေက မိန်းကလေးရှင်ပါ ရိပ်ရယ် ... သော်နဲ့ရော မောင်နဲ့ရော အကြော်အလည် ဆွေးနွေးပြီးသားပါ ပိုင်လို့ပေါ့ ...”

ရိပ်ကို လူတောင်မတွေ့သေးပူးသေးဘူး လက်ထပ်ဖို့လက်ခံသည်တဲ့။ ရိပ်မှာ ချစ်ဦးသူရှိနေပြီ။ မနေ့ကမှရတာ ကိုကိုရယ်။ ရိပ် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင်။ မောင့်ကို ဘယ်လိုမှ ခံစားလို့မရဘူး ဖြစ်နေသည်။

“ရောက်ပြီရိပ် ... ကြည့်စမ်း၊ သော်က မေမေ့လိုပဲ မဆိုးမ ဘယ်လောက်ချမ်းသာလဲ ... မေမေက သမီးလေးဘဝရှေ့ရေးစိတ် အေးအောင် စီစဉ်တာပါ”

ချမ်းသာတာကတော့ ချမ်းသာကြသည်။ မြို့ကျယ်ကြီးနှင့် တိုက်ကြီးကလည်း ခမ်းနားနေ၏။ ခက်နေတာက ရိပ်နှလုံးသား တွေပဲ ကိုကိုလည်း ချမ်းသာသည်။

“ဒါက မြိုင်သမီးလေး မြသစ်ရိပ်လား ... ချော့ဖို့ကိတာ တွယ် အသားလေးက ဖြူဝင်းအိစက်နေတာပဲ မြိုင် ... ဝိုးမွေးသလို ဆွေးထားလို့ထင်တယ်”

“သားရော”

“အပြင်ခဏသွားနေတယ်လေ ... ဖုန်းဆက်ထားတယ်၊ ပြန်လာမယ်တဲ့”

ဟွန်း ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဘယ်လိုကောင်လဲ။ ရိပ်ကို တန်ဖိုးမထားတဲ့သဘောလား။ မေမေ မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားတာ ရိပ်တွေ့လိုက်သည်။ ဟုတ်ပြီ ... အဲဒီအချက်ကိုထောက်ပြီး ငြင်းပစ်ရမယ်။ အန်တီသော်က ရိပ်လက်လေးကို တယုတယဆွဲပြီး တိုက်ကြီးထဲခေါ်လာသည်။

“ထိုင် သမီးလေး ... မြိုင်ရယ် ... သော်လေ သမီးလေးကို မြင်မြင်ချင်းပဲ ချစ်မိသွားပြီ”

အန်တီသော် ချစ်ဖို့မလိုဘူးနော်။ အန်တီသော်သား ချစ်ဖို့ပဲလိုအပ်တယ်ဟု ရိပ်ပြောပြစ်ချင်သည်။

“ခဏလေးနော် မြိုင်”

မြိုင်လည်း မောင့်အပြုအမူအတွက် သဘောမကျသလိုဖြစ်သွားရသည်။ ရိပ် နှုတ်ခမ်းလေးစုတူတူ။ သော် မဟုတ်သေးဘူး။ မောင်က လူတော်လေးပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ရိပ်ကို မနှစ်သက်လို့လား။ မိခင်စကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်တယ်လို့ သော်က ပြောခဲ့သည်။

“မောင် ဒီမှာ အန်တီမြိုင်နဲ့သမီးလေးရိပ် ရောက်နေပြီလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ ... သားကိစ္စလေးရှိနေလို့ပါ လာပြီ”

အသံကတော့ ဩဇာရှိတဲ့လေသံ ရှင့်ကိုရှင် အထင်ကြီးမနေနဲ့။ ရေကြောင်းတက္ကသိုလ်မှာ တစ်မကလို့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်နော်။ အချစ်မပါရင် ပျော်ရွှင်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ရိပ်ကတော့ မောင့်ကို ဘယ်လိုငြင်းပယ်ရမလဲဟု စဉ်းစားနေသည်။

“ဟော ... သားပြန်လာပြီ၊ အားနာလိုက်တာကွယ် ... သမီးလေးရိပ်ကို ငှောင်းပန်ပါတယ်”

မောင် ဝင်လာသည်။ ရိပ်နဲ့ရွယ်တူပါပဲ။ နည်းနည်းလေးတော့ ကိန်းခန်းကြီးပုံရ၏။ ခေတ်လူငယ်ဆိုပေမယ့် အဝတ်အစား စတ်တာက လူကြီးလူကောင်းစတိုင်လ်ပါ။

“ဒီမှာလေ ... ဒါက အန်တီသော်သား သုခမောင် ... ငယ်ထယ်လေးထဲက အန်တီသော်ရော ပတ်ဝန်းကျင်က ချစ်စနိုးနဲ့ မောင်လို့ပဲခေါ်ကြတယ်”

မောင့်အကြည့်တွေက ရိပ်ဆီ ဖျတ်ခနဲရောက်လာသည်။ အပြုံးက နှုတ်ခမ်းထောင့်မှာတင်ရုံလေး ရိပ် ခပ်စူးစူးလေးပြန်ကြည့်ပြစ်လိုက်၏။ ဆောရီးပဲ မောင်ရေ။ ဘယ်လိုမှခံစားလို့မရဘူး။ သေ

သပ်ခန့်ညားဖြူဝင်းသန့်နေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။ အရွယ် နှင့်မလိုက်အောင် ဝတ်စုံခန့်နေသည်။ စည်းကမ်းတကြီး ရှိမယ့်ပုံ။ ရိပ် သဘောမကျပါဘူး။ မေမေ့လက်ထဲမှာ စည်းကမ်းတကြီး သံသယတွေနှင့် စောင့်ကြည့်ခြင်းခံရတဲ့ဘဝကို မွန်းကျပ်လွန်းလို့ပါ။ ရိပ်ယူရမယ့်ယောက်ျားကလည်း ဒီလိုမျိုးဆိုရင်တော့ ရိပ် သေပြစ်ချင် သည်။

“သူလေးက သားအန်တီမြိုင်သမီးလေး မြသစ်ရိပ်တဲ့ ... ချောလိုက်တာနော်၊ မင်းသမီးတွေ မော်ဒယ်တွေ ထိုင်ခိုသွားလိမ့် မယ်”

ရိပ်လည်း အပြုံးကိုနှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းမှာ တင်ရုံလေးပဲ။

“မင်းတို့တွေ တရင်းတနီးနဲ့ ခင်ခင်မင်မင်နေကြနော် ... အန်တီမြိုင်နဲ့သော်က တကယ့်ကို တတွဲတဲ့အရမ်းချစ်ကြတဲ့ ငယ် သူငယ်ချင်းတွေပါ ... ရိပ်ကအပြင်တွေ ဘာတွေမထွက်ဖူးဘူး ... ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အထိအတွေ့နည်းတယ်”

ရိပ် ငုတ်တုတ်လေးပဲ ထိုင်နေခဲ့သည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိပါ ဘူး။ မောင့်ကိုလုံးဝ မနှစ်သက်ဘဲဖြစ်နေ၏။ ရိပ် စိတ်ညစ်လာသည်။

“သား ... သမီးလေးရိပ်ကိုခေါ်ပြီး ခြံထဲကပန်းပင်တွေ

လိုက်ပြလိုက်လေ ... မေမေတို့နှစ်ယောက်လည်း လွတ်လွတ်လပ် လပ် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်စရာရှိလို့ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ ... ”

သူ ထလာသည်။ မေမေက မျက်နှာရိပ်ပြလိုက်၍ ရိပ်လည်း သူ့နောက်ကနေ ထလိုက်သွား၏။ ခြံထဲမှာတော့ ပန်းပင်တွေက ခိုလင်နေသည်။

“မြသစ်ရိပ်က ပန်းတွေကို စိတ်ဝင်စားလား”

“စိတ်မဝင်စားပါဘူး ... ရိပ်တို့ခြံကြီးထဲမှာလည်း အများကြီး ... လေ ... ရိပ်ကလက်တွေ ဆန့်တယ်”

“ဟုတ်လား ... ”

မြသစ်ရိပ်တဲ့ ... တကယ်ဆို ရိပ်ပေါ့။ သူ့ခေါ်ပုံက စိမ်းစိမ်း ... သူ့ကိုလည်း မောင်လို့မခေါ်ချင်ပါဘူး။ ကောင်းပါတယ် ... ကြံတ မြသစ်ရိပ်ဆိုတော့ ကျွန်မကလည်း သုခမောင်ပေါ့။

“သုခမောင်ကရော ပန်းပင်တွေကို စိတ်ဝင်စားပုံမရပါဘူး

နော်”

“ဟုတ်တယ် ... မောင်ကလည်း လက်တွေ့သမားပဲ၊ စိတ် ... သည် သိပ်မဆန်ဘူး”

မြသစ်ရိပ်က

မြသစ်ရိပ်က လျှော့တွက်ထားလို့မရတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ သူ့ကို သုခမောင်တဲ့။ ခပ်စိမ်းစိမ်းပြန်ဆက်ဆံသည်။ မောင်က-တစ်မျိုးပဲ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အရောထုပ်ဝပ်ဆက်ဆံရမှာ ရှက်၏။ မေမေက ပြောထားတယ်။ မောင်နဲ့စေ့စပ်ပေးမယ့် မိန်းကလေးတဲ့။ မောင် လက်ထပ်ယူမယ့် မိန်းကလေးက အိမ်မှုကိစ္စတွေ နိုင်နင်းတဲ့ အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်ပဲဖြစ်သည်။

“မြသစ်ရိပ်က အိမ်မှုကိစ္စတွေကို စိတ်ဝင်စားလား”

“မဝင်စားဘူး ... ရိပ်လုပ်ချင်တာက စီးပွားရေးပဲ”

သွားပြီ ... သူက သဘောလိုက်ရမှာ။ ကျွန်နဲ့တဲ့မိန်းမက အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်လို ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ ဖြစ်စေချင်သည်။ မြသစ်ရိပ်ကိုကြည့်ရတာ ဝတ်စားပြင်ဆင်တာကအစ လုံလုံခြုံခြုံ သေသေသပ်သပ်ရှိတာတွေ မောင် သဘောကျမိသည်။

“ရိပ်ငယ်ငယ်လေးထဲက အခြေအရံတွေ အများကြီးနဲ့နေတာလေ ... အိမ်မှုကိစ္စလုပ်စရာမှ မလိုတာဘဲ”

ရှင်က ကျွန်မကို ထမင်းဟင်း ချက်ခိုင်းချင်သေးလို့လား ဝေးသေးတယ် ... ရိပ် တကယ်လည်း အိမ်မှုကိစ္စတွေ မလုပ်ခဲ့မေမေက ရိပ်ကိုစောင့်ကြည့်နေတာကလွဲပြီး တခြားကိစ္စတွေ

လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ရွှင်အောင်ထားသည်။ မောင့်ပုံစံက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နှင့် ရိပ်ကိုချုပ်ကိုင်လွှမ်းမိုးထားချင်နေ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ရိပ်နဲ့သူ စေ့စပ်ကြရမယ့်သူတွေဆိုတာလည်း မောင်တို့ယ်တိုင်သိမှာပါ။ ရိပ်ဘက်က နည်းနည်းလေးမာနနှင့်တင်းထားရသည်။

အခန်း (၅)

“မောင်က ဘယ်လောက်လှရည်သန့်လဲ ရိပ် ... တွေ့တယ် မဟုတ်လား၊ ငယ်ပေမယ့် အရမ်းတည်တယ်၊ ရုပ်ရည်လည်းချောတယ်”

“ဒါပေမဲ့ မေမေရာ ... ခောင်မာနပြတာတော့ ရိပ်သဘောမကျဘူး၊ တကယ်ဆို သူက ယောက်ျားလေးပဲ ... သူ့လုပ်ပုံက မိန်းကလေးရဲ့မာနကို ချိုးဖဲ့ဖြစ်သလိုမျိုးဖြစ်နေတယ်”

“ရိပ်ရယ် ... သူ့ကိစ္စကြောင့်ပါ။ တွေ့တွေ့ချင်း ရင်းမှမရင်းနှီးသေးတာပဲ အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး”

ရိပ် တမင်သူ့အပြစ်တွေကို ရှာကြံပြီး မနှစ်မျှိုသလိုလိုလှုပ်နေသည်။

မေမေတို့ အတင်းအကြပ်စီစဉ်မှာကြောက်၍ ဖြစ်၏။

အစောတလျှင် မစီစဉ်စေချင်သေးပေ။

မောင့်ကိုရိပ်ခံစား၍မရတာ မေမေကို ပြောမပြန်အကြောင်း

တွေ့ ရှာသည်။

“မိန်းကလေးရှင်ဆိုတာ မာနလေးတော့ရှိသင့်တယ်ထင်တယ်မေမေ ... အလောတကြီး မစီစဉ်ပါနဲ့ဦး ...”

“ရိပ်က အတွေးအခေါ်နဲ့ မာနရှိသားပဲ ... မေမေသဘောကျတယ်၊ ကောင်းပါတယ် ... မေမေလည်း အေးဆေးပါ။ တန်ဖိုး တင်ထားရမယ်”

“မောင့်ဘက်က လက်ထပ်ပါရစေလို့ တောင်းဆိုမှရိပ်တန်ဖိုး ခြံမှာပေါ့မေမေ မဟုတ်ဘူးလား”

“ရိပ်”

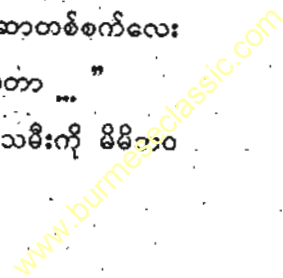
“ရှင်”

“ရိပ် လက်ထပ်ရမှာက မောင်ပဲနော် ...”

“အင်းပါ”

“သမီးလေးရဲ့ဘဝမှာ အပြစ်အနာအဆာတစ်စက်လေး ထောင် မရှိစေချင်ဘူး၊ မေမေဘဝနဲ့ရင်းပြီးပြောတာ ...”

ဒေါ်မြိုင်သီတာ အရွယ်ရောက်လာတဲ့သမီးကို မိမိဘဝ

သင်ခန်းစာ ပြောပြမှဖြစ်တော့မည် ဖြစ်သည်။

“ရိပ်ကို မေမေပြောပြစရာရှိတယ် ... မေမေငယ်ငယ်က အကြောင်းပါ။ ပြီးတော့ ရိပ်ကို မေမေ ဘာဖြစ်လို့ အပြစ်အနာအဆာ ကင်းစေချင်လည်းဆိုတာ ရိပ် သိဖို့ပဲ”

မေမေက ကားကိုလမ်းဘေးတစ်နေရာမှာ ထိုးရပ်လိုက် သည်။

“ဒီနေရာက လူရှင်းတယ် ... ကားပေါ်က ဆင်းလိုက် ... ရိပ်”

“ဟုတ်”

သမီးလေးရိပ်ရဲ့ နဖူးဆံစလေးများကို သပ်သင်ပေးရင်း ဒေါ်မြိုင်သီတာ ငယ်စဉ်ကအကြောင်းတွေ ဖြည်းဖြည်းချင်းပြောပြ လိုက်သည်။

“သမီးဖေဖေကပါ နားလည်လက်ခံမလိုလိုနဲ့ မေမေ အား နည်းချက်ကို ထောက်ပြပြီး အနိုင်ကျင့်ခံရတယ် ... မေမေ အိမ် ထောင်သည်ဘဝမှာ တစ်စက်လေးမှ စိတ်မချမ်းမြေ့ခဲ့ဘူး ... ဂျက် ရည်နဲ့မျက်ခွက်ပဲ”

ဖေဖေက မေမေ့ကို အမြဲတမ်းပြောဆိုဆူပူပြီး ရန်ရှာနေ

တတ်သည်။

“မေမေ့ဘဝပဲလေ ... မင်္ဂလာဆောင်ကာနီး သတို့သားက ရောက်မလာဘူး ... မေမေ့မိဘတွေ ဘယ်လောက်အရှက်ရခဲ့လဲ”

“မေမေရယ်”

မေမေ့အတိတ်ဘဝအကြောင်းတွေကို သိရသဖြင့် ရိပ် စိတ် ထိခိုက်ကြေကွဲရသည်။

“သမီးလေးရိပ်ကို မေမေက မတရားနှိပ်စက်နေတာမဟုတ် ပါဘူး ... အခုလို တည်ကြည်ခန့်ညားတဲ့ တန်ဖိုးရှိရှိယောက်ျားတစ် ထောက်ရှေ့မှာ မျက်နှာမငယ်စေချင်လို့ပါကွယ်”

“ရိပ် သိပါပြီမေမေ ... စိတ်ချပါ။ ရိပ်ဘဝ မထိခိုက် မနစ်နာ အရအောင် သတိနဲ့နေထိုင်ပါ့မယ်”

“မောင့်ကို မေမေယုံကြည်တယ် ... အိမ်ထောင်ရေးကို ထိန်း ဆက်နိုင်တဲ့ယောက်ျားပဲ ... ဘဝအေးချမ်းရမယ်”

မောင့်မှာ ယောက်ျားမာနတွေရှိနေသည်ဟု ရိပ်ထင်သည်။ အပြောအဆိုအမူအရာတွေကို သတိထား ထိန်းသိမ်းပြောဆို နေသလိုပင်။

ပဲများသည်ဟု ထင်၏။

ကိုကိုကျတော့ မြင်မြင်ချင်းမှာပဲ ရိပ် ခံစားရသည်။

သံယောဇဉ်တွယ်ပြီရ၏။

ကိုကိုအနားမှာနေ၍ ဘဝကို အသစ်ပြန်စဖို့ အားပေးနှစ်သိမ့်ပေးချင်သည်။

“ရိပ်”

“ရှင် ... မေမေ”

“သမီးမှာ ချစ်သူရည်းစားမရှိဘူးဆိုတာ မေမေလိုလို့ မောင်နဲ့ စီစဉ်တာပါ ... သမီးလေးဘက်က မချိုးဖောက်မိပါစေနဲ့ကွယ်”

“မေမေ”

“ပြော”

“သူက သမီးကို လုံးစမနှစ်သက်ပါဘူးဆိုရင်ရော”

“အဲဒါ သူ့အပိုင်းပဲ ... မေမေသမီးလေး လိမ္မာရေးခြားနဲ့ ကြောင်း သက်သေထူနိုင်ဖို့ပဲ”

ဖူးစာရှင်တို့ အိတ်တံဘဝက ရေစက်တို့ ပစ္စန်းဆက်တို့ တာလည်း ရှိသေးတယ် မေမေဟု ရိပ် စောဒက တက်ပြောခဲ့သည်။

မပြောတော့ပါဘူး ...

အဓိက ရိပ်ကို မေမေယုံကြည်စိတ်ချနေဖို့ပဲ လိုအပ်၏။

ရိပ်ကားပေါ် ပြန်တက်သည်။

“ရိပ်လေးကို မေမေ စိတ်ပူတယ် ... အစွမ်းအစမရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ကြုံသွားမှာပါ”

သမီးရိပ်ကို ငယ်စဉ်လေးထဲက မိမိချုပ်ချယ်ထားမိ၍ အတွေ့အကြုံမရှိသဖြင့် တစ်ယောက်တွေ့ တစ်ယောက် အရူးအမူး ဇွဲလမ်းနှစ်သက်သွားမှာ စိုးရိမ်နေရသည်။

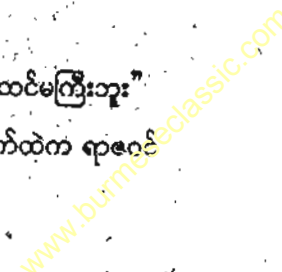
“ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က အမြဲတမ်း စမတ်ကျပြီး ထည်ကြည်ခန့်ညားနေရမယ် ... အသံကွဲတာတွေ အချစ်အတွက် ဘဝကိုပေးဆပ်ပြီး အရူးထနေတာတွေ မေမေ အရမ်းမုန်းတာပါ။ အစ်ဖက်ခြံက လူလိုပေါ့ ...”

မေမေကတော့ ကိုကိုကို နည်းနည်းလေးမှအကောင်း မမြင်

ရိပ်နဲ့ ခံစားချက်က မတူပေ။

ကိုကိုကို ရိပ် သနားသည်။

“ပညာတွေတတ်ပြီး ခပ်ညံ့ညံ့လူပဲ ... အထင်မကြီးဘူး” မေမေက အိမ်ခြံမြေပွဲစားဆိုတော့ ရပ်ကွက်ထဲက ရာဇဝင်

တွေကို စေ့စေ့စပ်စပ် သိနေသည်။

ကိုကိုကို အပြစ်တင်စကားတွေ ပြောဆိုနေတာ ရိပ်မက်ကြီးကို
စိတ်မဝင်စားသလိုလို ဖုန်းနှင့်ဂိမ်း ကစားနေလိုက်၏။
ကားလေး ရိပ်တို့ခြံထဲရောက်မှ စိတ်မောသက်သာသွားပါ

သည်။

“မေမေ မြေကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ရပ်ကွက်ရုံးကိုသွားစရာရှိသေး”
တယ် ရိပ် ... အခန်းထဲမှာ အနားယူနေတော့”

“ဟုတ်”

မေမေက ကားမောင်းပြီး ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

“အမလေး ... စိတ်တွေပေါ့ပါးလန်းဆန်းသွားတာပဲ”

“ရိပ်”

“ဟင် ... မမလေး”

“ဘယ်လိုပဲ ... အိုကေလား”

“မကြိုက်ပါဘူး”

“အန်တီလေးရော”

“ထွက်သွားပြီ”

“ရိပ်ကိုပြောစရာရှိတယ် ... အခန်းထဲသွားရအောင်”

“ကိုကိုအကြောင်းလား”

“အင်း”

“ပြောစမ်းပါ ... ဘာတွေလဲ၊ ရိပ် အချိန်မစောင့်နိုင်ဘူး ...

အခုပဲပြော”

“လာပါ”

ရိပ်လေး အဖြစ်သည်းနေတာကို အမြင်ကတ်ကတ်နှင့်လက်

ဆွဲပြီး အိပ်ခန်းထဲ ခေါ်လာခဲ့သည်။

“ထိုင်”

“ပြော”

“ရိပ်”

“ဟင်”

“သူ့ချစ်သူအသေဆိုးနဲ့ သေသွားလို့ စိတ်ဝေဒနာတွေ ခံစား

နေတာတဲ့ ... သူ့ချစ်သူ ဝိညာဉ်ကိုခေါ်လာတာတဲ့”

“ဝိညာဉ်”

“အင်း ... သူ့ချစ်သူရဲ့အလောင်းပေါက်ယူလာတဲ့ ဝိညာဉ်

အခန်းကို မစွန့်ဘဲ သူ့အိပ်ခန်းထဲမှာ ထားတယ်တဲ့”

“ဟင်”

“ဝိညာဉ်ခေါ်လာတာလေ”

“မမလေးကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“ကိုဝင်းအောင်ပေါ့”

“တယ်ဟုတ်နေပါလား”

“ရိပ်ကြောင့်ပါ ... ကိုကိုပိုင်က ယဉ်ယဉ်လေးရှူးနေတာတဲ့၊

မသာပန်းကြီး စွန့်မပြစ်တာတော့ ကြောက်စရာကြီး”

ကိုဝင်းအောင် ပြောပြတာတွေကို ရိပ်ဟိုပြောပြနေမိသည်။

“သစ်ကိုင်းလေး လှုပ်တာကအစ သူ့မျှော်သူက အရိပ် အယောင်ပြတာပါလို့ ပြောတယ်တဲ့”

“ဟုတ်လား”

“ကိုဝင်းအောင်တို့က အလိုက်အထိုက်နေရတာတဲ့”

မှုံနှင့်ကိုဝင်းအောင်ပင် ရိပ်ကြောင့် ချိတ်တိတ်တိတ်ဖြစ်နေကြသည်။ အန်တီလေးမြိုင် မရှိတုန်း အပြင်မှာစကားပြောဆိုကြရင်း တိုကိုပိုင်အကြောင်း မှုံက မကားနှိုက်သည်။

“ကိုကိုပိုင်ချစ်သူမှာမည်က ယုယုယတဲ့ ... ငယ်ချစ်တွေ ငယ်သူငယ်ချင်းချစ်သူတွေ ... ”

“ဟုတ်လား”

“လုယက်ခံရပြီး လူဆိုးတွေရဲ့ ရက်ရက်စက်စက်အသတ်ခံ လိုက်ရတာတဲ့”

“အင်း”

“ရိပ် ... ”

“ရှင်”

“အန်တီလေးမြိုင် မိတ်ဆက်ပေးတဲ့ကောင်လေးကရော”

“မောင်လား”

“အဟက် ... ဒီလိုတောင်ခေါ်နေပြီလား”

“ဟာ မမလေးကလဲ ... သူ့မှာမည်က သုခမောင်တဲ့၊ သူ အကောစပြီး ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့သူတွေအားလုံးက မောင်လို့ပဲခေါ်တယ်”

“မသိပါဘူးဟယ် ... ဘယ်လိုလဲ ရိပ်လေးနဲ့ရွယ်တူဆို အန်တီက အရမ်းအမှန်းတင်တယ်”

“မာနကြီးတယ် ... သူ့ကိုယ်သူ ဘဝင်လေဟတ်ပြီး နဲနဲ ချစ်နေတယ် ... ရိပ် ခံစားလို့ကိုမရဘူး”

“ရိပ်”

“ဟင်”

“ကိုကိုပိုင်က အရူးနော် ... သွားပြီး မပတ်သက်နဲ့တော့၊ မမလေး စိတ်ပူတယ် ... အန်တီမြိုင်က လုံးဝကြည့်မရဘူး”

မေမေအကြောင်းတွေကို ရိပ် သိလိုက်ရသဖြင့် မေမေကို လည်း သနားသည်။ အပြစ်မတင်ရက်တော့။ မောင့်ကို ရိပ် ဘာဖြစ် လို့များ ခံစားလို့မရတာလဲ။ သက်တူရွယ်တူ ရုပ်ရည်ရှုပကာလည်း ဖြောင့်သူပါ။

“မောင်ဆိုတဲ့ကောင်လေးပဲ ရိပ်နဲ့လိုက်ဖက်တယ်”

“မမလေး”

“ဟင်”

“ဒါပဲနော် ... ကိုဝင်းအောင်နဲ့သွားမပတ်သက်နဲ့တော့”

“ဟယ်”

“ရိပ်ကတော့လေ ... ဖူးစာရေစက်ကိုပဲ ယုံကြည်ဗယ်၊ လေးနဲ့ကိုဝင်းအောင်တို့လည်း အတိတ်ကဖူးစာဖက်တွေ ဖြစ်ခဲ့ လို့ လာဆိုတာပဲ”

“ရိပ်ရယ် ... မမလေးကအကြောင်းမဟုတ်ဘူးနော်၊

လေးပဲအရေးကြီးတာပါ။ ကိုကိုပိုင်က ရိပ်ကိုချစ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူမှာ အသည်းနှင့်အောင်ချစ်ရတဲ့ မိန်းကလေးရှိပြီးသား လေး ရိပ်လေးက တစ်ဖက်သတ်အချစ်နော် ... ပြီးတော့ စိတ်လည်း ချစ်ဘူး”

“မမလေးနော် ... ကိုကိုကို အဲဒီလောက်အထိ ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ ပြောပါနဲ့၊ လုံးဝဒေါ်ကန်တယ် ... ရိပ် ကိစ္စကူညီ၊ မောင့်ကို လုံးဝ ချစ်ဘူး ... အချစ်မရှိတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကိုလည်း စိတ်မဝင်စား

“အမလေး ရိပ်ရယ် ... ကြောက်စရာကြီးပါလား၊ ရိပ်လေး နှုတ်ထုတ်ပြန်မှာကြောက်လို့ပါနော် ... မမလေးအားပေးကူညီနိုင်

“ဟုတ်ဘူး”

“မမလေး”

“ဟင်”

“ဟိုဘက်ခြံက ဒရိုင်ဘာနဲ့မမလေးတို့ ရည်းစားဟာ လင် လေး ငြိစွန်းလွန်းကျူးကြပြီလို့ မေမေ့ကို တိုင်ပြောဖို့ကရ

“လုပ်ပါနဲ့ မဟုတ်တာတွေ ... မမလေးက ရိပ်လေး ချစ်လို့လည်း ... စိုးရိမ်လွန်းလို့ပါ”

“ရိပ်သိပ်တယ် ဘာမှစိုးရိမ်မနေပါနဲ့ ... ရိပ်ကလေးမဟုတ်ဘူး၊ ဆက်ပြီး ကူညီပါ ... ကိုဝင်းအောင်ကြီးက မမလေးကိုရှင်တယ်ထင်တယ် ... အရေးကြီးတာက လူပျိုလူလွတ်တွေ ဖြစ်နေပါတယ်”

ရိပ် တစ်ဖက်ခြံကြီးထဲ ငေးမောကြည့်မိနေသည်။ အလင်းရောင်တွေပဲရှိပြီး တိုက်ကြီးကတော့ မှောင်မိတိတ်ဆိတ်နေနေကိုကို အိပ်နေပြီလား။ ချစ်သူဝိညာဉ်ကို တတွတ်တွတ်ခေါ်နေလားကိုကိုနှင့်သွားရောက်ပတ်သက်နိုင်မည့် အခွင့်အရေးတွေကို ရှာကြံနေမိသည်။

“ဒိုင်ဒိုင်လေး”

“ရူ”

“ရိပ်ကလေး မိလိမိမိမိ”

“...”

အန်း (၆)

“ယု ... ယုရေ ... ကိုကိုကို မထားခဲ့ပါနဲ့ ... မထားခဲ့ပါနဲ့”

“...”

“ယု ... ယုရေ ... ဒိုင်ဒိုင်လေး ... ဒိုင်ဒိုင်လေး”

“ယု ...”

“ယု ... မောင်ကိုကို ... မောင်ကိုကို သတိထားပါကွာ၊ မင်းအိမ်”

“...”

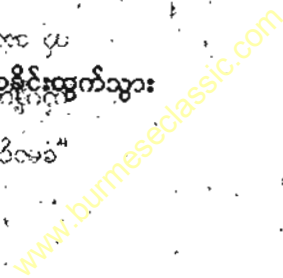
“...”

“...”

“ယုရေ ... ကျွန်တော်ကို ကျော့ခိုင်းထွက်သွား”

“...”

“ယု ... ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

ပုဂံပြန်

“မောင်ကိုကို”

“ဗျာ”

“ဘယ်ကယုလဲ ... အိမ်မက်ပါ၊ မင်းစိတ်ကို မထိန်းချုပ်နိုင် တော့ဘူးလားကွာ”

“ဦးလေးချို ... ယုလေ ... ယု ... ကျွန်တော့်ကို ကျောခိုင်း ထွက်သွားတယ်၊ မျက်နှာက မကျေမနပ်တဲ့ပုံပဲ ... ကျွန်တော် ဘာ နိမိတ်တွေ့ရတာလဲ ... နိမိတ်တွေ့ရတာမရှိဘဲ ... ရှိလို့ရှိမှ ... ရာဇဝတ် ... အမှားလုပ်မိအားလုံးလို့လဲ”

“အိမ်မက်ပါ ... မင်းဘာအမှားမှ မလုပ်ပါဘူး ... ထတော့ အပြင်ထွက် လမ်းလျှောက် ... မြဲပြင်အထိ ထွက်လျှောက်”

ဦးလေးချိုက သူ့ကိုဆွဲထူမတ်ပေးပြီး မျက်နှာသစ်စေသည့်

မြန်မာပြည်ရောက်မှ ပထမဆုံးမက်တဲ့ အိမ်မက်က ဘာလဲ ... မိမိနဲ့အတူပေးလေလို့လဲ ... ခုနိမိတ်တွေ့ရတာမရှိဘဲ ... ရှိလို့ရှိမှ ... ရာဇဝတ် ... အမှားလုပ်မိအားလုံးလို့လဲ ... ရေချိုခန်းထဲ ဝင်လာရပေမယ့် သူ့စိတ်က ယုအကြောင်းပဲ လွှမ်းမိုး ဝင်လှည့်နေတာမို့လို့လဲ ... ခုနိမိတ်တွေ့ရတာမရှိဘဲ ... ရှိလို့ရှိမှ ... ရာဇဝတ် ... အမှားလုပ်မိအားလုံးလို့လဲ

ယု ဘာဖြစ်လို့လဲ ...

“မောင်ကိုကိုကို ... ဘာတွေမကော်မနပ် ... ဖြစ်ရတာလဲ ... ပြောစမ်းပါ”

“မောင်ကိုကိုချေ ... မြန်မြန်လုပ်နော်၊ ဦးလေးချို စောင့်နေပါ”

ပုဂံပြန်

ပုဂံပြန်

ဘယ်” ၃လထေးလုံးခန့် ငှက်ငှက်စုခြားဟေးငှိ”

ဦးလေးချို အော်သံကြားမှ လူထွက်လာပြန်တယ်။ မျက်နှာက အိမ်မက်ဆီလိုပဲ ... :လွင

အပြင်ရောက်တော့ အားကစားဝတ်စုံထွေးနဲ့ ခုနိမိတ်တွေ့ရတာမရှိဘဲ ... ရှိလို့ရှိမှ ... ရာဇဝတ် ... အမှားလုပ်မိအားလုံးလို့လဲ

သူစိတ်တွေကို လန်းဆန်းစေရန် မိနက်စောစော လမ်း လျှောက်ခိုင်းသည်။ လမ်းလျှောက်ခိုင်းသည်။

“မောင်ကိုကို”

“ဗျာ”

“မင်းက အရည်အချင်းရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ”

အတိုင်းနေလို့ မဖြစ်သေးဘူး ... စိတ်တွေလန်းဆန်းစေရန် ကြားသွား အောင် လမ်းလျှောက်ထွက်ရမယ်”

“ကျွန်တော် ပြန်အိပ်ချင်သေးတယ်ဦးလေးချို ... အိမ်မက် မှာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ၊ ယုကို တွေ့ချင်တယ်”

“မရဘူး ... လမ်းလျှောက်ပြီး ပြန်လည်အိပ်ပါ ... ကိုပါ လာ အားကစားဝတ်စုံဝတ် ...”

“ဗျာ” “ဒီလ”

“ဦးလေးချိုစကားကို မင်းနားထောင်မယ်ဆို ... မင်းစိတ်
တွေပြောင်းဖို့ လိုအပ်တယ်ကွာ ... သွားပါ ... တစ်ယောက်ထဲ
သွား ...”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဦးလေးချိုစကားကို သူ နားထောင်မည်ဟုပြောထားသည်။

အားကစားဝတ်စုံကို အစောင်းဝတ်စေ၏။

ယူက အလှအပတွေပြင်ဆင်တာ မကြိုက်။

တခြားကောင်မလေးတွေ ကြိုက်သွားမှာစိတ်ပူလို့တဲ့လေ။

“သွားစမ်းပါ ... မင်းလေတွေ တစ်ကြီးရှု အပြေးလေကွန်

သွားစမ်းပါ”

သူ့ကို ခြံထဲထဲနေ အစောင်းဆွဲထုတ်လိုက်၍ သူထွက်လာခဲ့
သည်။

ခြံဝန်းကျယ်တွေနှင့် ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်ဖြစ်သဖြင့် ကိုကိုတစ်
ယောက်ထဲ လမ်းပေါ်မှာ ငေါင်စင်းစင်းလျှောက်လာခဲ့၏။

အပြင်ထွက်လိုက်တာ လေကောင်းလေသန်ရပြီး စိတ်ထွေ
ပေါ့ပါးသွားရသည်။

“ဟင်”

သူပြေးဖို့ အားယူလိုက်စဉ် သူ့ရှေ့မှာ ကောင်မလေးတစ်
ယောက်ရပ်နေသည်။

“ယု ... ယုလား ... မင်း ... မင်း ယုမဟုတ်လား”

ဖြူဖွေးဝင်းမွတ်နေတဲ့ အသားအရည်က ထင်းနေအောင်
တောက်ပြတ်အင်္ကျီ အနက်ရောင်လေးနှင့် ဘောင်းဘီဖြူဖြူတိုတိုလေး
တော်ထားသည်။

“ယု ... ဟုတ်တယ် မင်း ... ယုပဲ”

ယုနှင့်ကိုကို မနက်စောစောလမ်းလျှောက်တိုင်း ထိုဝတ်စုံ
ကို ယုဝတ်လာတတ်သည်။

သူ ခြေလှမ်းကို နှေးကွေးလေးလံစွာ ဆက်လျှောက်သွား

သေချာသထက်သေချာအောင် အနီးကပ်ကြည့်သည်။

“ယု ...”

“ရှင်”

“ယု ... မင်း ယုမဟုတ်လား”

“ရှင်”

ကိုကိုစိတ်ထဲမှာ သံသယနှင့် တွေဝေသွားသည်။

သူချစ်သူ ယုက ဒီကလေးမလောက် မငယ်ပေ။

နှုတ်ချွန်ချွန်လေးနှင့်မျက် ဝန်းတောက်တောက်လေးတွေ

မျက်နှာပြင်အကျကအစ ယု ဖြစ်နေ၏။

သူသေချာသထက် သေချာစေရန် ကြည့်သည်။

“ကိုကိုပိုင်လား”

“ဟင်”

“ကိုကိုလမ်းလျှောက်ထွက်လာတာလားဟင်”

မနက်တိုင်း ရိပ်လမ်းလျှောက်ထွက်နေကျပါ။

မမလေးမှုံနှင့်ဖြစ်သည်။

အားကစားကို မေမေကိုယ်တိုင်က မနက်တိုင်းလုပ်ဖို့ ညွှန်

ကြားထားတာပါ။

မထင်မှတ်ဘဲ ရိပ်တွေ့ချင်နေတဲ့ ကိုကိုပိုင်ကို တွေ့လို့

သဖြင့် ရပ်စောင့်နေမိခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုကို”

“ယု ... မင်း ... မင်း ယု မဟုတ်လား ... ယုယုယုထေ”

“မဟုတ်ပါဘူး ... မြသစ်ရိပ်ပါ”

“ဘာပြောတယ်”

“ကျွန်မက ကိုကိုတို့ဘေးခြံက မြသစ်ရိပ်ပါ”

“ဟင်”

မြသစ်ရိပ်တဲ့။

သူနှင့်ခြံခြင်းကပ်ကတဲ့။

ယုနဲ့ဘာဖြစ်လို့ လာတူနေရတာလဲ။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ရိပ်တို့က ခြံခြင်းကပ်ဆိုတော့လေ ... မိတ်ဆွေတွေဖြစ်ချင်
ပါတယ်”

ကိုကိုက အနီးကပ်စူးစိုက်ကြည့်တော့ အရမ်းချောသည်။

နှုတ်ခမ်းမွှေးစိမ်းစိမ်းတွေက ဖျက်နေ၏။

ကိုကိုပုံစံက တကယ့်ကို မပြုမပြင် နှုတ်ခမ်းသားတွေက
စိုရဲနေသည်။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ရိပ်ကငယ်တော့ ကိုကိုလို့ ခေါ်မယ်နော်”

“အင်း”

ရိပ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို သူ့အရမ်းစိတ်ဝင်စားသွားသည်။

ယုနဲ့တူတယ်။

အသက်အရွယ်ပဲကွာတာပါ။

ယု ... မင်း ကိုယ်ထင်ပြတာလား။

မင်း ယုပဲ ... ယုဆိုရင် မင်းခန္ဓာကိုယ်လေးကို လှုပ်ပြပါ။

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ဟင်း ... ”

သူမခန္ဓာကိုယ်လေးလှုပ်ခါ ရယ်ပြသဖြင့် ကိုကို လန့်သွားသည်။

ယုပဲ ... မင်းကိုယ်ထင်ပြတာ မဟုတ်လား။

ကိုကို အမြဲတမ်း ပြောနေကျစကားအတိုင်း ကောင်မလေး

က ခန္ဓာကိုယ်လေးလှုပ်ခါနေ၏။

အသေအချာ ကြည့်မိသည်။

“ယု ... မင်း ယုလား”

“အင်း”

“ဘာ”

“ယုလေ ... ကိုကိုယု ... ”

“ယုရယ် ... ”

သူ့ အနားတိုးကပ်သွားပြီး ဝမ်းသာအားရနှင့်ယုအား သိမ်း

ကြိုးပွေ့ဖက်ထားလိုက်မိသည်။

“အို ... လွတ်ပါ။ ကိုကို ဘာလုပ်တာလဲ ... လွတ်ပါနော်”

“ယုရယ် ... မရန်းပါနဲ့၊ ကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေစမ်းပါ ... မနက်က မင်းမျက်နှာတင်းနေလို့ ကိုကိုစိတ်ပူသွားတယ်၊ ခင်းဘာများ မကျေနပ်သွားလို့လဲလို့ ... ”

ကိုကိုက လူမှားပြီး ရိပ်ကိုပွေ့ဖက်လိုက်တာ ပထမတော့ အကြောက်အကန် ရုန်းထွက်နေပြီးမှ ကိုကိုကိုသနားပြီး ငြိမ်နေမိသည်။

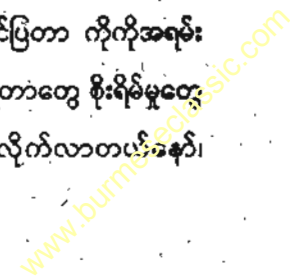
ရိပ်လည်း ဘာဖြစ်သွားလည်းမသိတော့ဘူး။

ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ကိုကိုကို ပြန်ဖက်ထားမိသွား၏။

ကိုကိုက နမ်းသည်။

“အို ... ”

“ယုရယ် မရန်းပါနဲ့ ... မင်းကိုယ်ထင်ပြတာ ကိုကိုအရမ်း ဝမ်းသာတာပဲကွာ ... အိမ်မက်ထဲမှာ စိတ်ပူရတာတွေ စိုးရိမ်မှုတွေ အခုမှပျောက်သွားတယ် ... ကိုယ့်နောက်လိုက်လာတယ်နော်။

အချစ်ရယ် ... အရမ်းပျော်သွားပြီကွာ”

ရိပ် မငြင်းရက်ပေ။

ကိုကိုက ယုဟုထင်မှတ်ပြီး ဝမ်းသာနေတာမဟုတ်လား။

ကိုကို ပျော်ပါစေ ... ရိပ် မရုန်းဖယ်မိ။

မမလေးမှီကတော့ ရှေ့မှပြေးနှင့်နေပြီး ရိပ်ကုန်ခဲ့တာပင်

သိသေးမှာမဟုတ်။

ပြန်လှည့်လာနိုင်သည်။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ယုလေ ... ကိုကိုအနားမှာ အကြာကြီးနေလို့မရဘူး ...

နောက်နေ့မှ ထပ်တွေ့မယ်နော်”

“ဟင်”

“လွှတ်ပေးပါ ... မနက်တိုင်း တွေ့ကြမယ်နော် ... အခု

တော့ ယုပြန်မှဖြစ်မယ် ... လွှတ်ပါ ...”

ကိုကိုလက်ထဲကနေ ရိပ်ရုန်းဖယ်ပြီး ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

“ယု ... ခဏလေး၊ ကိုကိုလည်း လိုက်မယ်လေ ... စောင့်

ပါ”

“ကိုကိုလိုက်လို့မရဘူး နေခဲ့ပါ ... မနက်ဖြန်မနက်မှ တွေ့

မယ်လေ ... သွားပြီနော် ...”

ကိုကိုက ခြေခုံရပ်ကုန်ရစ်ခဲ့သည်။

ကိုကိုနှင့်အဝေးဆုံးကို ရိပ်ပြေးထွက်လာခဲ့မိ၏။

မမလေးက နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်လာသည်။

“ဟဲ့ ... ရိပ် ဘာတွေအော်နေရတာလဲ၊ ညည်းလေးနောက်

မှာကုန်ခဲ့လို့ ကျွပ်စိတ်ပူလိုက်ရတာ ... ဟင် ... သူ ... သူ ...”

“ဟုတ်တယ် ကိုကိုလေ ... လမ်းလျှောက်ထွက်လာတာပါ။

ရိပ်တွေ့လို့ သွားနှုတ်ဆက်တာ”

“ရိပ်”

“ဟင်”

“ညည်း ... ညည်းလေး ...”

“ကိုကိုက ရိပ်ကိုယုတဲ့ ... ကိုကိုကို ကိုယ်ထင်ပြတာလား

တဲ့ ... ရိပ်ထင်တာတော့လေ၊ ရိပ်နဲ့ယု တော်တော်လေးတူတယ်

ထင်တယ်”

“လာပါ ရိပ်ရယ် ... အန္တရာယ်ရှိတယ် ... ကိုကိုပိုင်က စိတ်

ဝေဒနာရှင်လေ”

ရိပ်လည်း ဆက်ရပ်မနေချင်တော့သဖြင့် မမလေးမို့ ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ ပြေးလိုက်လာခဲ့မိသည်။

ကိုကိုရယ် ...

ရင်တွေမောလိုက်တာ ရိပ်နှလုံးသားလေးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လှိုက်ခါနေတယ်။

ပူနွေးနွေးကြီး ... ရိပ်လေ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဒီလိုမျိုး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မနေထိုင်ခဲ့ဘူးလို့လား မသိဘူး ရင်တွေတုန်နေတယ်။

သူမ ဆက်မပြေးနိုင်တော့သဖြင့် လမ်းပေါ်ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ရဲ့”

“ဟင်”

“ညည်းလေးမျက်နှာပေါ်မှာ ရှက်သွေးတွေ ထနေသလိုပဲ ပန်းသွေးရောင်ထနေတယ် ... ကိုကိုပိုင်နဲ့ ဘာစကားတွေပြောခဲ့လဲ”

“သူ ... သူကလေး မင်း ... ယုလားတဲ့၊ အင်းလို့ ...”

“ဘုရားရေ ... တော်ကြာ ...”

“မင်း ကိုကိုကို ကိုယ်ထင်လာပြတာလားတဲ့ ... အင်းလို့”

“ရိပ်ရယ် ... အဲဒါ ဘယ်လောက်အန္တရာယ်များလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့များ အင်းလုပ်ရတာလဲ”

“ကိုကို ပျော်သွားအောင်လေ”

“အမလေး ... ဒီကလေးမတော့ ဒုက္ခပါပဲ ... မကြောက်မရွံ့”

ကိုကိုက သူမခန္ဓာကိုယ်လေးအား သိုင်းဖက်၍နမ်းလိုက်တာကို ပြောမပြတော့။

အပျိုကြီးပိုပြီး စိတ်ပူသွားနိုင်သည်။

အခုတောင် မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်နဲ့ ရိပ်လက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ထား၏။

ရိပ် ရယ်ပြစ်သည်။

“ရိပ်ရယ် ... နောက်ဆို ညည်းလေးကို အလစ်ပေးလို့ မရတော့ဘူး၊ ကိုကိုပိုင်က သူ့ချစ်သူ ယုလို့ ထင်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ရှင်မြတ်နိုး

“ရိပ်က ယုဝိညာဉ်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်တာပဲ ရှောင်သာ တိမ်းသာလေ ...”

“သူ ... သူရော”

“ကျွန်ခဲပြီ ... ဟိုဘက်လမ်းကနေပြန်မယ်၊ ရိပ်က ယုဝိညာဉ် ဆိုတော့ ကိုကိုနဲ့ထပ်တွေ့ လို့မဖြစ်ဘူး၊ မနက်ဖြန်မှ ထပ်တွေ့ မယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်လေ ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“ရိပ်လေးရယ် ... စိတ်ညစ်လိုက်တာ၊ အနို့တီးလေးတွေ သွား ရင် သေမှာ ... အခုတောင် မမှာစဘူး၊ ရိပ်ကို အသေအချာစောင့် ရှောက်တဲ့ ... မျက်စိအောက်ကနေ အပျောက်မခံနဲ့တဲ့ မှာလိုက် တယ်”

“ရိပ်သိပါတယ် ... အန္တရာယ်မဖြစ်အောင်နေမှာပါနော်၊ ရိပ် ကဘာမှမဖြစ်ဘဲ အပျိုကြီးက မျက်နှာအပျက်ပျက်နဲ့”

“ပြန်ကြမယ်ရိပ် ... နောက်ထပ် သူ့ချစ်သူအဖြစ်နဲ့ထပ် မတွေ့ပါနဲ့ကွယ် ... အဖြစ်မှန်အတိုင်း ခင်မင်ကြတာ ကောင်းပါ တယ်”

“ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့ ... ရိပ်ကငယ်တော့ ဘာမှမဟုတ်တော့

“... ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းနိုင်ပါတယ် တကယ်ပဲ ...”

ရိပ် ပျော်နေမိသည်။

ကိုကိုရင်ခွင်က နွေးထွေးလှိုက်ဖိုနေ၏။

ရိပ် နှလုံးခုန်သံတွေ တဒိန်းဒိန်း မြည်ဟီးနေတာ မမလေးမှု

သိရှာ။

ကိုကိုကမှ ရိပ်ရဲ့ဖူးစာရှင်အစစ်အမှန် ဖြစ်နိုင်သည်။

အခန်း (၇)

“ဦးလေးချို”

“ပြောလေ မောင်ကိုကို”

“ကျွန်တော် လမ်းမှာယူနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်”

ယုမှယုပါ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ယုဟုပဲ ထင်သည်။ မနက်မှထပ် တွေ့မယ်တဲ့။ သူတားဆီးဖို့ ပြင်နေစဉ်မှာပင် ယုကပျောက်သွား၏။ ယုကိုယ်ထင်ပြတာဟု ထင်သည်။

“ယုပါ ... ကျွန်တော်က ယုလားလို့မေးတော့ ဟုတ်တယ် တဲ့ ... ကျွန်တော်တောင် ဝမ်းသာအားရ ဖက်ထားမိတယ်”

ကိုကိုပိုင်အတွက် ဦးလေးချို အလွန်အမင်း စိတ်ပူမိသွား သည်။ ဘယ်မိန်းကလေးကိုများ ယုဆိုပြီး ဖက်ခဲ့တာလဲ။ ပြဿနာ က ကြီးသွားနိုင်၏။ မောင်ကိုကိုပိုင် စိတ်ကိုက ကိုယ်ထင်ပြတယ်

စိုးလပြည့်စာပေ

ထို့ ထင်မှတ်နေသည်။

“ယုအကြာကြီးနေလို့ မရဘူးဆိုပြီးတော့လေ၊ ရုန်းထွက်သွား အယ် ... ယုပါ သူ့နှုတ်ခမ်းလေးကိုတောင် ကိုကိုနမ်းခဲ့တယ်”

“ဘာ”

ဝိညာဉ်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ လူသားမိန်းကလေးအစစ်ပဲ။ မောင်ကိုကို စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ပြောနေတာလား။ အကြံအဖန် မိန်း ကလေးတစ်ယောက်နှင့် တွေ့သွားမှာလည်း စိတ်ပူရသည်။

“မောင်ကိုကို”

“ဗျာ”

“မင်းစိတ်ကိုက ယုအပေါ် အစွဲအလမ်းကြီးနေတာပါ ... ဝိညာဉ်ကို မင်းဖက်နမ်းလို့ ဘယ်ရမလဲ”

“ဗျာ”

“သတိထားစမ်းပါဦးကွာ ... တကယ်လို့ လူသားစစ်စစ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သွားပြီး ဖက်မိနမ်းမိရင် ပြဿနာက ကြီးကြီးရှိသွားမယ်”

သူ စဉ်းစားနေသည်။ ယုပါ ယုအစစ် ... သူ့စိတ်က စွဲလမ်း လို့လား။ ဦးလေးချိုကိုလည်း ဆန့်ကျင်ဘက် မလုပ်လိုပေ။

စိုးလပြည့်စာပေ

“နောက်နေ့ မောင်ကိုကိုတစ်ယောက်ထဲ လမ်းမထွက်ရ တော့ဘူးနော် ... ဝင်းအောင်ကိုပါခေါ်ရမယ်”

မောင်ကိုကိုအား တစ်ယောက်ထဲလွှတ်လို့ မဖြစ်တော့ပေ။ ငွေကြေးချမ်းသာပြီး အမွေအနှစ်တွေက အများကြီးပိုင်ဆိုင်နေသူ ဖြစ်၍ အကြံအပန် မိန်းကလေးတွေရဲ့ ထောင်ချောက်ထဲ ကျရောက် သွားနိုင်ခဲ့သည်။

“ကျွန်တော် လမ်းထွက်မလျှောက်တော့ပါဘူး ... ထွက် လည်း မထွက်ချင်လို့ပါ”

“မဟုတ်တာကွယ် ... ကျန်းမာရေးအတွက်တော့လုပ်ရမှာ ပေါ့ ... အဖော်ခေါ်သွားလေ”

“နေပါစေတော့ ဦးလေးချို ... ကျွန်တော်က တစ်ယောက် ထဲပဲနေချင်တာပါ”

“ကောင်းပြီလေ ... ဦးလေးချို ပြောချင်တာက မောင်ကိုကို စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ဖို့ပဲ ... အချစ်အတွက် ဘဝကြီးတစ်ခုလုံးကို မစေ ဆပ်ချင်ပါနဲ့ ကလေးရယ်”

မောင်ကိုကိုပိုင်အတွက် ဘယ်လိုစီမံဆောင်ရွက်ပေးရမိနိုးထဲ မသိတော့။ မိမိစဉ်းစားနေတာက ယုဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက ဘယ်

လဲ။ မိမိစောင့်ကြည့်မှဖြစ်မည်။ တကယ်ပဲ မိန်းကလေးတစ်ယောက် နှင့် တွေ့ခဲ့တာလားပဲ။ မောင်ကိုကိုပိုင်ရဲ့ ချစ်သူမိန်းကလေးကို ဦးလေးချို သိသည်။ ငယ်စဉ်လေးထဲက အတူတူနေထိုင်ကြီးပြင်း လာကြပြီး ဦးလေးချိုလက်ပေါ်မှာပဲ ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြသူတွေဖြစ် သည်။

“ဦးလေးချို စကားကိုနားထောင်ပါ ကလေးရယ် ... မင်း အတွက် စိတ်ပူတယ်၊ မင်းမိဘတွေက ဦးလေးချိုလက်ထဲ အပ်ခဲ့ ကြတာပါ ... ဒါပေမဲ့လည်း ဦးလေးချိုက အသက်ကြီးပါပြီ ... အလေးကို ဘယ်လောက်အထိ စောင့်ရှောက်ပေးနိုင်မလဲကွယ်”

ဦးလေးချို စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲနေတာတွေ့ရတော့ ကိုကို သတိကိုထိန်းချုပ်လိုက်သည်။ ဦးလေးချိုအပေါ် မိဘတွေထက်ပင် သူ့ယောဇဉ်ကြီးခဲ့ရ၏။ သူ့စိတ်တွေ လွတ်ချင်နေချိန်တွင် သူ အနားမှာ ဦးလေးချို ရှိသင့်သည်။

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် ဦးလေးချိုရယ်နော် ... ကျွန်တော့်စိတ်တွေကို ထိန်းပါမယ်”

“အင်း ... အင်းလေ ... မောင်ကိုကိုအနားယူတော့နော်”
“ဟုတ်ကဲ့”

မိမိအပေါ်တော့ သံယောဇဉ်ကြီးမားလွန်းတဲ့ ကလေးပါ။
ငယ်စဉ်လေးထဲက လိမ္မာပြီး လူကြီးမိဘတွေကို သိတတ်ရုံသေလေး
စားတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ မောင်ကိုကွဲအနားကနေ
ထွက်လာပြီး ခြံထဲဆင်းလာခဲ့၏။ ဝင်းအောင်က ကားကိုရေဆေးနေ
သည်။

“ဝင်းအောင်”

“ဗျာ ဦးလေးချို ...”

“မင်းဆရာကိုကို မနက်က ယုနဲ့တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုပဲ”

“ဗျာ”

“ဖက်ပြီးတောင် နမ်းခဲ့သေးတယ်တဲ့”

“ဟင် ... ဘယ်လိုကြီးလဲ”

“အဲဒါပြောတာပေါ့ ... မတောင်းတဲ့အကြံအဖန် မိန်းကလေး
တွေနဲ့တွေ့မှာ ကြောက်ရတယ်”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဦးလေးချိုရာ ... ဆရာကိုကိုက သူဖြစ်ချင်
တာတွေကို စိတ်ကူးယဉ်ပြောနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“မင်းစောင့်ကြည့်ထားပါ ... တော်ကြာ ပြသနာတွေတက်
နိုင်တယ် ... ဦးလေးချို စိတ်မချဘူး”

“ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်ပေးပါ့မယ် ဘာမှမပူနဲ့ ဦးလေးချို
ရဲ့ ကျေးဇူးတွေက ကျွန်တော့်ဆီမှာ အများကြီးပါ”

ဝင်းအောင်က ဦးချိုတို့နယ်က ကောင်လေးပါ။ မြို့တက်
လာပြီး ဒုက္ခရောက်နေလို့ မိမိက ကားမောင်းသင်ပေးကာ အလုပ်
ရှာပေးခဲ့သည်။ နေစရာ စားစရာ ဘာမှမပူပင်ရ။ ဝင်းအောင်ကျေးဇူး
သိတတ်၏။ မိမိစကားကို နားထောင်သည်။

“ဟော ... ဟိုမှာ ဆရာကိုကို ထွက်လာနေတယ်၊ ဦးလေး
ချို ဘာမှမပူနဲ့နော် ... ကျွန်တော် ကြည့်လုပ်မယ်”

ဆရာကိုကို ထွက်လာ၍ ဦးလေးချို လမ်းလျှောက်ဦးမယ်
ဆိုပြီး အပြင်ထွက်သွားသည်။

“ဝင်းအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဘာများအလိုရှိပါသလဲ ဆရာကိုကို”

“လာထိုင်”

“ဟုတ် ...”

“ဦးလေးချို အပြင်ထွက်သွားတုန်း မင်းကို ပြောစရာရှိတယ်
ဝင်းအောင်”

“ပြောပါ ဆရာ ...”

“မနက်က ကိုယ်လမ်းလျှောက်ထွက်တော့ ယုနဲ့တွေ့တယ်”
“ဟုတ်လား”

“ယုမှယုအစစ်ပဲ ... ကိုယ်ဝမ်းသာပြီး ဖက်မိလိုက်တယ်၊
နမ်းတောင်နမ်းခဲ့တယ် ... ယုက ကိုယ်ထင်လာပြတာကွ မဟုတ်
ဘူးလား”

“အင်း ... ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ဆရာ ... ”

“ဦးလေးချိုက မယုံဘူး ... ဝိညာဉ်ကိုဖက်လို့ မရဘူးတဲ့
အိမ်မက်ထဲမှာ ယုက စိမ်းကားပြီး ကိုယ့်ကိုကျောခိုင်းထွက်သွားလို့
ခံစားနေရတာ ... အပြင်မှာတော့ ယုက အရမ်းပျော်ရွှင်နေတယ်
ယုက နုနုပျိုပျိုလေး ... ”

“ဗျာ”

“အားကစားဝတ်စုံလေးနဲ့ အရမ်းလှတယ်၊ ကိုယ့်စိတ်တွေ
ဘယ်လိုမှထိန်းချုပ်လို့မရဘူး၊ အရမ်းပျော်ရတယ်ကွာ”

ဆရာကိုကွဲစကားက ယုံရခက်နေသည်။ ငယ်ရွယ်နုပျိုတဲ့
မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ကဆုံခဲ့ရပုံပင်။ ဘယ်သူလဲ ...
သူတို့ကလည်း ပြောင်းလာတာမကြာသေးပေ။ ရပ်ကွက်ထဲထဲ
ကောင်မလေးတစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်နိုင်သည်။ ဦးလေးချို စိတ်

ပူသလို အကြံအဖန်မိန်းကလေးမျိုးလား၊ တစ်ရပ်ကွက်လုံးကတော့
ချမ်းသာကြ၏။ ယခင်ကနှင့် မတူဘဲ ဆရာကိုကို ပျော်ရွှင်လန်းဆန်း
နေသည်။

“ယု ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ပဲ ရောက်လာပါစေကွာ ကိုယ်ဝမ်းသာ
ပျော်ရွှင်ရတယ် ... ဒီမှာတွေ့လား ဝင်းအောင်”

“ဒါ ဘာတွေလဲ ... ”

“ယုအလောင်းပေါ်က ဝိညာဉ်ခေါ် ပန်းတွေလေ”

“ဟင်”

ဝင်းအောင်ပင် လန့်သွားသည်။ ဝိညာဉ်ခေါ် ပန်းတွေ
ခြောက်နေပြီး ဆရာကိုကွဲလက်ထဲက ကတ္တီမီဗူးအနီလေးနှင့်
အပြည့်ပဲ။ မကြောက်တတ်တဲ့သူတောင် ကျောထဲကနေ စိန့်လာ
သည်။

“တမင် မစွန့်ပြစ်တာကွ ... ကိုယ့်အနားမှာရှိနေစေဖို့ပဲ ယု
ကို မကျွတ်စေချင်ဘူး ... အမျှလည်း မဝေဘူး၊ ကိုယ့်လည်း
လှုပ်ဘူး”

ဝင်းအောင် ငြိမ်နေရသည်။ ဆရာကိုကို ပျော်ပါစေ။ အမြဲ
တမ်း ညှင်းသိုးသိုးနှင့် နှမ်းဖတ်ပတ်ဖြစ်နေတတ်၏။ ဝတ်စားပြင်ဖတ်

ဖို့ ဘယ်လိုမှ ဖြောင်းဖျာပြောဆို၍ မရပေ။ ယုက မကြိုက်ဘူးတဲ့။ အခုတော့ ဆရာကိုကိုမျက်ဝန်းတွေက ဝင်းလက်တောက်ပနေ သည်။

“ယုနဲ့တကယ်တွေ့ခဲ့တာကွ၊ အရမ်းကိုလှပတဲ့ နံနက်ခင်း လေးပဲ”

ဦးလေးချိုကို ပြောပြနေတာ သူ့ကို စိတ်ပူနေမှာစိုး၍ ဝင်းအောင်ကို ပြောပြနေခြင်းဖြစ်သည်။

“မနက်ဖြန် ကျွန်တော် အဖော်လိုက်ပေးရမလားဆရာ”

“ကိုယ် မထွက်တော့ဘူး”

“ဟင်”

မင်းကိုလည်း အဖော်ခေါ်လို့မဖြစ်ဘူး။ ကိုယ်တစ်ယောက် ထဲပဲသွားမယ်။ ဦးလေးချိုလည်း အသိပေးလို့မဖြစ်ဘူး။ ယုနှင့်တွေ့ မှုဖြစ်မယ်။ ဗညာဉ်ဆိုတာ အဖော်ပါရင် ကိုယ်ထင်ပြမှာမဟုတ်။ ကိုကိုတစ်ယောက်ထဲပဲ သွားမည်ဖြစ်သည်။

“ကိုယ်ကတစ်ယောက်ထဲပဲ နေချင်တယ် ... ဦးလေးချိုက စိတ်မချဘူးလေ ... မသွားတော့ပါဘူးကွာ”

ဝင်းအောင် အလိုက်အထိုက်ပြောရင်း ဈေးသွားဖို့သတိရ

လာသည်။ ဈေးက ဝယ်စရာသိပ်မရှိပေမယ့် မှုံနဲ့တွေ့ရမယ်။ ပြီးတော့ ယုကိစ္စမေးရမယ်။ ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ ကောင်မလေးငယ် ငယ်ချောချောများ ရှိလားလို့ ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်ဖြစ်၍ တစ်ယောက် နဲ့တစ်ယောက် သိဖို့က သိပ်မလွယ်ဘူး။ မမှုံက နေတာကြာပြီဆို တော့ သိနိုင်သည်။

“ဆရာကိုကို ထိုင်နေဦးနော် ... ကျွန်တော် ဈေးသွားရဦး မယ် ... ဘာစားချင်လဲ ဘာဝယ်ခဲ့ရဦးမလဲ”

“ယုကြိုက်တဲ့ခေါက်ဆွဲသုပ် ...”

“အိုကေ ဝယ်လာမယ်”

ဆရာကိုကိုအားပြောပြီး ဈေးခြင်းဆွဲကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ မမှုံလည်း ဈေးခြင်းဆွဲပြီး လျှောက်လာ၏။ တစ်ရပ်ကွက်လုံးမှာ ဝင်းအောင်ဆိုတာ မမှုံပဲရှိသည်။

“မမှုံ”

“ဟင် ... ကိုဝင်းအောင်”

“မမှုံကိုတွေ့တာနဲ့ အတော်ပဲ မေးစရာရှိလို့”

“မေးလေ”

“ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ ကောင်မလေးငယ်ငယ်ချောချောရှိလား”

“ရှိတာပေါ့ ... အများကြီးပဲ ရှင်ကြိုက်လို့လား”

“ဟာ မဟုတ်ပါဘူး ... ကျွန်တော့်အကြိုက်ဆိုရင် မမို့တို့ အရွယ်ပဲ”

“ဘာ”

“ဟို ... ဟိုပြောပြတာပါ။ ကိစ္စက ဆရာကိုတို့အမှုပဲ ... မနက်က လမ်းလျှောက်ထွက်ရင်းသေသွားတဲ့ ယုနဲ့တွေ့လို့တဲ့၊ သူက ဝိညာဉ်ထင်နေတယ်”

မူသိသည်။ ရိပ်လေးပဲ ... ယုလားဟုမေးတော့ ဟုတ်တယ် ဟု ပြောခဲ့၏။ ဒါပေမယ့် ရှုပ်ရှုပ်ယုက်ယုက်ဖြစ်မှာစိုး၍ မပြောခဲ့။

“ရှင်လူက စိတ်ဝေဒနာရှင်ဆိုတော့ စိတ်ထဲထင်တာတွေ ပြောနေမှာပေါ့ ... ရှင်သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဒီရိပ်ကွက်က သူဌေးရပ်ကွက် လေ ... ဝတ်စားပြင်ဆင်နိုင်တဲ့ မိန်းကလေးတွေအများကြီးပဲရှိ တယ်”

“ကျွန်တော်ထင်တာတော့ ဆရာကိုကို တကယ်ပဲ မိန်း ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့တယ်လို့ထင်တယ် ... ဝိညာဉ်ဆို ရင် ပွေ့ဖက်နမ်းလို့ရမလား ... ဆရာကိုကိုက အဲဒီကောင်မလေးပဲ ပွေ့ဖက်နမ်းခဲ့တယ်တဲ့”

“ဟင် ... သွားပါပြီ၊ ဒုက္ခပါပဲနော်၊ ပြသနာပဲ ... ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မမို့ ... ”

“ဪ မဟုတ်ပါဘူး ... အန်တီမြိုင်မှာထားတာ အခုမှ သတိရလို့ ... သွားပြီနော်”

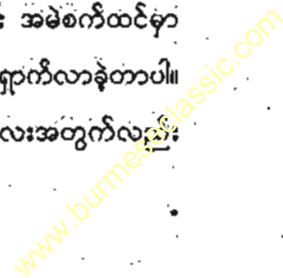
“မမို့ အဲဒီကိစ္စ စုံစမ်းပေးပါဦး ... မကောင်းတဲ့ပိုင်းလုံးမိန်း တလေးတွေနဲ့ တွေ့မှာစိုးရိမ်လို့ပါ”

“ဘာပြောတယ်”

“ဟာ ... မမို့ကလဲ အလကားနေရင်း ဒေါသထွက်နေတယ်၊ ကျွန်တော်က အကူအညီတောင်းတာပါ ... မမို့ကို ရည်းစားစကား ပြောမိလို့လား ... ”

“ရှင်နော်”

မူ ခပ်သွက်သွက်လေးလှမ်းထွက်လာခဲ့မိသည်။ ဒီလိုဖြစ်ပျက် ခဲ့တာတော့ ပြောမပြပေ။ အမလေး စိတ်တွေပူလိုက်တာနော်။ သူ့က ဘာသိမှာလဲ။ မက်တယ် ... နမ်းတယ်တဲ့။ သွားပါပြီ။ အန်တီလေးမြိုင်က သူ့သမီးကို အစွန်းအထင်း အမဲစက်ထင်မှာ မလေးစားစိတ်ပူပြီး မျက်ချေမပြတ် ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်လာခဲ့တာပါ။ ဘာသိသွားရင်တော့ မမို့ မလွယ်ဘူး။ ရိပ်လေးအတွက်လည်း

ရှင်မြတ်နိုး

အန္တရာယ်ပဲ။ ဒီကလေးမက ယောက်ျားလေးတွေနှင့် နီးနီးကပ်ကပ်
 နေထိုင်ခဲ့ဖူးခြင်းမရှိပေ။ အတွေ့အထိမရှိ။ ဘုရားရေ ... ကိုကိုပိုင်ဆို
 တဲ့လူကို ရိပ်လေးစွဲလမ်းနှစ်သက်နေသည်။ ဘယ်လိုတားဆီးရမလဲ။
 အဖက်တွေ အနမ်းတွေပါ ထိတွေ့ဆက်ဆံမိတော့ ငယ်ရွယ်နုနယ်
 လွန်းတဲ့ ရိပ်လေးနှလုံးသားထဲမှာ အချစ်တွေရှိလာရင် ကိုကိုပိုင်က
 စိတ်ဝေဒနာရှင်တစ်ယောက်။ ပြီးတော့လည်း ... သူ့ချစ်သူယုဟု
 ထင်နေ၏။ ရိပ်လေးကို သုတိပေးမှုဖြစ်တော့မည် ဖြစ်သည်။

အခန်း (၈)

“ရိပ်လေးတစ်ယောက်ထဲ ဘာတွေသဘောကျပြီး ပြီးနေရ
 ဘာလဲ ... ညည်းကိုမေးစရာရှိတယ်”

“အပျိုကြီးနော် ... လာလိုက်ရင် အသည်းအသန်ကြီးပဲ၊
 ဘာမေးစရာရှိလို့လဲ”

“ညည်း ... ညည်းလေးကို ဟိုလူ ကိုကိုပိုင်က ယုအဖြစ်
 ခွေဖက်နမ်းသွားတယ်ဆို”

“ဘယ်သူပြောလဲ”
 “ကိုဝင်းအောင် ပြောလိုက်တာ၊ ညည်းလေး ပေါ့မျက်ပျက်

နော် ... ရိပ်လေး ဒီလူက ရူးကြောင်မူးကြောင်နဲ့ ...”
 “မမလေး ...”

“ဟဲ့ ... ဘာလဲ အော်လိုက်တာ နားကွဲတော့မယ်”

“သူများချစ်သူကိုများ ဘာအရူးလဲ”
“ရဲ့”

ရိပ်လေးတွေ သွားပြီ။

ဘယ်လိုမှ ဆုံးမသွန်သင်လို့မရ။

ကိုကိုပိုင်အား စွဲလမ်းနေပြီထင်သည်။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

အန်တီမြိုင်ကို အသိပေးရမလားဘဲ။

ရိပ် မျက်ဝန်းလေးတွေ ရီဝေစိုလဲ့နေသည်။

“မမလေးနော် ... မေမေ့ကို ဘာမှသွားမပြောပါနဲ့နော်”

မေမေသိသွားရင် ရိပ် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေပြစ်မှာနော်”

“ဟင်”

“ရိပ်ကိုကူညီပါ ... ကိုကိုက ဒီလောက်အထိ လူယုတ်မာကြီး
မဟုတ်ပါဘူးနော် ... ရိပ် သတိထားနေထိုင်မှာပါ”

“ရိပ်ရယ် ... မမလေးတွေ သေချင်တာပဲ ဒီလူ ... ဒီလူ”

“ကိုကိုကို ရိပ်သနားတယ် ... ချစ်တယ် ... ကိုကိုအနမ်း
ပေးချိန်မှာလေ ရိပ်ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်းခုန်ပြီး နာကျင်ခံစား
ရတယ်။ ကိုကိုအနက်ကို ယုတ်ဖြစ်ဖြစ် ရိပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ပြုပြင်ပေးချင်

ဘယ်”

“ညည်းလေးက ဘာလုပ်ပေးနိုင်မှာလဲ မြသစ်ရိပ် ညည်းလေး
ဘဝနစ်မွန်းလိမ့်မယ်နော် ... မဖြစ်ပါဘူး၊ မနက်ဖြန် အားကစားသွား
လုပ်နဲ့တော့၊ အဝေးကနေပဲ ပတ်သက်စမ်းပါအေး”

“ပြီးရော”

ရိပ် နှုတ်ခမ်းလေးစုပြီး စိတ်ကောက်ဟန်ပြုလိုက်တာနှင့်
လေး မနေနိုင်တော့ပဲ ပြန်ချော့သည်။

“ကဲပါ ရိပ်ရယ် ... မမလေးအဖော်လိုက်ပေးမယ်နော်၊
အတင့်မရဲပါနဲ့ ... ရိပ်မှာ လက်ထပ်ရမယ့်သူ ရှိနေတယ်နော်”

“အချစ်မရှိတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကြီး ရိပ် မကြိုက်ပါဘူး”

“အောင်မယ်နော် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့ အကောင်းဆုံးက
အန်တီမြိုင် ရွေးချယ်ပေးတာပဲ လက်ခံလိုက်ပါနော်၊ ရိပ်လေး”

“လက်ခံမှာပါ ... မောင်နဲ့ပဲ လက်ထပ်မှာ၊ ကိုကိုကတော့

သနားလို့ ...”

ရိပ်လေးကို နားချဖြောင်းဖျာရာတွင် အကြမ်းမကိုင်ဖို့ ဖွဲ့ သတိ
ထားနေရသည်။

အန်တီမြိုင်ကို အသိပေးလိုက်ရင်လည်း ရိပ်လေး စိတ်ညစ်

သွားမှာစိုး၏။

မို့ ရင်ပူနေသည်။

“မမလေး”

“ဟင် ...”

“ဘာမှစိုးရိမ်မနေနဲ့ ဖူးစာရှင်ဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုအကြောင်း

နဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ပေါင်းဆုံကြမှာပဲ ... ရိပ် အသိရှိပါတယ်”

“ပြီးပါရောဟယ်”

“အပျိုကြီး”

“ဘာလဲ ...”

“အနမ်းခံဖူးလား”

“ဟယ် ... ဒီကောင်မလေး၊ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ

ဒါ အကောင်းမှတ်နေလား ... ထပ်ပြီး အလိုမလိုက်နဲ့တော့နော်
ရိပ်လေး ပန်းကောင်းအညွန့်ချိုးခံရမှာ စိတ်ပူတယ်ကွယ်”

“အပျိုကြီးက အနမ်းမခံဖူးဘူးဆိုတော့ ဦးဝင်းအောင်ကြီးနော်

ပြောရမယ် ... တွေ့တာနဲ့ ဖက်နမ်းပြစ်လိုက်လို့ ...”

“ဟယ် ... ဒီကောင်မလေး၊ ပြောလေကလေပဲ ... သေခွ

တယ်”

ရိပ်ကတော့ ကိုကိုအနမ်းကို အမြတ်တနိုးသိမ်းထားမိသည်။

ရင်ခုန်လှိုက်မောဖွယ် အမှတ်တရလေး။

အပျိုကြီး ခေါင်းကုတ်လျှက် ပြန်ထွက်သွားသည်။

ရိပ် တဟားဟားနှင့် ရယ်ပြစ်လိုက်၏။

တစ်ဖက်ခြံကြီးထဲသို့ ပြတင်းပေါက်တံခါးဖွင့်ပြီး မသိမသာ

ချောင်းကြည့်လိုက်တော့ ကိုကို ထိုင်နေသည်။

“ကိုကို ... ရိပ်လေ ယုအဖြစ်နဲ့ ကိုကိုစိတ်ကို ငြိမ်းချမ်းမှု

တွေပေးချင်တယ်”

ကိုကိုကိုကြည့်ရတာ စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်နေသလိုပင်။

“ယုနဲ့တွေ့လိုက်ရလို့လားဟင် ... ရိပ်က ကိုကိုယုနဲ့ ရုပ်ချင်း

အရမ်းဆင်နေလို့လား”

တွေ့စလောက်က ကိုကိုကို မျက်နှာခွမ်းဖတ်မနေပေ။

သေသေသပ်သပ်လေးနှင့် ကြည့်၍ကောင်းသည်။

မေမေ ဝင်လာမှာ ကြောက်၍ တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်၏။

မေမေ ဝင်လာသည်။

“ရိပ်”

“ရှင် ... မေမေ ...”

“မောင့်မေမေ ဖုန်းဆက်တယ်၊ ဒီညနေ မေမေ ထမင်းစား ဖိတ်ထားတာ လာမယ်တဲ့ ...”

“ဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မေမေ ဘာမှစိစဉ်ထားတာ မရှိသေးဘူးလေ”

“အပြင်မှာစားမှာ”

“ဪ”

မောင် အထာကြီးပေးနေတာကို ရိပ်-မကျေမနပ်ဖြစ်ရသည်။

လူကြီးတွေ ပေးစားလို့ဘဲ မလွဲသာ မရှောင်သာယူရသလို

လို ရိပ်ကိုယ်တိုင်ပင် မောင့်ကိုချစ်၍မရ။

မေမေက သူတို့ကခေါ်လိမ့်မယ် ရိပ် အဆင်သင့်ပြင်ထား

တဲ့ ...

ဝတ်ရမယ့်ဝတ်စုံကိုတောင် မေမေက အသင့်ထုတ်ပေး

သည်။

“ရိပ်”

“ရှင်”

“မနက်ကစပြီး အိမ်ရှင်မအလုပ်တွေ ရိပ်သင်ရမယ်”

“ဟာ ... မေမေကလည်း ဒါတော့ မောင်အရမ်းကျောလွန်း ဖြစ်တယ်၊ လုပ်စရာမှ မလိုတာဘဲ ... မောင်က အထက်စီးက”

“မောင့်ဘက်က မတောင်းဆိုပါဘူး၊ မေမေက မိန်းကလေး တစ်ယောက် တတ်ထားသင့်တယ်လို့ထင်တယ် ... အိမ်ရှင်မ လောင်းတစ်ယောက် အရည်အချင်းပြရမယ်”

“ဟွန်း”

မေမေက မောင်မှမောင် ဖြစ်နေသည်။ ရိပ် ဘယ်လိုမှအပြစ် ပြောမရ။

“အပိုစကားတွေ ပြောမနေနဲ့ရိပ် ... ညနေပြင်ထား ... မေမေ စီစဉ်တာတွေအားလုံး သမီးရိပ်ဘဝရှေ့ရေးအတွက်ပဲဆိုတာ သိထားပါ”

“ဟုတ်”

မေမေ ပြောပြီးပြန်ထွက်သွားသည်။

ရိပ် စိတ်ညစ်လာမိ၏။

မေမေက ရိပ်ဘဝရှေ့ရေးကောင်းစားဖို့ မောင့်ကို လက်ထပ်

နှလား။

ကိုကိုနဲ့လက်ထပ်လို့ရော ရိပ် ပျော်ရွှင်နိုင်တာပဲ။

အသက်ကြီးတာ ဘာဖြစ်လဲလို့ လက်ထပ်ထားတဲ့လူတွေ တစ်ဝိုက်တစ်ပင်ကြီး ရိပ် နှုတ်ခမ်းလေး စုတင်းမဲ့ရွံ့နေသည်။

“ဟင် ... ကိုကိုတောင် အထဲပြန်ဝင်သွားပြီပဲ”

ရိပ် လွမ်းဆွေးတမ်းတမိသလိုလို ကိုကိုကို တွေ့ချင်တယ်။

စကားတွေပြောချင်တယ်။

ရိပ်က ငယ်ပေမယ့် ကိုကို ပြစ်စလတ်ခတ် နေထိုင်တာကြီး ကိုတော့ သဘောမကျပါဘူး။

ဒီလိုမနေဖို့ ပြောပြချင်သည်။

ဖျောင်းဖျားနားချလိုနေခဲ့၏။

ညနေစောင်းကားနီးတွင် မေမေက ထပ်သတိပေး၍ ရိပ် စိတ်မပါဘဲနှင့် ပြင်ဆင်ရ၏။

မမလေးခွဲလည်း ရောက်လာသည်။

“ရိပ်လေး ... အန်တီမြိုင်ကို ကလန်ကဆန် မလုပ်ပါနဲ့ဘူး အလိုက်အထိုက် နေပေးနော် ... မမလေးစကားကို နားထောင် ကွယ်”

“အင်းပါ”

ခွဲလည်း ရိပ်လေးကို မောင်နှင့်ပဲသဘောတူသည်။ ကိုကို

က စိတ်ဝေဒနာရှင်ပါ။ ချစ်သူကို မကျွတ်လွတ်စေဘဲ ဝိညာဉ်ကိုပင် ချုပ်ထားတာတော့ ခြောက်စရာအတ္တဟု ထင်မိ၏။ ရိပ်လေးက ငယ်ရွယ်သူ ယောက်ျားတွေအကြောင်း နားလည်တာမဟုတ်၍ မှု ထိန်းပေးရမည်ဖြစ်သည်။

“မမလေး သွားမယ် ... ရိပ်လေး အလှဆုံးပြင်ထားနော်၊ မောင်လာမယ်ဆိုတော့ ကြည့်ရဦးမယ်လေ”

“ကြည့် ... ကြည့် ...”

ရိပ် ဒေါသတွေ ထွက်နေသည်။ ဘာမှန်းမသိဘဲ ပေါက်ကွဲ ညှင့်ထွက်ချင်နေ၏။ ကိုကိုနှင့်ဝေးရမှာပင် စိုးရိမ်နေသည်။

“မနက်ဖြန်ကျမှ တွေ့ကြမယ်နော်ကိုကို ... ယုအဖြစ်စကား အများကြီးပြောမယ်၊ မောင်နဲ့တရားဝင် မစေ့စပ်ခင်ပဲ ဖြစ်နိုင် နိုင်ထင်ပါတယ်”

မေမေစကားတွေကို ရိပ်လှန်ဆန်၍မရပေ။ မောင့်ကိုလက် ချုပ်ထား။ မောင့်ဘက်ကနေ ငြင်းပယ်လိုက်ပါစေ။ ရိပ် စိတ်မသက် နှင့် အလှပြင်ရသည်။

“ရိပ်ရေ ... အောက်ဆင်းလာခဲ့၊ ဒည့်ခန်းကပဲ စောင့်နေ

မေမေကတော့လေ ရွှေသမက်လောင်း ငွေသမက်လောင်း
လို အဖြစ်တွေ သဲနေလိုက်တာ ရိပ်ဆင်းလာခဲ့သည်။

“မေမေ့သမီးလေးက လှလိုက်တာကွယ် ... အဖိုးတန်
လေး”

“မေမေ”

“ပြော”

“မောင်က ရိပ်ကိုသဘောကျပါ့မလား၊ ဟင့် ... မိန်းကလေး
ဘက်က အရမ်းအောက်ကျနောက်ကျ ဖြစ်နေမလားလို့ပါ”

“ညစာကို အပြင်မှာထွက်စားဖို့ မောင်က တောင်းဆိုတာ
ပါ။ သမီးကညာ အရွယ်ရောက်လာ အခါမလင့်စေနဲ့တဲ့ ... လူငယ်
မယ့် အရည်အချင်းပြည့်ဝတယ် ... အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံနေတယ်
လေ ... မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့လည်း အရှုပ်အရှင်းကင်း
တယ်လေ”

“ဟွန်း”

“ညည်းမျက်နှာကြီး တင်းမနေနဲ့ ... မောင်က မာနကြီးတာ
မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ် ... တည်တည်လေး နေထိုင်တတ်တာပဲ
သူမ ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်စောင့်နေရတာ စိတ်မသက်မသာပြီ-

ဝါ။ ခြောက်နာရီတွင် မောင် ရောက်လာသည်။

“သမီးလေးက အရမ်းကျက်သရေရှိပြီး ချောလိုက်တာ”

သူမနှင့်မောင် အကြည့်ခြင်း ဆုံသွားစဉ် ရိပ်ကို အကဲခတ်
သလို ကြည့်တာမျိုး မနှစ်သက်ဘိ။ ရိပ်က ရှင်အရွေးချယ်ခံလား။

“ရိပ်”

“ရှင်”

“သမီးနဲ့မောင်တို့နှစ်ယောက်ပဲ အပြင်ထွက်ကြတော့”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ် သမီးရေ ... လူကြီးတွေ ဝင်မရှုပ်တော့ဘူး၊
မောင် သမီးလေးနဲ့ ညစာထွက်စား ... လူငယ်ချင်းတွေ ရင်းနှီးစေ
ချင်လို့ပဲ”

ရိပ် ဘာမှမပြောနိုင်ခင် မောင်က ထသည်။

“သွားမယ် ရိပ် ... ”

ရိပ်တဲ့ ... သူ့ဘက်မှ စတင်ဖိတ်ခေါ်လိုက်သဖြင့် ရိပ်မျက်နှာ
တင်းတင်းလေးက နည်းနည်းလေး ပြေလျော့သွားသည်။ ခြံထဲက
အထွက်တွင် ကိုကိုတို့ခြံထဲကလူတွေ မြင်သွားမှာလည်း စိုးရိမ်ထိတ်
လန့်နေရ၏။ မောင်နှင့်သွားရတာ ရိပ် နည်းနည်းလေးမှ စိတ်ပက်

မပေါ့ပါးဘဲ မွန်းကြပ်ကြပ်ကြီး ဖြစ်နေသည်။

“ရိပ်”

“ဟင်”

“မင်း ကြောက်နေတာလား”

“ရှင် ...”

“ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်ဖြစ်နေတဲ့ပုံပဲ ... မောင့်ကို မယုံကြည်တာလား”

“ရိပ်က တစ်ခါမှယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နဲ့ အပြင်တွဲမထွက်ဘူးတော့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှက်တယ်”

“မောင်တို့က လက်ထပ်ကြရမယ့်သူတွေပဲ”

မောင် ဒီတစ်ခါတော့ စကားတွေအများကြီးပြောသားပဲ။ မိန်းကလေးဘက်က စရမယ်ဆိုရင်တော့ ခိပ် မာနပြုရမည်ဖြစ်သည်။

“ရိပ် ဘာစားမလဲ ... ဘာလုပ်ချင်လဲ ပြောပါ”

ရိပ် ပြန်ချင်တယ်ဟုပဲ ပြောပြစ်လိုက်ချင်သည်။ ရပ်ကွက်က ကနေ အမြန်ဆုံးထွက်ချင်နေမိ၏။ မဆီမဆိုင် ကိုကွဲအပေါ် သူ့ဖောက်သလိုလို ခံစားရ၏။ စိတ်တွေက မလုံ။ မနက်ဖြန်ရောက်သည်။

“ရိပ်”

“ဟင်”

“မောင် မေးနေတယ်လေ”

“မောင်ပဲ ဦးဆောင်ပါ”

မောင် သဘောကျစွာ ပြုံးမိသည်။ မြသစ်ရိပ် မလွယ်ဘူး။ စောင့်လို ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တည်တည်တင်းတင်းနေပြတာ မောင် သဘောကျမိသွား၏။ မြသစ်ရိပ်က ချစ်စရာကောင်းသည်။

လူကြီးဆန္ဒအရ စီစဉ်တဲ့မိန်းကလေးကို လက်ထပ်လိုပေ။ မောင်
နှင့်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး လက်တွဲဖော်က မောင်နှစ်သက်သော
အစွမ်းအစနှင့် အရည်အချင်းတွေ ရိုးသားဖြူစင်မှုတွေ ရှိနေစေချင်
သည်။

“ရိပ်ကို မောင်သဘောကျတယ်၊ နှစ်သက်တယ်၊ ချစ်တယ်”

“ရှင်”

“ရိပ်ကရော ... ”

ရိပ်ကတော့ မောင်ကို မချစ်နိုင်ပါဘူးဟု ပြောချင်သည်။
ထိုကိစ္စကိုပဲ ချစ်၏။ ရိပ်စိတ်တွေက မနက်ဖြန် ကိုကိုနှင့်တွေ့ဆုံရမည်
ဆိုပဲ ရင်တဆတ်ဆတ်ခုန်နေသည်။

“ရိပ်ကတော့ ဘဝအတွက်အရေးကြီးတဲ့ ရွေးချယ်မှုလို့ သတ်
မှတ်တယ်”

“အိုကေ”

“ဒါပေမဲ့လေ”

“ရိပ်”

“ဟင်”

“ရိပ်စဉ်းစားဆုံးဖြတ်တာကို မောင် သဘောကျတယ် ... ”

အသန်း (၉)

“ရိပ်”

“ဟင်”

“မောင်ဘက်က ရိပ်နဲ့လက်ထပ်ခွင့်ကို တောင်းခံပါတယ်”

“ရှင်”

“ရိပ် အံ့ဩသွားတာလား လူကြီးတွေ စီစဉ်တာကို ရိပ်မသိ

ဘူးလား”

“သိပါတယ်”

“ရိပ် အံ့ဩသွားသလိုပဲ”

“ကျွန်မက မောင်ဆန္ဒအရပဲဖြစ်စေချင်တာလေ ... မောင်

စတင်တောင်းဆိုလို့ အံ့ဩသွားတာ”

ရိပ်ရဲ့မာနကို မောင်နှစ်သက်သွားပါသည်။ မောင်ကိုယ်တိုင်

မေမေတို့က သင့်တော်မယ်ထင်လို့ လက်ထပ်ပေးကြမေမယ် ရိပ် ဆန္ဒအရပ် ဖြစ်စေချင်တယ်”

“ရိပ်က ငြင်းရင်ရော”

မောင့်အကြည့်တွေက ရိပ်မျက်ဝန်းတွေဆီ ဆတ်ခနဲရောက်လာသည်။ ရိပ်က မောင့်ဘက်က ငြင်းပယ်စေချင်၏။ မှောင်က ယောက်ျားပီသတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုတာတော့ ရိပ်လက်ခံအသိအမှတ်ပြုသည်။

“ရိပ် ငြင်းမလို့လား ... မောင်က ရိပ်သတ်မှတ်ထားတဲ့ ဇာတ်တွေနဲ့ မကိုက်ညီတာလား”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး ... အချစ်တွေလိုအပ်တယ် မောင်လည်း အခုမှတွေ့တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်တယ်လို့ ချစ်ခွင့်ပန်စကားပြောတာ အရမ်းစောလွန်းမနေဘူးလား”

ရိပ်ကို မောင် အထင်မသေးရဲတော့ပေ။ တွေ့တွေ့ချင်တော့ သူ့စိတ်တိုင်းမကျမည် မထင်မိခဲ့။ ရိပ်က အရမ်းလှပချောမောပြီး နုဖတ်နေသည်။ မောင်က အိမ်ရှင်မ ပီသတဲ့မိန်းကလေး၊ သူ့နားပန်းချင်းယှဉ်ပြိုင်စည့် မိန်းကလေးမျိုးကို သဘောမကျမိ။ ရိပ်က အပြစ်ကင်းစင်တန်ဖိုးကြီးကြီး အဖိုးတန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်

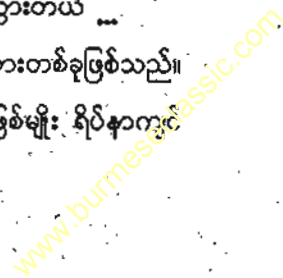
အဖြစ် ရိပ်မေမေက ပြုစုစောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းခဲ့သည်ဟု မေမေက ပြောပြခဲ့၏။ သူက မိန်းကလေးတွေကို ဇီဇာကြောင်စွာ ရွေးချယ်တတ်သူဖြစ်သည်။

“အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင်တော့ ... မောင်က ဘဝတစ်လျှောက်လုံး လက်တွဲရမယ့် ဇနီးလောင်းကို အသေးစိတ်စိစစ်ရွေးချယ်ချင်တယ် ... မေမေ ဘယ်လောက်ပဲ သဘောတူတူ မောင်နှစ်သက်မှ ရွေးချယ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

“ဒါဆို ... ရိပ်ကို မောင်က ရွေးချယ်တယ်ဆိုတော့ ဘဝင်တောင်မြင့်ချင်သွားပြီ ... ရိပ်အကြောင်း မောင်ဘယ်လောက်သိထားလဲ”

“မသိဘူးရိပ် ... မောင့်မေမေ ပြောပြသလောက်လေးပဲ သိတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ... ရိပ်မာနရှိတာ မောင်သဘောကျတယ်။ မိန်းကလေးတွေက မောင်နဲ့ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ချင်ကြတယ်လေ ... ဖမ်းချင်ကြတယ်။ မောင် အရမ်းဇီဇာကြောင်တယ် ... မောင့်ဘယ်လို ဖြစ်သွားလဲတောင် မသိတော့ဘူး ရိပ်ကို ချစ်သွားတယ် ...”

ရိပ် လုံးဝမဖြစ်စေချင်သော အနေအထားတစ်ခုဖြစ်သည်။ မောင် ငြင်းစေချင်၏။ ကိုကိုနှင့်ဝေးရမည့်အဖြစ်မျိုး ရိပ်နာကျင်

ကြော့ကွဲရသည်။

“မောင့်ဘက်က လိုလိုလားလား တောင်းဆိုလာမယ်ဆိုရင် ရိပ် လက်ခံပါတယ် မေမေ”

မေမေ့ကို ရိပ်ကတိပေးထားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ မောင် အလကားလူ။ အလှအပတစ်ခုထဲပဲကြည့်ပြီး ရွေးချယ်တာ စိတ်ပျက်မိ၏။ ရိပ် ရင်ထဲမှာ မနှစ်သက်မှုတွေပဲ ပြည့်နက်နေသည်။

“ရိပ်က အိမ်မှုကိစ္စတွေ စိတ်မဝင်စားဘူးမောင်၊ မေမေက သင်ရမယ်တဲ့ ... အပျိုဘဝတုန်းကလည်း မိခင်ရဲ့ကင်းကျပ်တဲ့ စည်းကမ်းတွေနဲ့ မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်ပြီး အုပ်ထိန်းမှုခံခဲ့ရတယ်။ အိမ်ထောင်ကျတော့လည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ စည်းကမ်းစနစ်တွေ ဘောင်ခတ်ထားတဲ့ စည်းဘောင်တွေအထဲမှာ ရိပ်နေနိုင် ဝါ့မလားလို့ ...”

ဟုတ်တယ် ... ရိပ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောပြစ်ချင်သည်။ မောင်က လူငယ်ပေမယ့် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ကျွန်နှင့်တူသော မိန်းမကိုရှာဖွေမယ့်ပုံ။ မောင်က အိမ်ရှင်ပီသတဲ့ မိန်းကလေးကို ရွေးချယ်ချင်တယ်ဆိုဟု ရိပ် မေးလိုက်သည်။

“ရိပ်က အချစ်တွေနဲ့ပဲ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို တည်ဆောက်

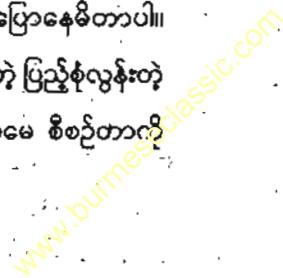
နိုင်တယ်။ ရိပ်လွတ်လပ်မှုတွေ လိုအပ်လို့ ယောက်ျားယူမှာ တစ်ထောက်နဲ့တစ်ယောက် ညှိနှိုင်းဖို့ အချိန်လိုအပ်တယ်နော်မောင်”

ရိပ် ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်သဘောကျတယ်။ ကျေနပ်တယ်။ ရိပ်ဆန္ဒတွေအတိုင်းပဲ ဖြစ်စေရပါမယ်လို့ ဆောင် ပြောချင်နေခဲ့သည်။ ရိပ် အထင်သေးသွားနိုင်၏။ ခက်တာက နိပ်နှင့်တွေ့ ဆုံပြီးထဲက မောင့်ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ အနာဂတ်အိမ်ထောင်ရှင်ဘဝအထိ ဇီဝာကြောင် စဉ်းစားတွေးခေါ်နေမှုတွေ ချောက်ဆုံးသွားရသည်။

“လူကြီးတွေ စေ့စပ်တာကို အလောတကြီးလက်မခံစေချင် သေးဘူးမောင် ... အိမ်ထောင်မှ ဘုရားတည်၊ ဆေးမှင်ရည်စုပ်ထိုး၊ ဤသုံးမျိုး ချက်မပိုင်ရင် နောင်ပြင်ရန်ခက်သည့်အမျိုးတဲ့ မောင်”

“ရိပ်ကို မောင် ကလေးဆန်မယ်ထင်ထားတာ၊ မောင် သတ်မှတ်ထားတဲ့ စံထက်တောင် ရိပ်ကကျော်လွန်နေပြီ”

သေချင်တာပဲ။ ရိပ်က သူ့ကိုစိတ်ပျက်သွားအောင် အလောတကြီး မစီစဉ်စေချင်လို့ စိတ်ကူးတည်ရာတွေပြောနေမိတာပါ။ အောင်က မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရွေးချယ်သင့်တဲ့ ပြည့်စုံလွန်းတဲ့ ထောက်ျားပါ။ ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်နဲ့မှ မေမေ စီစဉ်တာကို

ငြင်းခွင့်မရှိပေ။ မောင့်ဘက်မှ လိုက်လျောမှုတွေက ရိပ်စိတ်ညစ် သွားရသည်။

“ရိပ်”

“ဟင်”

“ရိပ်ပြောတာတွေ ကိုယ်လက်ခံပါတယ် ... မောင့်စိတ်က ပွင့်လင်းရိုးသားမှုကို သဘောကျတယ်။ မောင်မေးမယ်နော် ... ရိပ် အမှန်အတိုင်းဖြေပါ”

“မေးလေ”

“ရိပ်မှာ ချစ်သူရှိလား”

“ရှင်”

မေမေက ရိပ်ကိုဘယ်လိုအုပ်ချုပ်ထားလည်းဆိုတာ မောင် သိသိကြီးနှင့် ထိုမေးခွန်းမျိုးက မေးစရာမလိုဘူးဟု ရိပ်ထင်သည်။ ရုတ်တရက် အဖြေက အစရှာမရ။ ရိပ်မှာ ချစ်သူရည်းစားမရှိပေမယ့် ရိပ်ချစ်ရတဲ့သူတော့ ရှိသည်။

“ဖြေလေ ရိပ် ... အားမနာပါနဲ့၊ ရိပ်မှာ ချစ်သူရှိနေရင် မောင် ဘက်က ငြင်းပေးပါမယ် ... သူများချစ်သူကိုတော့ မောင်ဘယ်လို အကြောင်းနဲ့မှ လှယူဖို့ ဆန္ဒမရှိဘူး”

ရိပ်မှာ ချစ်သူရှိနေလားဟု မောင်သံသယဝင်လာသည်။ မောင်က လူကဲခတ် မညံ့မျဲဘူး။ ရိပ်ကို အန်တီမြိုင်က ဘယ်လောက် ခဲပြစ်မျိုးမှည့်မထင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်လာခဲ့တယ်ပဲပြောပြော ရိပ်မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ နာကျင်ကြေကွဲရိပ်တွေ လွှမ်းမိုးနေသည်ဟု ဆင်လာသည်။

“ရိပ်မှာ ချစ်သူရှိဖို့ မပြောနဲ့၊ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် နဲ့တောင် တရင်းတနီး မနေထိုင်ခဲ့ဖူးပါဘူး မောင် ...”

ကိုကိုအနမ်းတွေကို သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ထံမှာ ခန့်ခွဲတတ်ဖော်ပြောဆိုရန် မလိုအပ်ဟု ရိပ်ဆုံးဖြတ်မိသည်။ မေမေ သိသွားမှာ ရိပ်ကြောက်မိ၏။ မောင် ဘာဖြစ်လို့မေးနေတာလည်း ဆိုတာလည်း ရိပ်သိသည်။

“အိုကေ ... ဒါဆို မောင် ရိပ်ကိုယုံကြည်တယ် ... နေ့စပ်ဖို့ တိစ္ဆ အလောတကြီး လုပ်စရာမလိုသေးပါဘူး ... မောင်က ဘဝကို နှိပ်စိတ်အခွမ်းအစ အရည်အချင်းနဲ့ တည်ဆောက်ချင်တယ်”

“ရိပ်လည်း ဒီလိုပါပဲ”

မောင်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရတာ ရိပ်မွန်းကျပ်လာသည်။ နေ့စပ်ညာစာဘူး ကိုကိုအတွက် လိမ်ညာခဲ့ရ၏။ မောင်ကိုလည်း

အပြတ်ကြီး မငြင်းဆန်ရဲသေးပေ။ မေမေဒေါသတွေကို ရိပ်သိရှိနေ
၍ ဖြစ်သည်။

“ရိပ် ဘာစားမလဲ ... မောင်တို့နှစ်ယောက် အဆင့်တွေ
ကျော်ပြီး တွက်ချက်စဉ်းစားဆွေးနွေး ဆုံးဖြတ်နေလိုက်ကြတာ
လူငယ်တွေပီပီ ဘဝကိုအပျော်တွေနဲ့ ဖြတ်သန်းသင့်တယ်နော်”

“ဟုတ်ပါရဲ့ ရိပ်တို့ထိုင်နေတာ ဘာမှလည်း မမှာကြဘူး”

“မောင် ဦးဆောင်မယ်နော် ...”

“အင်း”

မောင်က စားစရာတွေ မှာနေသည်။ မောင်ရဲ့ ကြီးကျယ်
ခမ်းနားမှုတွေ ရိပ် ခြေဖဝါးအောက် ပြားပြားဝပ်ဆင်းရတာတော့
ရိပ်သဘောကျမိသည်။

“ရိပ် ကြိုက်ရဲ့လား”

“ကြိုက်ပါတယ်”

“ရိပ်ကို မောင် သဘောအကျဆုံးအချက်ကလေး မောင်
ဦးဆောင်ပါဆိုတဲ့ စကားလေးပဲ ...”

“မောင်က ယောက်ျားလေ”

“ဟုတ်တာပေါ့”

မောင်က ဆရာကြီးဒီမိုင်းဖြစ်နေ၍ ရိပ်က တမင်ဦးဆောင်
နိုင်တာ ... ပြီးတော့လည်း ကိုကိုအကြောင်းတွေပဲ ရိပ်ရဲ့နှလုံးသား
တွေထဲ လွှမ်းခြုံထားလို့ မောင့်အတွက် ဘာတစ်ခုမှ စီမံခန့်ခွဲမနေ
နိုင်ပေ။ ရိပ်ရဲ့ဖူးစာရှင်က ကိုကို ဖြစ်နေရင်ရော ရိပ်လက်ထပ်မှာ
ဆိုကိုပဲ ဖြစ်နိုင်သည်။

“ရိပ်”

“ဟင်”

“ရိပ်ဆီမှာ မောင်နှစ်သက်မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားရတဲ့ အချက်
တွေ အများကြီးရှိနေတယ်”

“ရိပ်က သဘာဝအတိုင်းပဲ နေတာပါနော်”

“မောင့်ဆီမှာတော့ ရိပ်သဘောကျမယ့် အချက်တစ်ချက်
အတော်တော် မရှိနိုင်ဘူးထင်တယ် ... မောင့်ကိုဆက်ဆံတာ အေး
ဆီစက်နဲ့ ...”

“ဟင်”

မောင့် စကားတွေက မေးခွန်းတွေဖြစ်နေပေမယ့် ရိပ်မဖြေ
ပေး စားစရာတွေကို စားနေလိုက်သည်။

“ရိပ်က မောင့်ကိုမချစ်တဲ့အတွက် တခြားဘယ်အရာကိုမှ
အား သဘောကျစရာလို့ ရိပ်မထင်တော့ဘူး”

ပျော်ရွှင်ရေး

ရိပ်ရင်ထဲကနေ ဖြေနေခဲ့မိသည်။ ရိပ်နဲ့သက်တူရွယ်တူ အပြစ်
ပြောပြစရာမရှိအောင် ပြည့်စုံနေတဲ့ မောင်ကို စိတ်ဝင်စားလို့မရဘဲ
ရိပ်ထက်အသက်ကြီးပြီး ရိပ်ကိုမချစ်နိုင်တဲ့ အခြေခံအကြောင်းတရား
တွေရှိနေတဲ့ ကိုကိုကိုမှ ရိပ်ချစ်မိသွားတာ ရူးသွပ်မှုပဲ ဖြစ်နိုင်သည်။

“ရိပ်တို့ပြန်ကြရအောင်ပါ ... နောက်နေ့မှ ဆက်ဆွေးနွေး
ကြတာပေါ့ မောင် ...”

“ကောင်းပါတယ်”

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မောင်ရဲ့ ပင်ကိုယ်မာနတွေ ပျောက်ဆုံးသွား
ရကာ ခြသစ်ရိပ်ရဲ့ အမိန့်တွေကို နာခံတတ်သူ ဖြစ်သွားရသည်။

“ရိပ်”

“ရှင်”

“မောင်နဲ့လက်ထပ်ဖို့ မငြင်းလိုက်ပါနဲ့ ... မောင် အခု
အညွတ် တောင်းဆိုတာပါ”

“အချိန်တော့ပေးပါ မောင် ...”

“ရိပ်သဘောဆန္ဒအတိုင်းပါပဲ ... မောင်ဘက်ကတော့ မောင်
ဆန္ဒအတိုင်း ဆုံးဖြတ်တာပါ။ ထပ်ပြောမယ် ... ရိပ်ကိုချစ်တယ်”

ရိပ် ကားပေါ်ကနေ ဆင်းကာနီးတွင် မောင်ကပြောသည်။

သူ့ကြီးတွေ အပြင်ထွက်လာကြ၏။ မေမေအကြည့်တွေက သံသယ
အကြည့်တွေပါ။ မေမေ ဘာတွေစိတ်ပူနေလဲဆိုတာ ရိပ်သိပါတယ်
နော်။ ရွှေသမက်လောင်းကို အညှို့ငြင်မခံစေချင်တာ မဟုတ်လား။
နို့တတော့ မောင်နှင့်မောင်မေမေကို နှုတ်ဆက်ပြီး စိတ်လက်ပေါ့
အစွာဖြင့် တိုက်ထဲဝင်လာသည်။

ရမှာဖြစ်၍ အဝတ်အစားကို သေသေသပ်သပ် သစ်သစ်လွင်လွင် တောက်တောက်ပပ ဝတ်လာခဲ့သည်။

“အား ... လန်းဆန်းသွားတာပဲ ... ကိုကို လာပြီ ယုရေ”

ခြံထဲကနေ အပြင်သို့ထွက်လာစဉ် သူ့စိတ်တွေက လန်းဆန်းနေသည်။ လေနှုတ်အေးကို တစ်ဝကြီးရှူသွင်းလိုက်၏။ ဒီနေ့ အပျော်ဆုံးပဲ။ ယုနှင့်ဆုံခဲ့တဲ့ လမ်းအမျိုးကွေ့လေး ရောက်လာသည်။

“ယု ... မရောက်သေးပါလား ယုရေ ... ကိုကိုလာပြီလေ၊ ကိုယ်ထင်လာပြတော့ ... ”

ကိုကိုအော်ဟစ်တမ်းတအပြိုးတွင် အမှောင်ထုလွှမ်းခြုံနေဆဲ။ နံနက် အာရုဏ်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် လျှောက်လာနေတာကို သူတွေ့လိုက်ရသည်။

“ယု ... ”

အော်သံကြောင့် ရိပ်ခြေလှမ်းလေး တုန်ခန် ရစ်သွားသည်။

“ဖြစ်ပါ့မလား ရိပ်လေးရယ် ... ဒုက္ခပါပဲအေ၊ ငါတော့ သေချင်တာပါပဲ”

“နေခဲ့စမ်းပါ ... ရိပ်သိပါတယ်၊ အရေးဆို မမလေးရှိနေတာပဲ”

အခန်း (၁၀)

ယုကိုတွေ့ရမယ်။ ကိုကိုတစ်ယောက်ထဲ အပြင်ထွက်ဖို့စောစီးစွာ ခြံထဲကထွက်ဖို့ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေမိသည်။ အဖော်မလိုဘူး။ ယုက ဝိညာဉ်ပဲ။ ဘေးမှာအဖော်တစ်ယောက် နေလျှင် ယုထွက်ပြေးသွားနိုင်သည်။

“ယုရယ် ... မင်းဝိညာဉ်ဖြစ်ရင်လည်း ကိုကို့အနားကို လာပါ ... ယုရှိစေချင်လို့ ကိုကိုလေ ဝိညာဉ်ခေါ် ပန်းကိုတောင် မဖွင့်ပစ်ခဲ့ပါဘူး”

ကိုကို ထလိုက်သည်။ ဦးလေးချိုနှင့်ဝင်းအောင်တို့ သော့ခတ်မယ့်ကော်ဖီထဲတွင် သူ အိပ်ဆေးတွေ ထည့်ထားခဲ့၏။ အိပ်နေကြ ကိုကိုပဲ ... အရေးကြီးတာက သူ့ကိုနှောက်ယှက်မယ့်သူတစ်ယောက်မှ ရှိမနေစေရန် ဖြစ်သည်။ ခြံထဲဆင်းလာခဲ့၏။ ယုနှင့်တွေ့

ဝဲ ... ပြေးထွက်လာခဲ့နော်”

“ဒင်းက ရိပ်ကိုဖက်တာနဲ့ မမလေးပြေးထွက်လာခဲ့မှာနော်”

“ဖက်တာလောက်နဲ့တော့ ပြေးထွက်မလာနဲ့ ... ရိပ်အချက် ပြုပါ့မယ်”

“ယုရေ ... ယု ...”

“ဟဲ့ ခေါ်နေပြီ ... သွား ...”

“လိုက်မလာနဲ့နော်”

“အေးပါဟယ်”

မမလေးကို အသေအချာမှာပြီး ခြေလှမ်းကို ဆက်လှမ်းလာ ခဲ့သည်။ မေမေ့ကို အိပ်ဆေးတိုက်ထားတယ်။ ကိုကိုနှင့်လာတွေ့ တာ မေမေသိလို့မဖြစ်ပေ။ မောင်နှင့်အတင်းအကြပ် လက်ထပ်ပေး ပြစ်လိုက်နိုင်၏။ ရိပ် မကြောက်ပါဘူး။ ကိုကိုက လူဆိုးမှမဟုတ် တာ။ ပညာတတ် လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ ရိပ် အချစ် ကြီးသည်။

“ယုရေ ... ယု ... ကိုကိုအနားကို လာခဲ့ပါ ...”

“ကိုကို ...”

“ယု ...”

ကိုကိုခြေလှမ်းတွေကလည်း ရိပ်ရှိရာသို့ တဖြည်းဖြည်းတိုး တက်လာနေသည်။ အမှောင်ထုက လွှမ်းမိုးနေဆဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လည်း တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ရိပ် ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ နှစ် ယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင် အနီးကပ်ဆုံးအရောက်တွင် ခြေ လှမ်းတွေက ရပ်သွားသည်။

“ယု”

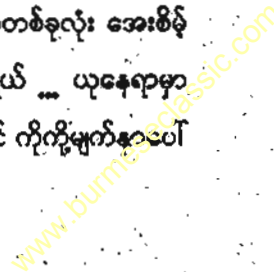
“ကိုကို”

“ဝိညာဉ်အဖြစ်ဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုအနားမှာ ယူနေစေချင်တယ် တွာ ... အိမ်ထဲမှာလို ကိုကိုကိုကျောခိုင်းထွက်မသွားပါနဲ့နော်”

“အင်း”

“ကိုကိုလေ ... ယုကို တစ်နေ့မှ တစ်စက္ကန့်လေးမှ မေ့ပြစ် လို့မရနိုင်ခဲ့ဘူး ... ရူးမတတ်ဘဲ၊ ယုမကျွတ်လွတ်စေချင်လို့ ဝိညာဉ် ခေါ် ပန်းတွေကို မစွန့်ပြစ်ခဲ့ဘူး ... ကုသိုလ်လည်း လုပ်မပေးဘူး၊ အဋ္ဌလည်း မဝေပေးခဲ့ဘူး”

ကိုကိုစကားကြောင့် ရိပ်ပင် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး အေးစိန် သွားသည်။ အစွဲအလမ်းကြီးလိုက်တာ ကိုကိုရယ် ... ယုနေရာမှာ နှိပ်ပုံဖြစ်ချင်လာမိ၏။ လမ်းမီးရောင်သို့သို့မှာပင် ကိုကိုမျက်နှာပေါ်

မှာ အပြုံးတွေ အပျော်တွေ သင်းနေသည်။

“ယုကို အရမ်းချစ်တယ် ... ကိုကိုအနားကနေ ယုပျောက် ဆုံးမသွားပါနဲ့ ... အိမ်မက်ထဲမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ထင်ပြတာမျိုးဖြစ် ဖြစ် ယုလာခဲ့ပါကွာ”

“အင်း”

“ယုရယ် ... ဝိညာဉ်ဘဝမှာ ယုအရမ်းငယ်ရွယ်နုပျိုနေတယ် ကိုကိုတို့သူငယ်ချင်းဘဝတုန်းကလိုပဲ”

“ဝိညာဉ်လေ ကိုကို ... ”

“ဟုတ်မှာပေါ့ ... ကိုကိုကတော့ အသက်ကြီးသွားတယ်၊ ကိုကိုအနားတိုးကပ်လာပါ ယုရယ်”

ရိပ် မကပ်ရဲပေ။ ကိုကိုလက်ထဲက ဝိညာဉ်ခေါ် ပန်းခြောက် တွေရှိနေသည်။ ရိပ် မကြောက်ပေမယ့် မယုယုယ ဝိညာဉ်ရှိနေရင် ရော။

“ယု”

“ဟင်”

“ယု ကိုကိုတို့တိုက်ထဲကို လိုက်ခဲ့ပါလား ... ကိုကိုနဲ့ယု အတူ တူနေကြမယ်လေ”

“ဟင့်အင်း ... လိုက်လို့မရဘူးလေ ... ယုမှ ခြံထဲဝင်လို့မရ တာ”

“ဟုတ်သားပဲ ... ယုနဲ့ကိုကိုတို့က ဘဝခြားနေပြီ၊ ကိုကို လည်း လိုက်သေလိုက်ရင်ကောင်းမယ်”

“အမလေး ... မသေလိုက်ပါနဲ့ကိုကိုရယ်၊ အခုဟာကမှ ထိုကိုနဲ့တွေ့ခွင့်ရှိပါသေးတယ်”

ကိုကိုက လိုက်သေမယ်ဟုပြောနေ၍ ရိပ် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားရသည်။ တားလိုက်ရ၏။ မယုယုကို ဘယ်လောက်ချစ် ခြတ်နိုးလည်းဆိုတာ ရိပ် သိလိုက်သည်။

“ကိုကိုတို့ ဟိုနားက အုတ်ခုံလေးမှာ ထိုင်ကြရအောင် ... ထု ... လာပါ”

လက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ဆွဲခေါ်လာသဖြင့် ရိပ် အလိုက်သင့် ထိုက်ပါလာခဲ့သည်။ မမလေး ထွက်လာမှာလည်း ကြောက်ရသေး ၏။ ရိပ်ကို ချစ်လွန်း၍ အလိုလိုက်ကူညီနေတာပါ။ မမမေ သိသွား ရင်လည်း မမလေး မောင်းထုတ်ခံရမှာ သေချာသည်။

“ယု”

“ဟင်”

“ကိုကိုကိုချစ်တယ် မဟုတ်လား ယုရယ်”
“ချစ်တယ် ... ကိုကိုကို ချစ်လို့လာတွေ့တာလေ”
“ကိုကိုလည်း ယုကို အရမ်းချစ်တယ်”

နစ်ယောက်သား ထိုင်ခုံလေးမှာထိုင်ပြီး ကိုကိုက ရိပ်ပန်း
လေးကို ဖက်သည်။ ပြီးတော့ ... ဖွဖွလေးနမ်း၏။ ရိပ် မလှုပ်ရပါ။
မမလေး ပြေးထွက်လာမှာကြောက်၍ ဖြစ်သည်။

“လွတ်ပါ ကိုကိုရယ် ... ခဏနေရင် အလင်းရောင်လာတော့
မယ် ... လူတွေလည်း နိုးထလာတော့မယ်လေ ... ယု သွားရတော့
မယ်”

“မနေ့ကတောင် အလင်းရောင်တွေ လင်းတဲ့အထိ ယု နေ
တာပဲ”

“အကြာကြီးနေလို့ မရဘူးလေ ... ခဏပဲနေရမှာ၊ လူတွေ
တွေ့သွားရင် ပြဿနာရှိနိုင်တယ်နော် ကိုကို ...”

“အင်း ... အင်းပါ”

ကိုကိုက လူချောတစ်ယောက်ပါ။ ပညာလည်းတတ်သည်။
စိတ်ဝေဒနာတွေ ခံစားနေရတာ ရိပ်သနားတယ်။ ဆေးဝါးကုသမှု
ယူသင့်တယ်နော်။ တစ်ဖက်ခြံကြီးထဲက ဦးလေးချိုနဲ့တွေ့ပြီး ပြော

ချင်လိုက်တာ။ ရိပ်တို့အနားသို့ မမလေးမို့ လျှောက်လာနေသည်။

“ဟော ... လူတွေ စရောက်လာပြီ၊ ယုသွားမှထင်တယ်”
မမလေးက အဝေးကနေ လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့်ထတော့ဟု
ပြောနေသည်။

“ယုရယ် ... ကိုကို မခွဲချင်ဘူး၊ မိုးလင်းလာမှာ ကိုကို
ကြောက်တယ် ... အလင်းရောင်တွေကို မုန်းတယ်၊ အမြဲတမ်း
အမှောင်ထုကြီးပဲ လွမ်းနေစေချင်တယ်”

မယုယုယအပေါ် ကိုကိုအချစ်တွေက ကြီးမားလွန်းသည်။
နိပ်တောင် မနာလိုဖြစ်ရ၏။ ကိုကိုက ဆေးအကုမခံဘူးတဲ့။ ယုကို
ဧည့်သွားမှာ စိုးရိမ်တယ်တဲ့။ ဒီအတိုင်းပဲနေပါရစေတဲ့။ မမလေးက
ပြောပြသည်။

“အလကားပါ ရိပ်လေးရယ် ... ဘာအထင်ကြီးစရာရှိလဲ၊
အာကုန်းဖြစ်ပြီး စိတ်ကပျော့ညံ့တယ်”

မမလေးကလည်း ရိပ်ကို မောင်နှင်ပဲသဘောတူနေသည်။
“ဟိုနဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့။ ရိပ် ခြိမ်းခြောက်ထားလို့ပါ။ အလင်း
အောင်လာတော့မှာမို့ ရိပ် ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

“ယု ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ...”

စွန့်ပြတ်နိုး

“အလင်းရောင်လာတော့မယ်ကိုကို ... ပတ်ဝန်းကျင်က တွေ့သွားလို့ မဖြစ်ဘူးနော် ... ယု သွားရတော့မယ်လေ”

“ယု”

“နောက်ထပ်မတွေ့ရဘဲ ဖြစ်နေမယ်နော် ကိုကို ... အမြဲ တမ်း တွေ့နေလို့ရအောင်ပါ”

“ယု”

“ဟင်”

“ကိုကိုတို့ အမြဲတမ်းတွေ့ကြမယ်နော် ... မနက်တိုင်း စောစောလေးထွက်လာခဲ့”

“အင်းပါ”

အလင်းရောင်လည်း လာတော့မယ် မမလေးရှေ့ကနေ ဖြတ်လျှောက်နေတာလည်း နှစ်ခေါက်ရှိပြီ။ ကိုကိုရင်ခွင်ထဲကက ရုန်းထွက်လိုက်ပြီး အမှောင်ထုထဲ ပြေးဝင်လာခဲ့သည်။

“ရိပ်လေး”

“မမလေး”

“ညည်းလေး လက်တွေ့အေးစက်နေတာပဲ”

“ပတ်ဝန်းကျင်က အေးနေလို့ပါ”

“ဟိုလူ ... ဟိုလူ ရိပ်လေးကို ဘာလုပ်သေးလဲ”

“ထားလိုက်ပါ ...”

ကိုကို ထပြီး-ဖြည်းဖြည်းချင်းပြန်ထွက်သွားတာ ရိပ်တွေ့ ထိုက်ရသည်။ ရိပ်နုလုံးသားတွေ နာကျင်ကြေကွဲရ၏။ လမ်းမပေါ် နာ ထိုင်ချပြီး ရိပ်မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်၍ ငိုပြစ်လိုက်မိသွား သည်။

“အဟင့် ... အဟင့် ... ဟင့် ...”

“အဟင့် ...”

“ရိပ်လေး ဘာဖြစ်တာလဲ ... ဟဲ့ ကလေးမ ... ညည်းပါ”

“ဟဲ့ ...”

“ရိပ်လေး မခံစားနိုင်တော့ဘူး မမလေးရယ် ... ကိုကိုကို အရမ်းသနားတာပဲ ... ရိပ်နုလုံးသားတွေ အရမ်းနာကျင်နေရတယ်”

“ဟင့် ဟင့် အဟင့် ...”

“အဟင့် ...”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ငိုမနေနဲ့တော့၊ သူ့ဘဝနဲ့သူလေ ... သူက သူ့ဘဝမျိုးကို နှစ်သက်နေတာပဲ ... ရိပ်လေး ဘာဝမ်းနည်းစရာ မရှိပါ”

“ဟဲ့ ...”

ရှင်မြတ်နိုး

“မမလေးရယ် ... ချစ်သူတွေဆိုတော့ မျှဝေခံစားရတာလေ”

“ရိပ်ရယ် ... ညည်းကြောင့် ကျုပ်ရူးချင်တယ်၊ ကိုကိုပိုင်ချစ်နေတာက ယုယုယလေ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ရိပ် သိပါတယ်၊ ကိုကိုကို သနားလို့ပါ”

“မျက်ရည်တွေသုတ်တော့ အန်တီမြိုင် နီးလာရင် ပြဿနာပဲ ရိပ် ... နောက် အပြင်ကိုထွက်ခွင့်ရမှာ မဟုတ်ဘူးနော်”

မမလေးပြောတာလည်း မှန်သည်။ မေမေ အိပ်နေတုန်း ပြန်ဝင်မှဖြစ်မည်။ အလင်းရောင်လည်း လာတော့မယ်။ ရိပ် မျက်ရည်တွေ သုတ်ပြစ်လိုက်၏။ မမလေးကတော့ ရိပ်လေးကိုပဲ သဘောတယ်ဟု သူပါ မျက်ရည်ပဲနေသည်။

“အပျက်အပျက်နဲ့ ဒုက္ခတောထဲ ဘိုးဝင်သလိုကြီးဖြစ်နေလားပဲ ရိပ်ရယ် ... မမလေးတော့ ရပ်တန့်ကရပ်သင့်ပြီလို့ထင်တယ်”

“ခဏလေးပါ ... အချိန်လေးပေးပါနော် ... ရိပ်ကို ကူညီလိုက်ကိုကိုကို ဖြောင်းဖျားချပြီး ဆေးကုသပေးချင်လို့ ...”

“ရိပ်ရယ် ... ညည်းလေးလုပ်နိုင်မယ်လို့ ထင်နေတာလေ”

ဆောင်က ရိပ်လေးအတွက် ရွေးချယ်သင့်တဲ့ယောက်ျားပါ ... အန်တီလေးမြိုင် သိသွားရင် မမလေး မောင်းထုတ်ခံရတာက နောက်ထားအန်တီလေး သေလိမ့်မယ်”

မေမေက ရိပ်ကို အပြစ်ဆိုလို့ မြူမှုန်လေးတစ်မှုန်လောက်ပင် မရှိစေလိုပေ။ အရိပ်လိုနောက်မှလိုက်၍ စောင့်ရှောက်လာခဲ့သည်။

“မေမေ့ဘဝနဲ့ယှဉ်ပြီး ကြောက်ရွံ့စိုးထိတ်ခဲ့တာပါ သမီးရယ်၊ ကလည်ပေးပါ ...”

မေမေ့ကိုလည်း သနားမိသည်။ ယောက်ျားအပေါ် သစ္စာရှိသလို သမီးကိုလည်း ငုံထားမတတ် ချစ်ရှာသည်။ ရိပ် မှားသွားပြီဆို ကိုကိုကို မေမေ လုံးဝသဘောမကျ အထင်သေးနေသည်။

“ခြံထဲဝင်ကြစို့နော် ... ကိုကိုတောင် မရှိတော့ဘူး၊ မမလေး ပြန်အိပ်လိုက်ဦး ... မေမေ မနီးလာနိုင်သေးပါဘူး”

“ရင်တွေတုန်လိုက်တာ ရိပ်ရယ် ... အန်တီမြိုင်ကိုလုပ်ကြံကြံပြီးဖြစ်နေတယ် စိတ်မလုံဘူး ...”

“ဘာမှမူမနေနဲ့နော် ... အားလုံးရိပ်တာဝန်ယူပါတယ် ... အသေလိုက်ဦး”

ရှင်မြတ်နိုး

မမလေးလည်း ဒုက္ခများရပြီ။ မေမေ့ကို မှီခိုနေရတဲ့ဘဝထဲ
ကိုကိုကို ဥပေက္ခာပြုဖို့လည်း မဖြစ်နိုင်။ ကိုကိုကို အိမ်မက်ထဲကထဲ
ကျောခိုင်းထွက်မသွားပါနဲ့လို့ နိပ်အား တတွတ်တွတ်မှာနေခဲ့သည်။
နိပ် မခံစားနိုင်တော့ဘူး။ ကိုကိုကို သနားနေခဲ့၏။ ယခုအဖြစ် ကိုကို
ဘဝကို ကယ်တင်ရှင်လုပ်ချင်နေလေသည်။

အခန်း (၁၁)

ဦးချို လန့်နိုးသွားတော့ မနက်(၁၁)နာရီ ထိုးနေသည်။
ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။ မိမိ ဒီလောက်အထိ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ နေ
ငြိန်သည်အထိ မအိပ်စက်ဘူးခဲ့ပေ။ ဒါတောင် အိပ်ချင်နေသေး
သည်။

“ဟင် ... ကိုကိုရော အပြင်ထွက်သွားလား၊ ဝင်းအောင်
ဆိုက်သွားမယ်ထင်တယ်”

ဦးချို မျက်ခွံတွေကို အတင်းဖွင့်ပြီး အိပ်ရာမှထလိုက်သည်။
ရေချိုးခန်းထဲဝင်ပြီး မျက်နှာသစ်လိုက်၏။ မောင်ကိုကိုအတွက်
စိတ်ပူသည်။

“ဒီကလေး တစ်ယောက်ထဲအပြင်ထွက်သွားလား၊ လမ်းမ
ချွတ်တော့ဘူးလို့ ပြောတာပဲ”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ကိုယ်လက်သန်စင်၍ အပြင်သို့ထွက်လာပြီး မောင်ကိုတို့ အခန်းထဲဝင်ကြည့်သည်။ အိပ်နေ၏။ လူကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် စိတ်အေးကာ ဝင်းအောင် အိပ်တဲ့ကားကိုဒေါင်အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်လာသည်။

“ဟင် ... ဒီကောင် အိပ်နေတုန်းပါပဲလား၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ... မနက်က မောင်ကိုကဲ့သို့များ လမ်းလျှောက်လိုက်ရလားပဲ” ဦးချို အခန်းထဲဝင်သွားပြီး ဝင်းအောင်ကို နှိုးသည်။

“ဝင်းအောင် ... ထပါဦးကွ၊ နေမြင့်နေပြီ ... ဝင်းအောင်”

“ဟင်”

“ထစမ်းပါ”

“ဗျာ”

“ထစမ်းပါဦး”

“အိပ်ချင်တယ်”

“ဘာကွ ... ဘယ်လောက်အထိ အိပ်ရေးပျက်နေလို့လဲ ... နေမြင့်နေပြီ”

“ခဏလေးပါ ... ခဏလေး ... ဝါး ... အရမ်းအိပ်ချင်နေတာ”

“ဟေ့”

မိမိကိုယ်တိုင်ပင် အိပ်ချင်စိတ်က သိပ်မပြေချင်။ ဦးချိုစိတ်ထဲမှာ မသင်္ကာ ဖြစ်လာရသည်။

“ဝင်းအောင် ... ဝင်းအောင် ... ထစမ်း ဘယ်အချိန်ရှိနေပြီလဲ”

“ဟင်”

ဦးချို အတင်းလက်ဆွဲပြီး ရေချိုးခန်းထဲထည့်ကာ ရေလောင်းခွလိုက်သည်။

“ဟာ ... အမလေး ... ဦးလေးချို ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“ဟင်”

ရေလောင်းလိုက်မှ ဝင်းအောင် ထသည်။

“မင်း ရေချိုးပြီး ထွက်လာခဲ့ ... ငါ စောင့်နေမယ်”

တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီထင်တယ်။ အိပ်ဆေးများမိသွားတာမို့ မိမိတို့အား အိပ်ဆေးခတ်မယ့်သူက မောင်ကိုကဲ့ပဲဖြစ်နိုင်သည်။ ဝင်းအောင် ပြန်ဝင်လာ၏။ ဦးလေးချို ဘာလာလုပ်တာလဲ

မေးရင်း ဝင်ထိုင်၏။ ရေချိုးလာတာတောင် တသန်းသိန်းတဝေ

ဖြစ်နေသည်။

“ဝါး ... အိပ်ချင်နေသေးတယ် ... အား ...”

“ဝင်းအောင်”

“ဗျာ”

“မင်း မနက်အစောကြီး ကိုကိုနဲ့လမ်းလျှောက်ထွက်သေးလား”

“မလျှောက်ပါဘူး ... ဘာဖြစ်လို့လဲမသိဘူး ဦးလေးချို ... ကျွန်တော် အရမ်းအိပ်ချင်သွားတယ် ... အခုတောင် အိပ်ချင်နေသေးတယ် ... ဝါး ...”

“တို့နှစ်ယောက်လုံး အိပ်ဆေးမိသွားပြီလင်တယ်”

“ဗျာ ... ဘာပြောတယ် ဦးလေးချို”

“မောင်ကိုကိုပဲ ... မနက်ကအစောကြီးတစ်ယောက်ထံ အပြင်ထွက်တာဖြစ်မယ် ... ငါတောင် အခုမှအိပ်ရာကနိုးတယ်”

“ဟာ ... ဟုတ်ပြီ ... ကျွန်တော်တို့ ဘယ်တုန်းက ဒီလောက် အိပ်ဖူးလို့လဲ ... သေချာတယ် ဦးလေးချို”

“ဒုက္ခပါပဲကွာ ... ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးနဲ့များ တွေ့နေ ဝိညာဉ်ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဆရာကိုကိုမှာ ဝိညာဉ်ခေါ်ပန်းက ရှိနေသေးတယ် ... ဖြစ်သင့်ပါပြီကွာ”

“မျက်ခြေမပြတ် ကြည့်နေမှဖြစ်မယ် ... ဒီကလေး ဒုက္ခကွာ”

တော့မယ်လင်တယ်”

ဦးချို စိတ်ပူမိသည်။ မောင်ကိုကိုအား သားအရင်းကဲ့သို့ သံယောဇဉ် တွယ်လာ၍ အန္တရာယ်တစ်ခုခုနဲ့တွေ့မှာ စိတ်ပူမိ၏။ မောင်ကိုကိုအကြောင်းသိပြီး မြူဆွယ်ဖြားယောင်းတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“ခက်တာပဲဗျာ ... နောက်ဆို ဆရာကိုကိုနဲ့အတူ မစားမသောက်တော့ဘူး ... အမလေး ... ဝါး ... အိပ်ချင်နေသေးတယ်”

“ဝင်းအောင်”

“ဗျာ”

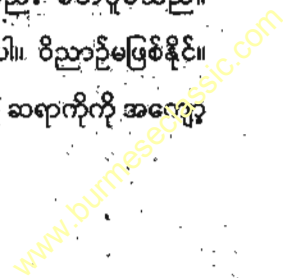
“သတိထားနေ ... မောင်ကိုကိုနဲ့တွေ့နေတဲ့ မိန်းကလေးကို နှစ်စမ်းရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဆက်အိပ်မနေနဲ့တော့ လုပ်စရာရှိတာလုပ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဆရာကိုကိုအတွက် ဝင်းအောင်လည်း စိတ်ပူမိသည်။ ဦးလေးချို စိတ်ပူမယ်ဆိုလည်း စိတ်ပူစရာပါ။ ဝိညာဉ်မဖြစ်နိုင်။ ဝင်းအောင် ခြံထဲဆင်းပြီး ကားရေဆေးနေစဉ် ဆရာကိုကို အလျှောက်

သားဝတ်စားပြင်ဆင်ပြီး ထွက်လာ၏။ သူ့အနားမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“ဆရာကိုကို အိပ်ရာထနောက်ကျတယ်နော် ... ဘာလဲ မနက်က မမလေးယုနဲ့တွေ့လား”

“အင်း”

“ဟင်”

“ဦးလေးချိုကို သွားမပြောနဲ့နော် ... မနက်က ကိုယ်တစ်ယောက်ထဲ လမ်းလျှောက်ထွက်သွားတာ ယုနဲ့တွေ့တယ်”

သေချာပြီ။ ဝင်းအောင်နှင့်ဦးလေးချိုတို့ အိပ်ဆေးမိသွားကြသည်။ ဆရာကိုကိုကို မမေးရဲ။ စိတ်က မှန်တာမဟုတ်။ ဆရာကိုကို မျက်နှာပေါ်မှာ ပီတိအပြုံးတွေ ဝေနေ၏။ ပျော်နေသည်။

“ယုနဲ့ကိုယ် နှစ်ယောက် အကြာကြီး ထိုင်ကြတယ် ... ကိုယ် ယုကိုဖက်ထားတယ်။ ယုနှုတ်ခမ်းလေးကို နမ်းတယ်”

“ဗျာ”

“ချစ်စကားတွေ ပြောကြတယ်”

ဦးလေးချို ပြောသလိုပဲ ဝိညာဉ် လုံးဝမဖြစ်နိုင် လှမှလှ တယ်က မိန်းကလေးလဲ။ ဆရာကိုကိုက အမွေတွေ အများကြီး ဆက်ခံရမည့်သူပါ။ ဝိုင်လုံးမနဲ့တွေ့ရင် ဒုက္ခ။

“အလင်းရောင်လာရင် ပြန်ရတယ်ကွ ... ရုတေ့သွားတာ လှုပ်ရှားတာနဲ့ ယုနေလို့ မရတော့ဘူး အတင်းပြန်တယ်”

လူတွေ့မခံဝံ့သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် ဘယ်နည်းနဲ့မှ ရိုးသားမှုမရှိနိုင်ပေ။ ဝင်းအောင် သိအောင်လုပ်ရမည် ဖြစ်၏။ ဆရာကိုကိုစကားကို ယုံကြည်သလိုလို နားထောင်နေရမည်။

“ဖြယ်ကို သူဝင်လာလို့မရဘူးတဲ့ ... ယုကလေ အရမ်းငယ် ခွယ်နုပျိုနေတယ် ... ယုဘဝ ပြောင်းသွားလို့ပါတဲ့”

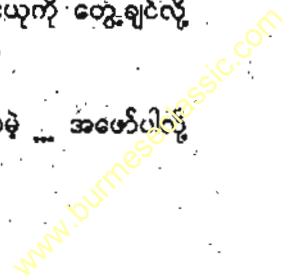
ဟုတ်ပါပြီ။ ဆရာကိုကို မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ဆုံနေတာ သေချာသည်။ ဘယ်ကမိန်းကလေးလဲ။ မရိုးသားနိုင်ဘူး။ ဝင်းအောင် ဒေါသတွေကြိတ်ထွက်နေ၏။ ဆရာကိုကိုချစ်သူ ဆန်ဆောင်ပြီး ဘာလုပ်ချင်တာလဲ။ ဦးလေးချိုနှင့်တိုင်ပင်ပြီး ဖမ်းဆီးဖို့ စဉ်းစားထားသည်။

“ဆရာကိုကို ... မနက်ဖြန်ရော ချိန်းထားသေးလား”

“ချိန်းထားတယ်”

“ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့မယ် ... မမလေးယုကို တွေ့ချင်လို့ အရမ်းချောတယ်လို့ ဦးလေးချိုကပြောတယ်”

“ချောတယ် ... အရမ်းချောတာ၊ ဒါပေမဲ့ ... အဖော်ပါလို့

မရဘူးကွ ... ယုက ဝိညာဉ်လေ”

ဆရာကိုကိုကိုကြည့်ပြီး ဝင်းအောင် သနားမိသည်။ ဝညာ တတ်တစ်ယောက် ခန့်ညားချောမောတဲ့သူပါ။ သံတိလက်လွတ် နှင့် စိတ်ဝေဒနာရှင်ကြီး ဖြစ်နေရ၏။ အရေးထဲ မိန်းကလေးတစ် ယောက်နှင့် တွေ့နေသေးသည်။

“မင်းအဝေးကနေ ချောင်းကြည့်ရင်တော့ လိုက်ခဲ့လေ ဦးလေးချိုကို ဘာမှသွားမပြောနဲ့ ကိုယ့်ကို အလကားနေရင်း စိတ် ပူနေမှာစိုးလို့ပါ ...”

“စိတ်ချပါဆရာ ... ဘယ်သူမှ မပြောဘူး တပည့်ကြီး ဝင်းအောင်ကို အားကိုးပါ ... တိုင်ပင်စရာရှိရင် အပြတ်တိုင်ပင်ပါ”

သူ ရင်ဖွင့်ချင်သည်။ ဝင်းအောင်ကိုတော့ အသိပေးရမည်ဖြစ် သည်။ ဦးလေးချိုက မယုံကြည်ပေ။ ဝိညာဉ်ဆိုတာ မရှိနိုင်တော့ဘူးတဲ့။ ဝိညာဉ်အဖြစ် နေထိုင်ရတာ ယုယုယအတွက်မင်ပန်းကြမ်း တမ်းပါတယ် မောင်ကိုကိုရယ်တဲ့။

“မင်းဝိညာဉ်ဆိုတာကို ယုံလား”

“ယုံပါတယ် ဆရာကိုကို ... ဘုရားဟောထားတာပဲ၊ မကွဲ မလွတ်တဲ့ ဘဝမျိုးလေ”

“ဦးလေးချိုက မယုံဘူးကွ ... ဝိညာဉ်ဘဝက ခက်ခဲကြမ်း တမ်းတယ်တဲ့ ... ယုက အရမ်းငယ်ရွယ်နုပျိုပြီး အဝတ်အစားတွေ ကလည်မှ တောက်တောက်ပပပဲ ...”

“ဟုတ်လား ဆရာ ...”

သေချာပါပြီ။ ဆရာကိုကိုနှင့်ကောင်မလေးတစ်ယောက် တွေ့ဆုံနေတာ ငယ်ရွယ်နုပျိုသူတဲ့။ ငယ်ရွယ်တဲ့မိန်းကလေးတစ် ယောက် ဖြစ်နိုင်သည်။ ဝင်းအောင် စိတ်ပူသွားရ၏။ ဆရာကိုကိုက ထေ့စွဲ ပျော်ရွှင်နေသည်။

“ကိုယ်လည်း ဝိညာဉ်ဖြစ်ချင်တယ် ... ယုနဲ့ဘဝတူအောင် လေ၊ ဒါပေမဲ့ ... ယုက ဝိညာဉ်ဘဝ မပြောင်းလိုက်ပါနဲ့ ကိုကိုရယ် တဲ့ ... ယုနဲ့တွေ့ဆုံချင်မှ တွေ့ရမှာတဲ့၊ အခု ယုနဲ့ကိုကိုတွေ့နေရတာ ပဲတဲ့ ...”

“ဟုတ်သားပဲဆရာ ... သေဆုံးခြင်းဆိုတာ ဝိညာဉ်ဘဝ ရောက်ဖို့ မသေချာဘူး ... ဘယ်ကိုလွှင့်မလဲဆိုတာမှ မသိတာ”

“အင်း”

“မမလေးယုကိုတွေ့နေရတာပဲ စိတ်ကိုထိန်းပါဆရာကိုကို”

“ဟော ... လေတွေတိုက်လာပြီ၊ ယုဝိညာဉ် အနီးအနားမှာ

ရှိနေပြီလားပဲ ... ယုရေ ... မင်းရှိနေမယ်ဆိုရင် လေကိုခပ်ပြင်းပြင်းလေး တိုက်ပြစမ်းပါကွာ”

လေကပြန်ငြိမ်သွားသည်။ ဆရာကိုကိုမျက်နှာ အပြုံးတွေ ပျောက်ကွယ်သွားကာ မျက်ဝန်းတွေ စိုစွတ်လာ၏။ ဝင်းအောင် ဘယ်လိုဖြောင်းဖျာပြောဆိုရမှန်းပင် မသိတော့။ အသိတရားတွေ ဝင်လာစေချင်သည်။

“ယု ပြန်ထွက်သွားပြီ ... ခြံထဲတောင် မကပ်နိုင်တော့ဘူး ထင်တယ် ... ယုရေ ... ယု ... ယုရေ ...”

“ဆရာကိုကို သတိထားပါ ... မမလေးယုက ဝိညာဉ်လေး ဆရာက အတင်းအကျပ်ခေါ်နေရင် မမလေးယု ခက်ခဲလိမ့်မယ်။ ဝိညာဉ်ဘဝမှာ နေထိုင်ရတဲ့ မမလေးယုကို အခက်တွေ့အောင် မလုပ်ပါနဲ့နော်”

“ဟုတ်တယ် ဝင်းအောင်ပြောတာမှန်တယ် ... ယုတို့ အတင်းအကျပ် မခေါ်တော့ပါဘူး”

ကိုကိုစိတ်ကို ထိန်းချုပ်ရမယ်။ ဝိညာဉ်ဆိုတာ လူ့လောကထဲသို့ ဝင်ထွက်ရတာ ခက်ခဲနိုင်သည်။ သူ့စိတ်တွေ လွတ်ထွက်ခွင့် ရ၏။ မနက်ဖြန် မနက်တွေကိုပဲ တမ်းတလွမ်းမော မျှော်လင့်နေခဲ့

သည်။

“ယုရေ ... ယု ... ကိုကိုလေ မင်းနဲ့တွေ့ဆုံရမယ်၊ မနက်ဖြန် မနက်တွေကိုပဲ စောင့်မျှော်နေမယ် ... လာဖြစ်အောင် လာခဲ့ပါ ယု ...”

“ယု ... ယုရေ ...”

“ယုရော”

“မောင်ကိုကို သတိထားလေ ... ဝိညာဉ်ဆိုတာ မင်းခေါ်တိုင်း လာလို့ရတာမှ မဟုတ်တာကွာ”

“ဆရာကိုကို အနားယူလိုက်တော့နော် ... ဆေးသောက်ရအောင်”

“မသောက်ပါဘူး ... ကိုယ် မရူးပါဘူး ဝင်းအောင် ... အဆေးမှလည်း မသောက်ဘူး”

“မသောက်လည်းနေပါ ... အခန်းထဲမှာပဲ အနားယူနေပါ”

“ယု ... ယုရေ ... ကိုကို ဘယ်လိုမ မဖြေနိုင်ဘူး၊ ယုတို့တွေ တစ်နာရီ တစ်က္ကန့်လောက်တောင် မစောင့်နိုင်တော့ဘူး”

“အီး ဟီး ဟီး ...”

“မောင်ကိုကိုရယ် အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာကွာ”

ရှင်မြတ်နိုး

“စောစောကပဲ ဆရာကိုကို ပြုံးရယ်ပျော်ရွှင်နေသေးတယ် မမထုကို တွေ့ခွင့်ရနေတာပဲလေ”

“ယု ... ယုရေ ...”

“ဟီး ဟီး ဟီး ...”

မောင်ကိုကို ကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ချုံးပွဲချင့်ယိုနေတာ ဦးချို စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲရသည်။ ဘယ်လိုထိန်းချုပ်ရမှန်းပင် မသိတော့။ အိပ်ဆေးနှင့်ဆေးတွေကို အတင်းအကျပ်တိုက်ရ၏။ အိပ်ပျော်သွားမှ အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဆရာကိုကိုမိန်းကလေး ငယ်ငယ်လှလှ ချောချောလေး တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တာသေချာတယ် ဦးလေးချို”

“ဟင်း”

ဆရာကိုကို ပြောပြတဲ့အကြောင်းအရာတွေကို ပြောပြသည်။ ဦးလေးချို ပိုပြီးစိတ်ပူသွား၏။ ထိုမိန်းကလေးကို မိအောင်ဖမ်းဖို့ အစီအစဉ်တွေ လုပ်ကြသည်။

“ဦးလေးချို စိတ်အေးအေးထားပါ ... ကျွန်တော် လိုက်ဆရာကိုကိုကလဲ သဘောတူတယ် ... ကျွန်တော်တို့ဘက်က အရာပျက်လို့ မဖြစ်ဘူးနော်”

“အင်းပါ ... မိအောင်တော့ ဖမ်းရမယ်၊ နောက်ထပ်လိုက် နောက်ယုက်အောင်လဲ ပြတ်ပြတ်သားသားလုပ်ရမယ်”

“ဆရာကိုကိုက အရမ်းစွဲလမ်းနေတာလေ ... သတိထားရမယ်နော် ဦးလေးချို ... ဝိညာဉ်ပါ မတွေ့ရတော့ဘူးဆိုရင် ဆရာကိုကို သွက်သွက်ခါအောင် ရူးသွားနိုင်တယ်နော်”

ဦးချို စိတ်မောမိသည်။ မောင်ကိုကိုကိုလည်း သနားနေသည်။ ဆေးဝါးကုသမှုကို အသေအချာပြုလုပ်ချင်နေ၏။ မောင်ကိုကိုက လက်မခံ။ ဒီကလေးရဲ့ အနာဂတ်အတွက် စိတ်မအေးနိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။

ရိပ်ပြောမရ ... မဟုတ်တာတွေလုပ်မှာစိုး၍ မှီဝင်ပါနေရ

သည်။

ကိုဝင်းအောင် မျက်နှာလည်း ရှိနေ၏။

မှီအချစ်ဆိုတာကိုလည်း ကိုယ်ချင်းစာတတ်လာသလို ရှိ၍

ဖြစ်သည်။

“အန်တီမြိုင်ကို သွားကြည့်လိုက်ပါဦးမယ်ဟယ် ...

ဥဿနာပဲ ရိပ်လေးကလေး အကျိုးမရှိတာလုပ်တယ် ... ဒါကြောင့်

အန်တီမြိုင်က ညည်းကို မျက်ခြေမပြတ် ကြည့်နေတာပါ”

“မမလေးကလည်း စိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲ အချစ်မှာ မျက်စိမပါ

သိလား ... ကိုဝင်းအောင်ကြီး မျက်နှာရှိသေးတယ်လေ ...

အဲဒါ မချစ်ဘူးလား ... ”

“သေချင်ပါတယ်ဟယ် ... ညည်းလေးကြောင့်ပဲ”

ရိပ်လေးကတော့ ဘာကိုမှ မကြောက်မရွံ့ လုပ်ချင်တာပဲ

စဉ်းစားနေသည်။

မှီထွက်လာခဲ့၏။

အန်တီမြိုင် မနိုးသေးဘူး။

ထမင်းချက် အဒေါ်ကြီးကပင် စိတ်ပူနေသည်။

အခန်း (၁၂)

“တွေ့လား ရိပ်လေး ... ဟိုမှာ အော်နေတာ ... ယုတ်

ချစ်တာက ယုတ်နော် ... ရိပ်လေး မဟုတ်ဘူး”

ကိုကိုအော်နေသည်။

ရိပ် အဲဒီလို မဖြစ်စေချင်ပါဘူး ...

မယုယုယကို စွဲလန်းနှစ်သက်ချင်နေတာ ရိပ် ဘယ်လို အ

ချွတ်ပေးရမလဲ ... ရိပ် အပြင်ထွက်ဖို့ခက်သည်။

မေမေ သိသွားရင်လည်း မလွယ်ပါဘူး ... အခုထိ

အိပ်ယာက မနိုးသေးပေ။

နိုးလာရင် ပြဿနာရှိနိုင်သည်။

“အန်တီလေးလည်း မနိုးသေးဘူး ... ဘယ်လိုလုပ်ကြ

ရိပ် ... အိပ်ဆေးတွေများသွားပြီလားပဲ ... ”

စုံဖြူနီ

“စုံရေ ... မမမြိုင် မနီးသေးပါလား ... ဝင်ကြည့်ဦး”
 “ဟုတ်ကဲ့ ... ”
 အန်တီမြိုင် ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့ ... စုံဆုတောင်းရသည်။
 “အန်တီမြိုင် ... ”
 “အန်တီမြိုင် ... ”
 အနားသွားပြီး ခေါ်ကြည့်မိသည်။
 “အန်တီမြိုင် ထတော့လေ ... ”
 “အင်း ... ”
 “အန်တီမြိုင် ... ”
 “ဟင် ... ”
 မျက်လုံးတွေ မဖွင့်ဘဲ အသံပေး၍ တော်သေးသည်။
 “အန်တီမြိုင် ထတော့လေ ... နေခြင်နေပြီ ... အန်တီမြိုင်”
 “ဟင် ... ”
 “ထလေ ... ”
 “အင်း ... ”
 အတင်းလှုပ်နှိုးမှ အန်တီမြိုင် မျက်လုံးတွေဖွင့်လာသည်။
 “အန်တီ ... ”

“စုံလား ... ”
 “ဟုတ်ကဲ့ ... ”
 ဒေါ်မြိုင်သိတာ မျက်လုံးတွေကို အားယူဖွင့်သည်။
 သွေးလေးလိုက်တာ မိမိတစ်ခုခုဖြစ်နေပြီ ထင်၏။
 နီးပြီးမှ ပြန်၍အိပ်ပျော်သွားသည်။
 “အန်တီမြိုင် ... အန်တီမြိုင်”
 “ထပါဦး ... ”
 အန်တီမြိုင်ကို နှိုးလို့မရတော့ ရိပ်လေးဆီ ပြန်ပြေးရသည်။
 “ရိပ်လေး အန်တီမြိုင် မနီးသေးဘူး ... ပြန်အိပ်သွားပြန်ပြီ”
 “အိပ်ဆေးကြောင့်ပါ နေပါစေ ... ဒီလောက်လည်း
 အကြောက်မကြီးပါနဲ့ ... မမလေးရယ်”
 “ရိပ် ... ”
 “ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ... ”
 ကိုကိုအတွက်ပဲ ရိပ်စိတ်ပူနေမိသည်။
 လူကဲ့ရဲ့ခဲ ဘဝကြီးကနေ လွတ်မြောက်စေချင်မိ၏။
 မေမေအတွက် တာဖြစ်လို့ မပူနိုင်တာဘဲ ရိပ်မသိတော့ဘူး
 မမုံ့ပြန်ထွက်သွားသည်။

“ဒီကောင်မလေး ... အမေအတွက်လည်း မပူတော့ဘူး ခက်တယ်”

“အရမ်းကြီး ပျာယာခတ်မနေနဲ့နော် ... လူတွေ သတိထား မိသွားဦးမယ် ... မေမေ အိပ်ပျော်နေတာပါ”

ရိပ်ဘာတွေ ဖြစ်နေမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး ... ကိုယ် ရယ် တစ်ဘက်ခြံကြီးထဲကို ရိပ်သွားချင်တယ် ... ကိုကိုကို စော့ရှောက်နေတဲ့ ဦးလေးချိုကို တွေ့ချင်သည်။

ပြတင်းပေါက်တံခါး ဖွင့်ပြီး တစ်ဘက်ခြံကြီးကို ဖွင့်ကြည့်၏။

ဦးလေးချို ခြံထဲမှာ သစ်ပင်တွေ ပြုပြင်နေတာတွေတွေ ရိပ် ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ တစ်ဘက်ခြံကြီးထဲ ရောက်လာသည်။

“ဟင် ...”

ခြံဝမှ အသံကြောင့် ဦးချိုလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။

ထပြီးတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တော့ ခြံထဲလှမ်းဝင်လာတဲ့ ထောင့် မလေးကို ကြည့်ပြီး ဦးချိုအံ့အားသင့် မှင်သက်မိသွားရသည်။

“ဟင် ... မင်း ... မင်း”

ယုယုယရဲ့ ဝိညာဉ်လား ... ဦးချို သေသေချာချာ ကြည့်မိသည်။

တူလိုက်တာ ယုယုယ ငယ်ငယ်က ပုံစံမျိုးလေး ... မျက်နှာ အကျအစ တူလွန်းနေ၏။

မိန်းကလေး အပြုံးက ယုယုယနှင့် ဝိုတူသွားစေသည်။

“ကျွန်မက ဟိုဘက်ခြံက မြသစ်ရိပ်ပါ ...”

“ကလေးမက မနက်တိုင်း မောင်ကိုကိုနဲ့ တွေ့ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“ဟင် ...”

“ကျွန်မက မယုယုယနဲ့ တူလိုလား ဦးလေးချို”

“တူတယ် ... အရမ်းကို တူပါတယ် ... ဦးလေးတောင် ခန္ဓာမရဖြစ်သွားတယ် ... ဒါကြောင့်လည်း မောင်ကိုကိုက ယုနဲ့ တူတယ်ဖြစ်နေတာကိုး ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးလေးချိုတို့ တစ်မျိုးထင်နေမှာစိုးလို့ ရိပ်ဘာရှင်းပြတာပါ ...”

“လာထိုင်ပါ ကလေးမ ...”

ရိပ်ခြံထဲမှာပဲထိုင်ပြီး ဦးလေးချိုအား အဖြစ်အပျက်တွေကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ကိုကိုကို ဆေးကုသပေးချင်ပါတယ် ... ပြီးတော့လည်း အပြင်မှာတွေ့ဖို့ ခက်လို့ပါ ... ဒါကြောင့် ဦးလေးချိုကိုလာတိုင်ဖို့ တာပါ”

“တော်ပါသေးရဲ့ကွယ် ... မောင်ကိုကိုအတွက် အန္တရာယ် ဖြစ်မှာစိုးလို့ ဦးလေးတို့ စိတ်ပူနေတာပါ ... ယုကို အရမ်းစွဲလန်းလွန်း ပါတယ် ... ကလေးမ အမြင်ပဲလေ ...”

မောင်ကိုကိုနှင့်တွေ့နေတဲ့ မိန်းကလေးကိုတွေ့ရမှ ဦးလေး ချို စိတ်အေးသွားရသည်။

မိန်းမကောင်းလေးဖြစ်နေဖြစ်၏။

မောင်ကိုကိုအား ဆေးကုသဖို့ ဖြောင့်ဖျံမည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။

“ကလေးမ ...”

“ရှင် ...”

“မင်းမိဘတွေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ဒီခြံထဲဝင်ထွက်ခွင့်ရမလား”

“မရဘူး ဦးလေးချို ... ရိပ်မှာ လူကြီးချင်းသဘောတူထား တဲ့ လူရှိပါတယ် ... ရိပ်က လက်မခံသေးတာပါ ... မေမေက ဒီလို အချစ်အတွက် ရူးသွပ်နေတာကို သဘောမကျပါဘူး”

“မင်း ဒီလို ခိုးတွေ့နေတာ လူကြီးတွေသိသွားရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ မြသစ်ရိပ် ...”

“ဒါကြောင့် ကိုကိုဆေးကုသခွင့် လက်ခံတဲ့အထိ ရိပ် ဟန် ဆောင်နေပေးချင်ပါတယ်”

“ခက်တယ်ကွယ် ... ပြဿနာတွေက ကြီးထွားသွားနိုင်ပါ တယ် ... အခြေအနေအရပျေကွယ်”

မေမေ့ကို အိပ်ဆေးတိုက်ထားလို့ အခုထိ အိပ်နေတုန်းပဲ ပြောပြတော့ ဦးလေးချိုနဲ့ ဝင်းအောင်လည်း အိပ်ဆေးမိကြသည် ဟု ပြောပြသည်။

ကိုကိုနဲ့ ရိပ် အတွေးချင်းတူနေကြ၏။

ဖူးစာရှင် အစစ်အမှန်တွေ ဖြစ်ပါစေဟု ရိပ်ဆုတောင်းမိ သည်။

“ရိပ်က ကိုကိုအပေါ် သံယောဇဉ်ကြီး သနားနေပါတယ်။ အန္တရာယ် မပြုပါဘူး ... ဦးလေးချို”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... ကလေးမရယ် ... ကူညီပါ ...
ဒါပေမယ့် ကလေးဘဝလေးကိုလည်း မထိုက်စေချင်ဘူးကွယ် ...
မောင်ကိုကို ချစ်တာက ယုလေ ... ”

ရိပ် ဘယ်တော့မှ ဖြစ်မလာနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောပင်။ ရိပ်
ဝမ်းနည်းကြေကွဲရသည်။

“ကလေးမပြန်ပါ ... ဦးလေးချိုတို့ စိတ်အေးရပြီပေါ့ကွယ်
ကျေးဇူးတင်ပါတယ် လိုအပ်ရင် ကူညီပါ ... ”

“ရိပ် အစွမ်းကုန်ကူညီချင်ပါတယ် ဦးလေးချို ... ကိုကို
အနာဂတ်မှာ အရူးတစ်ယောက်လို မဖြတ်သန်းစေချင်ပါဘူး”

မြသစ်ရိပ်ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေကို အသိအမှတ်မပြု၍
မဖြစ်တော့ ... မိခင်ဖြစ်သူ လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုတာလည်း ဖြစ်သင့်
သည်။

“မိန်းကလေးက ယုယုယနဲ့လည်း အတော်ဆင်တူတယ်
မောင်ကိုကို ကံကြမ္မာပဲလေ ... ဦးလေးချိုတို့ ကြိုးစားကြည့်ကြတာ
ပေါ့ကွယ် ... ”

“ရိပ်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ဒီခြံကြီးထဲ မင်း ဝင်ထွက်ခွင့်ရှိတယ်”

“ဟုတ် ... ”

ဝင်းအောင်ရောက်လာသည်။ မြသစ်ရိပ်ကိုမြင်တော့ အံ့သြ
နေသည်။

“သူ ... သူက”

“ဟိုဘက်ခြံကြီးကပါ ... မင်းဆရာနဲ့ တွေ့နေတဲ့ပိညာဉ်
လေ”

“ဗျာ ... ”

“မြသစ်ရိပ်တဲ့ ... တကယ်လည်း ယုယုယနဲ့ ဆင်တူတယ်
ဦးလေးချိုတောင်မှားသွားလို့ ... ”

“ဒါ ဒါ ဆို မင်းက မှုံ့ရဲ့ ... ”

“မမလေးမှုံ့က ရိပ်ရဲ့အစ်မဝမ်းကွဲပါ ... ”

“သိပါတယ် ... မမလည်းပါတယ် ရိပ် အတင်းအကျပ်
တောင်းဆိုလို့ပါ”

မှုံ့ကို မေးတော့ မပြောပြပေ ... မှုံ့ညီမနဲ့ဆိုတော့ စိတ်အေး
သွားရသည်။

“သူက မောင်ကိုကို ဆေးဝါးကုသခံယူတဲ့အထိ ယု ပိညာဉ်
အဖြစ် ကူညီပေးမယ်တဲ့လေ”

၁၅၆

ရှင်မြတ်နိုး

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မြသစ်ရိပ်ရယ် ... ဆရာကိုကို့ကို ဒီဘဝကြီးကနေ လွတ်မြောက်စေချင်တယ်လေ”

“ဟုတ် ... ရိပ် ကူညီမယ်”

ရိပ် နှုတ်ဆက်ပြီး ခြံထဲပြန်ဝင်လာတော့ မမလေးမှီတစ်ယောက် မျက်စိမျက်နှာပျက်ပြီး လိုက်ရှာဖို့ပြင်နေသည်။

“ရိပ်လေး ညည်း ... ဟိုဘက်ခြံကို ရောက်ခဲ့ပြီလား”

“အင်း ...”

“အတင့်ရဲလိုက်တာအေ ... အန်တီမြိုင်လည်း မနိုးသေးဘူး မမလေး ဘယ်လောက် စိတ်ပူနေရလဲ”

“ထားလိုက်ပါ ... မမလေး ပျာယာခတ်ပြမနေနဲ့ ... ဒီကိစ္စရိပ်ရှင်းမယ် ...”

မှီက ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့နေသလောက် ရိပ်ကတော့ အေးဆေးဖြစ်နေသည်။

အချစ်က ရိပ်ကို သတ္တိတွေ မွေးပေးနေသလိုပင်။

“ရိပ် ...”

“ဟင် ...”

“မောင်က ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“သူနဲ့ ရိပ်မှ တရားဝင်မစေ့စပ်ရသေးတာပဲ”

“အန်တီမြိုင်က စေ့စပ်တော့မှာ ... ဒီသတင်းသာ ကြားရင် ပိုပြီးဆိုးလိမ့်မယ်”

“ထားလိုက်ပါ ...”

“ရိပ်ရယ် ...”

“တော်ပြီ ...”

“ငါ စိတ်ညစ်လိုက်တာနော် ... သေချင်တယ်”

“ရိပ် အိပ်ချင်တယ်”

“ရိပ် ...”

“ဆက်မပြောနဲ့တော့ ...”

“သူက စိတ်ဝေဒနာရှင်လေ ... ညည်းလေးကို မှတ်မိတာမှ မဟုတ်တာ ... မဆီမဆိုင်အေ ...”

“ကိုကို့ကို ရိပ်ချစ်တယ်”

“ရိပ် နှလုံးသားတွေက ချစ်နေတာ ... ဘယ်လိုတတ်နိုင်တာလဲ ... မမလေး”

“ဟိုလူက ...”

“ရိပ်ပဲ ချစ်နေချင်တာပါ ... တဖက်သတ်အချစ်မျိုး”

ရှင်မြတ်နိုး

“ရိပ်ရယ် ...”

“ပင်ပန်းတယ် ... ရိပ် အိပ်ပါရစေ ... မေမေရော”

“အိပ်နေတုန်းပဲ ...”

“ဟင် ...”

“ညည်းလေး အိပ်ဆေးတွေ ဘယ်လောက်တောင်တိုက်
လိုက်လဲ ... များသွားပြီထင်တယ်”

“နီးလာမှာပါ ... မမလေးသာ ဟန်မပျက်နေပါ ... ရိပ်တို့
ဒီလိုလုပ်လို့မိမယ်လို့ ဘယ်သူက ထင်မှာလဲ ...”

ရိပ်ရယ်တော့ မမလေးမှုံကြောက်နေသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ
တော့ မသိပါဘူး ... မမလေး စိတ်ပူပန်မယ်ဆိုရင်လည်း ပူပန်စရာ
ကိုကိုအတွက်ပဲ ရိပ်စိုးခိုခိုနေလေသည်။

အခန်း (၁၃)

“ယုနဲ့ စကားပြောချင်တယ် ဦးလေးချို ... ယုရော”

“ယုက ဝိညာဉ်လေ ... ကိုကိုတွေ့ချင်တိုင်း တွေ့လို့မရဘူး

သတိထားပါဦးကွယ်”

ယု ဘယ်ကိုပျောက်သွားရတာလဲ ... ကိုကိုဆီလာပါကွာ
ဒီညာဉ်အဖြစ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ... သရဲမလေး ဖြစ်နေရင်တောင် ကိုကို
အနားမှာ နေပေးစမ်းပါကွာ ... အိပ်မက်ထဲမှာဆိုလျှင် ယုက ကိုကို
အား ကျောခိုင်းထွက်သွားတတ်သည်။

“မောင်ကိုကို ...”

“ဗျာ”

“ရေချိုးတော့ မနက်စာစားရမယ်လေ ...”

“ကျွန်တော် ယုကို စောင့်ဦးမယ် ... ယုနဲ့အတူတူစားမယ်”

“ဦးလေးချိုပြောပြီးပြီပဲ ... ယုက ဝိညာဉ်လေ ... ”

“အင်း ... ဟုတ်သားပဲ ဝိညာဉ်မို့ ငယ်ရွယ်နုပျိုနေတာပဲ
လေ”

“ကိုကိုက အရမ်းကို ပညာတတ်ပြီး ဆင်ခြင်တုန်တရားရှိ
တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါကွယ် ... သတိထားပါဦး”

ကိုကိုကို ဆေးဝါးကုသပေးချင်သည်။ သက်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန်
ကြီးတွေနှင့် ပြသဖို့ ကိုကိုက လက်မခံခဲ့။ ဦးလေးချို နုပျောနေမိ
သည်။

“ကဲ ... ရေချိုးလေ ... မင်းအားရှိမှ ယုကိုတွေ့လို့ရမယ်
လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ”

“စားစရာတွေလည်း ပြင်ထားမယ် ... စားရမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ”

ချောမောခန့်ညားတဲ့ မောင်ကိုကိုရုပ်ရည်က ညှိုးနွမ်း
ခြောက်သွေ့နေသည်။ ဦးချိုပင် ရင်လေးနေရ၏။ ကောင်မလေးက
ကူညီနေပေမယ့် မိဘတွေက မသိ။ စေ့စပ်မယ့်လူကြီး မိဘတွေ
သဘောတူတဲ့ ယောကျ်ားလေးက ရှိနေသေးသည်။

“ဦးလေးချို ကျွန်တော်ဈေးသွားတော့မယ် ... မှုံ့နဲ့တွေ့မယ်
ဘာမှာဦးမလဲ ... ”

“မြဲသစ်ရိပ်ကိုတွေ့ရင် ညခဏလောက်လာပေးပါလို့ ...
ဆင်ကိုကို ဆေးကုသဖို့ လုပ်ရမယ် ... ဒါ အရေးကြီးတယ်ဗျို့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ”

“ဒီကလေးမ အကူအညီတော့ လိုအပ်တယ် ... ဝင်အောင်
အရေးကြီးတာက သက်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန်ကြီးတွေကို ပြန်ပို့ပဲ”

“ဆရာကိုကိုရော”

“ရေချိုးနေတယ် ... မောင်ကိုကို ဘဝလွတ်မြောက်စေချင်
တယ်ကွာ”

ဝင်းအောင် ထွက်သွားသည်။ လောလောဆယ်တော့
သစ်ရိပ်ရဲ့ အကူအညီကို ယုရဦးမည်ဖြစ်သည်။ မောင်ကိုကိုက
ချိုးပြီး ထွက်လာချိန်တွင် အပြုံးတွေနှင့် လန်းဆန်းဝင်းပန်းနေ၏။
တိဆိတ်မွေးတွေပင် ရိပ်လာသည်။

“တယ် ဟုတ်ပါလားကွယ် ... သန့်ရှင်းစေတောင် လုပ်လာ
တာပဲ ... ရှင်းသန့်ခန့်ညားနေတာပဲ”

“ယုက ကျွန်တော့်ကို အမြဲတမ်း သန့်ရှင်းနေစေချင်ပါတယ်

သူသေသွားရင်သာ အလှအပ မပြင်ရဘူးပြောတယ်”

ကိုကိုပျော်နေမိသည်။ ယုရဲ့ ဝိညာဉ်ကို သူဖက်တွယ်နစ်
ရှိုက်လို့ရနေ၏။ သူ အပျော်ဆုံးပဲ ... ယုကို တွေ့ချင်တယ် သူ့အဝတ်
အစားထဲပစ်လိုက်သည်။

“ဦးလေးချို အပြင်ထွက်ချင်တယ် ... လူ့လောကကြီး
အဆက်အသွယ် ပြတ်နေတာ ကြာပြီလေ ... အပြင်ထွက်ချင်တယ်”

“ဝင်းအောင်က ဈေးသွားပြီလေ ... ဦးလေးချိုနဲ့ သွား
တာပေါ့ ...”

“ကျွန်တော်တစ်ယောက်ထဲပဲ မောင်းသွားလို့ရပါတယ်”

“မဖြစ်ဘူး ... မောင်ကိုကိုက မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်တာ
မကြာသေးဘူးလေ ... မင်းသွားချင်တဲ့နေရာတွေကို ဦးလေး
လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်”

မောင်ကိုကိုကို ကြည့်ရတာ စိတ်တွေလန်းဆန်း တက်
နေသည်။ ဝမ်းသာရ၏။ မြသစ်ရိပ်ရဲ့ ကျွေးဖူးပဲ ဆေးကုသမှု ခံယူ
ကြိုးစားရမယ် ... စိတ်စားပြင်ဆင်လိုက်တော့လည်း လူချော
ယောက် ဖြစ်နေသည်။

“အကောင်းဆုံး စားသောက်ဆိုင်သွားကြမယ် ...”

သွားချင်တဲ့နေရာကိုပြော”

“ဟုတ် ...”

စားသောက်ဆိုင်ကိုရောက်တော့ အခန်းထဲဝင်လိုက်ချိန်
တွင် မမျှော်လင့်ဘဲ မြသစ်ရိပ်နှင့် ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို
တွေ့လိုက်လေသည်။ ဦးလေးချို ကပျာတယာပင်
အောင်ကိုကိုအား ဆွဲ၍ ပြန်ထွက်လာခဲ့ရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးလေးချို ...”

“လူတွေများတယ် ... မင်းစိတ်အိုက်သွားလိမ့်မယ်”

“ရပါတယ် ... ကျွန်တော် တမင်လူတွေနဲ့ နီးစပ်အောင်လာ
တာပေါ့”

“လာပါကွာ ... ဦးလေးချို ခေါင်းတွေမူးလာလို့ပါ ...”

ကားပေါ် အတင်းဆွဲတင်ပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ကိုကို
သူ့သွားလို့ကတော့ မလွယ်ဘူး ... မောင်ဆိုတဲ့ ကောင်လေး
ငယ်တယ် ... ရွယ်တူလေးပဲ ... လိုက်ဖက်၏။ မြသစ်ရိပ် အနာဂတ်
လည်း ရင်လေးမိသည်။

“ဦးလေးချို ...”

“ဟင် ...”

“ကိုကိုဆာနေပြီလေ ... တစ်နေရာရာရပ်ပါ ... လူရှင်းတယ် ... ည အမှောင်ထုမှာ အကြာကြီးတွေ့ခွင့်ရမယ်လေ”
နေရာလေး ပိုကောင်းတယ် ... ”

“အေး အေး ... ”

ဦးလေးချို အတွေးဖြတ်ပြီး စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ
ဝင်ထိုင်မိသည်။

“လူရှင်းတော့ ကောင်းတယ်ကွ ... ကိုကို ကြိုက်တာ
လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ”

ကိုကို စိတ်တွေက တည်ငြိမ်စွာ စားစရာတွေ အ
အယွင်းမရှိ မှာနေသည်။

ဦးလေးချို ဝမ်းသာရ၏။

ဆေးဝါးကုသရမယ် ...

မြသစ်ရိပ် အနာဂတ်ကိုလည်း မဖျက်ဆီးပစ်ချင် ... လို
သလောက်ပဲ အကူအညီယူမည်ဖြစ်သည်။

“မောင်ကိုကို စားနော် ... မင်းအားနည်းနေတယ်

နောက်ထပ် ဘယ်သွားချင်သေးလဲပြော ... ”

“ကိုကိုလေ ညကိုအမြန်ရောက်ချင်တယ် ... ယူနဲ့

“ဟုတ်တယ် ... ဒါပေမယ့် အဲဒီလောက်ကြီး အစွဲအလန်း
ထားပါနဲ့ကွယ် ... ”

“ယုကို အရမ်းချစ်တယ် ... ကိုကို ဘယ်လိုမှ မေ့ပစ်လို့
မရဘူး ဦးလေးချိုရယ် ... ”

ယုအကြောင်းတွေးမိတိုင်း ကိုကိုဝမ်းနည်းကြေကွဲရသည်။

သူ့ရှေ့မှာတင် ပြင်းထန်တဲ့ ဝေဒနာတွေခံစားရင်း လူ
သောကကြီးထဲက ထွက်ခွာသွားခဲ့ရသည်။

“ကိုကိုနော် ... ယုကို လုံးဝမမေ့ရဘူး ... တခြား မိန်း
မလေးတစ်ယောက်နဲ့လည်း ဓပတ်သက်ရဘူး ... ယု တစ်ယောက်
ထဲကိုပဲ ကိုကိုနဲ့လုံးသားတွေထဲမှာ ထည့်ထားရမယ်”

ယုကတီတောင်းခဲ့သည်။ ယုကို ဘယ်လို မိန်းကလေးမျိုးနှင့်
အစားမထိုးနိုင်ခဲ့ ... သူ အသက်ရှင်နေသရွေ့ ယုတစ်ယောက်
ထဲကိုပဲ စွဲမြဲစွာ ချစ်နေမည်ဖြစ်သည်။

“မောင်ကိုကို ... ”

“ဗျာ”

“စားလေ ... ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့”

“မင်း ဘယ်သွားချင်သေးလဲ”

“ယု အရိုးအိုးမြှုပ်တဲ့နေရာ”

“လိုက်ပို့ပေးမယ် ...”

မောင်ကိုကိုစိတ်တွေကို ယခင်ကအတိုင်း ဖြစ်စေရန် ဦးချို လုပ်ဆောင်ပေးလိုနေသည်။ ဦးတည်ရာမဲ့နေရာတဲ့ ဘဝကြီးထဲထဲ နေ ရုန်းထွက်စေလိုခဲ့၏။ မောင်ကိုကို သွားချင်တဲ့နေရာတွေကို လိုက်ပို့ပေးခဲ့သည်။

“ယုရေ ကိုကိုလာပြီနော် ... မင်းကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး ဆိုတာ သက်သေပြချင်တယ်”

ယု အုတ်ဂူရှေ့မှာ နူးထောက်ထိုင်ချပြီး ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေ ရှိက်ကြီးတင် ငိုကြွေးမိသည်။

“ယုရဲ့ ဝိညာဉ်လေး လာခဲ့ပါနော် ... ကိုကို ရင်ခွင်ထဲမှာ နားခိုပါ ... ကိုကို စောင့်မျှော်နေမယ်”

“အဟင့် ... အဟင့်”

ထိုအချိန်တွင် မြသစ်ရိပ်ဆီက ဖုန်းလာသည်။ ဦးချို ခပ်လှုပ် လှမ်းသို့ လျှောက်သွားပြီး ဖုန်းကိုင်လိုက်၏။ မြသစ်ရိပ်က ကို

တွေ့သွားလားဟုမေးသည်။

“မတွေ့ဘူး ဦးလေးချိုတွေ့ပြီး အတင်းဆွဲခေါ်လာခဲ့ရတယ် အခု ယုအုတ်ဂူမှာ ...”

“ရိပ် ညလာခဲ့မယ် ... မေမေ ယုံကြည်အောင်လည်း မောင် ကိုတွေ့ရတယ် ... ကိုကိုကို ပြန်ခေါ်သွားပါ”

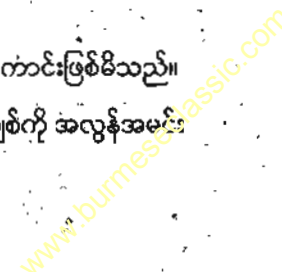
“ကောင်းပါပြီကွယ် ... မြသစ်ရိပ်လေး အကူအညီလည်း ချီအပ်နေသေးတယ် ... ဆေးဝါးကုသမှုခံယူဖို့ အရေးကြီးတယ် ... အနာဂတ်ကိုလည်း မဖျက်ဆီးပစ်ချင်ဘူး ... ခဏလေးပါကွယ် ... နင်းနဲ့အလိုက်ဖက်ဆုံးက မောင်ပဲ ...”

“ကျွန်မ မောင်ကို မချစ်ဘူး ...”

“မင်းလူကြီး မိဘစကားကို နားထောင်ပါ မိန်းကလေးရယ် ကိုကိုကို မချစ်ပါနဲ့ ... ဦးလေးချိုအသိဆုံးပါ ... မောင်ကိုကိုက သူကိုပဲ ချစ်တာပါ”

“ရိပ် သိပါတယ် ... ဦးလေးချို ကိုကိုအတွက် အခွမ်းကုန် ဘူဦမှာပါ ... ဒါပဲနော် ဦးလေးချို”

မြသစ်ရိပ်အတွက်လည်း ဦးချို စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ ဒီမိန်ကလေး ငယ်ရွယ်သူလေးပါ ... အချစ်ကို အလွန်အမင်း

ကိုးကွယ်နေလို့ မဖြစ်သေးပါဘူး ... မိခင်သိသွားရင်လည်း ပြဿနာကြီးသွားနိုင်သည်။

“မောင်ကိုကိုရယ် ... မင်း စိတ်တွေ အမြန်ဆုံးတည်ငြိမ်စေပုံမှန်ဘဝ ရောက်ပါတော့ကွာ ... ”

မောင်ကိုကိုအနား ပြန်ရောက်သွားသည်။ ငိုကျွေးနေဆဲပင် ငယ်ချစ်ဦးဆိုတော့လည်း မောင်ကိုကို နာကြင်ခံစားရမှာပဲဖြစ်စေ ဦးလေးချို အားပေးနှစ်သိမ့်ချော့မော့ ခေါ်လာခဲ့ရသည်။

“မောင်ကိုကိုရယ် ... စိတ်ကို ဖြေပါတော့ကွာ ... ဦးလေးတောင်းပန်ပါတယ်”

“ယု ... ယုကို အရမ်းသတိရတယ်ဗျာ ... ကျွန်တော့် နှုတ်သားတွေ မကြကွဲနေရတယ် ... ကျွန်တော် ယုနဲ့ လိုက်သေဖို့မှာပါ”

“မဟုတ်တာတွေ မတွေးပါနဲ့ မောင်ကိုကိုရယ် ... အမိဖွဲ့မရှိတာပဲ ထပါတော့ ... ညကျရင် ယုနဲ့တွေ့ရမှာပဲ”

ကိုကို ပြန်ထသည်။ စာစစ်ခါတစ်ရံ အချိန်ကြာမြင့်စွာ တစ်သိမ့် ရှိုက်ငိုနေတတ်သည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဒီလောက်အထိ အစွဲအလန်းကြီးနေတာ မဖြစ်သင့်ပေ။ အခုတော့ မြသစ်ရိပ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့တွေ့လို့ပါ အိမ်ပြန်လာခဲ့ကြသည်

“ကျွန်တော် ခြံထဲမှာ ထိုင်ချင်နေသေးတယ် ... ယု ဝိညာဉ်လေး ရောက်ချင် ရောက်လာနိုင်တယ် ... ဟိုမှာ သစ်ရွက်လေးတွေ လှုပ်ခတ်နေတယ်”

“ယုက ညမှလာမှာပါကွယ် ... မင်း အနားယူနေပါ ... တရေးလောက် အိပ်ပါဦး ... ဒါမှ ယုရောက်လာရင် အားပြည့်နေမှာလေ”

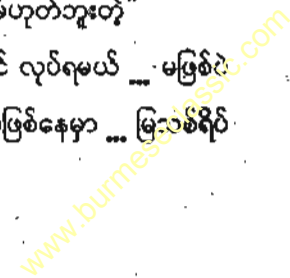
“ဟုတ်သားပဲ ... ကျွန်တော် အနားယူရမယ် ... ယုနဲ့တွေ့ရဦးမယ်လေ ... ဟုတ်တယ်”

မောင်ကိုကိုကို ကြည့်ရတာ စိတ်မသက်မသာဖြစ်ရသည်။ စိတ်ဝေဒနာတွေ ခံစားနေရဆဲဖြစ်သည်။

မောင်ကိုကို အပေါ်တက်သွား၏။ ဝင်းအောင်လည်း ပြန်ရောက်လာသည်။

“အခြေအနေကတော့ မြသစ်ရိပ်ကို လူကြီးတွေက အတင်းအကျပ် ဖေ့စပ်ပေးမှာတဲ့ ... ဆရာ ကိုကိုအကြောင်းသာသိရင် အခန်းထဲမှာတောင် ထွက်ခွင့်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့”

“အမြန်ဆုံးဆေးကုသမှု ခံယူအောင် လုပ်ရမယ် ... မဖြစ်ပဲဖြစ်ဘူး ... မောင်ကိုကိုကလည်း ယုမှ ယုပဲဖြစ်နေမှာ ... မြသစ်ရိပ်

ကိုလည်း ထိခိုက်နှစ်နာမှုတွေ မဖြစ်စေချင်ဘူး ဝင်းအောင်ရာ”

“မြသစ်ရိပ်ကတော့ ဆရာကိုကိုမှ ဆရာကိုကိုတဲ့ ... အရမ်းကိုစွဲလန်းနှစ်သက်နေရှာတယ်တဲ့ ... အရမ်းကြီး ချစ်ကြိုက်သွားမှာလည်း စိုးရိမ်တယ်တဲ့ ဆေးကုသမှုခံယူဖို့ အမြန်ဆုံး စည်းရုံး သိမ်းသွင်းပေးပါတဲ့ ... မြသစ်ရိပ်အမေက လုံးဝ လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့လေ”

“အင်း ... ဟုတ်ပါတယ် မြသစ်ရိပ်က ငယ်သေးတယ် အိမ်မှာလည်း အချုပ်အချယ်ခံစားရတော့ စိတ်နုတယ် ... အတွေ့အထိကြောင့် အရူးအမူး ဖြစ်သွားရင် အားလုံး မလွယ်ဘူးလေ”

“ကျွန်တော်လည်း မြသစ်ရိပ်လေးအတွက် စိတ်ပူတယ် ... ကြံကြံဖန်ဖန်ဗျာ ... မယုယုယနဲ့မှ ချွတ်စွပ်လာတူနေတယ်”

“ကံကြမ္မာပဲပေါ့လေ ... ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ အကောင်းဆုံး အခြေအနေ ရောက်သွားအောင်ပဲ လုပ်ဆောင်ပေးရမယ်”

မိဘတွေ မရှိတော့တဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်လေး ကိုကိုကို စောင့်ရှောက်ရမည့် တာဝန်က ဦးချိုမှာရှိနေသည်။

မိဘလိုပါပဲ ... မောင်ကိုကို မိဘတွေရဲ့ကျေးဇူးကလည်း ကြီးခဲ့၏။

မိမိတို့မိဘတွေ လက်ထက်ထဲက ကယ်တင်စောင့်ရှောက်လာခဲ့ကြသည်။

မောင်ကိုကိုပင် မိမိလက်ပေါ်မှာ ကြီးပြင်းလာသူ ဖြစ်၏။

ဆွေမျိုးတွေလည်း မရှိဘူး ... ဆေးကုသဖို့ လိုအပ်တယ် ဦးချိုစိတ်တွေ လေးလံပူလောင်နေသည်။

အခန်း (၁၄)

“ရိပ် ...”

“ဟင်”

“ရိပ် ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ရိပ်ကိုကြည့်ရတာ တထိတ်တလန့်နဲ့”

ရိပ် သန့်စင်ခန်းသွားမယ်ဆိုပြီး ဖုန်းဆက်နေတာပါ။ ကိုကို တွေ့သွားပြီလားဟု စိတ်ပူမိသည်။ ဦးလေးချုပ်တွေ့လို့ တော်ပါ သေးရဲ့ ရိပ် -ပြန်ထိုင်တော့ မောင်က မေးနေ၏။ ဘာလဲ ရိပ်ကို မယုံသင်္ကာနဲ့ မေးတာလားဟု ပြောပစ်လိုက်သည်။

“ရိပ် ...”

“ပြော ...”

“မောင့်ကို အမြဲတမ်း ရန်လိုနေသလိုပဲ ... မောင်က ရိပ်ကို ကူညီချင်တာပါ ... စောစောကနဲ့ မတူပဲ ရိပ်မျက်နှာလေး ပြိုပျက်

ညှို့ မိုင်းသွားသလိုပဲ”

“မောင် ... ရိပ်ကို ဒီလောက်အထိ ဂရုစိုက်မနေပါနဲ့နော် အပိုတွေ ... မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင် မာန်မာနကြီးပြီး ဖီဖာကြောင်တတ်တဲ့မောင်က ဘယ်ဘုန်းဂမ္ဘာမှ မိန်းကလေး တစ်ယောက်အပေါ် ဂရုတစိုက်ရှိသွားရတာလဲ”

ရိပ်ကို မောင် အသေအချာ စူးစိုက်ကြည့်မိသွားသည်။ ဟုတ် တယ် ... ရိပ် မေးတဲ့မေးခွန်းကို မောင်ကိုယ့်မောင် မကြာခဏ မေးမိနေ၏။ မြသစ်ရိပ်ကို အမြဲတမ်းတွေ့ချင်နေပြီး ဂရုတစိုက် အကြင်နာတွေ စုပုံပေးချင်နေသည်။ သူ့ကို ယုံကြည်အားကိုး ချစ် စေချင်နေ၏။ ဘယ်လို လုပ်ဆောင်ပြရမလဲ ... မောင် အစွမ်းပြချင် သည်။

“အချစ်ဆိုတာကို ရိပ် မယုံဘူး”

“မောင်လည်း မယုံကြည်ဘူး ... ရိပ် အချစ်ကိုပါ ... မင်း မျက်ဝန်းတွေက စိမ်းနေတယ် ... အေးစက်တယ် ... မောင် လူ ကဲခတ် မညံ့ဘူးဆိုရင်တော့ မင်းမှာ ချစ်သူရှိနေပုံပဲ”

“အဟက် ...”

“ဝန်ခံတာလား”

“အင်း ... ဆိုရင်ရော”

“မင်း တဖတ်သတ်ကြိတ်ပိုးနေတဲ့ သူပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်”

ရိပ် ရယ်ပစ်မိသည်။ မောင်က အထူအပါးနားလည်သာခဲ
ရိပ်က ကြိတ်ပိုးနေတာတဲ့ မှန်သည်။

“မင်း မေမေ အန်တီမြိုင်က မင်းကို ဘယ်လောက်အထိ
အုပ်ချုပ်ထားတယ်ဆိုတာ မောင်သိတယ် ... ဘယ်လိုလဲ ရိပ် ဟုတ်
တယ်မဟုတ်လား ... မောင်ကို အပွင့်လင်းဆုံး ရင်ဖွင့်ဆွေးနွေးနိုင်
ပါတယ် အရိပ်ရယ် ...”

“မောင် ...”

“ပြော ...”

“မောင်ပြောသလိုပဲလေ ရိပ်မှာ မောင်နဲ့မဆုံခင် တလအလို
လောက်ကမှ တွေ့ဆုံရတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရှိတယ် ... သူ
နာမည်က ကိုကိုပိုင်တဲ့ ...”

မောင်ကို ရိပ်ယုံကြည်မိသည်။ စည်းစနစ်ရှိပြီး လူလိမ်ညာ
လှည့်ဖြားတာကို မကြိုက်နှစ်သက်သူဖြစ်၏။ ရိပ်လည်း ပွင့်ပွင့်
လင်းလင်းပဲ ဝန်ခံလိုက်သည်။

“မောင်ကို ယုံကြည်လို့ပြောပြတာပါ ... အဟက် အရမ်းရယ်

ရတယ် ... ရိပ် အရူးထတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ် မောင်ကိုဝန်ခံတာ
ပါ”

“အင်း ... ပြောပါ မောင်က ပွင့်လင်းတာကိုကြိုက်တယ်
ရိုးသားမှုပေါ့ ... ဘာမှ မစိုးရိမ်နဲ့ ရိပ် ပြောပြပါ အဖြစ်မှန်တွေကို
လေ ...”

မောင်နှလုံးသားတွေက ရိပ်ကို နှစ်သက်အထင်ကြီးမိသည်။
ဟန်မဆောင်တတ်လို့ပါ ... စတွေ့ထဲက ရိပ်ရဲ့စိတ်ကို မောင်အကဲ
ခပ်မိသည်။

“ရိပ် ပြောတာတွေက အမှန်တွေပဲမောင် ... ပြီးတော့လေ
မေမေက မသိဘူး ... မမလေးမှုံတော့သိတယ် ... ရိပ် အတင်း
အကျပ်တောင်းဆိုလို့ လိုက်လျောနေရတာပါ ... မမလေးမှုံလည်း
အရမ်း ကြောက်နေတယ် ...”

“ပြောပါ ရိပ် ...”

ကိုကိုနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့တာတွေ ထူးဆန်စွာ စိတ်ဝင်စားပြီး
ပတ်သက်မိခဲ့တာတွေ ... နောက်ဆုံး အခြေအနေအထိ ပြောပြ
လိုက်သည်။ အနမ်းတွေ အဖေ့အဖက်တွေတော့ ပြောမပြန် ...
မောင်က ရိပ်မလွဲမသွေ လက်ထပ်ရမယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်

www.burmeseclassic.com

ဖြစ်နိုင်သည်။

“မောင် သဘောမကျဘူးဆိုရင်တော့ ရိပ်ကိုငြင်းပါ ... ဒါပေမယ့် လောလောဆယ် မေမေကို မပြောပါနဲ့ ... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုကိုကို ဆေးကုသမှုခံယူဖို့ ရိပ် ကြိုးစားကြည့်ချင်လို့ပါ”

“ရိပ် ...”

“ဟင် ...”

“ဘာမှ မပူပါနဲ့ ... မောင်လည်း ကူညီမယ် ... ထူးချွန်ထက် မြက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အနာဂတ်အတွက် ဖြစ်နေလို့လေ”

“မောင် တကယ်ပြောတာလားဟင် ... တစ်ခုတော့ မောင်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြချင်တယ်”

“ဘာလဲ ... တကယ်လို့သာ ကိုကိုက ပုံမှန်စိတ်ပြန်ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ရိပ်ကို လက်ခံမယ် ချစ်မယ်ဆိုရင် ရိပ် ရွေးချယ်မှာက ကိုကိုလို့ ပြောမလို့လား”

မောင်ကိုတော့ အထူးတကယ် အထင်ကြီးလေးစားသွားရသည်။ မောင်က လူကြီးလူကောင်းဆန်တာပဲ တည်ငြိမ်လွန်း၏။ မျက်ဝန်းတွေက ရုတ်ခြည်းညို၊ မှိုင်းသွားပေမယ့် မောင်ပြန်ရယ်သည်။

“လုံးဝ လေးစားသွားပြီ ... ရိပ်လေ မောင်လို လူမျိုးကို ခင်မိချင်ဘူး ... မေမေ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက်ပါ မေမေက အရှက်ကို အသက်နဲ့လဲမယ့်သူပါ”

မေမေကို စိတ်ပူတယ် ... သမီးအတွက် ဘယ်လောက်အထိ ခြူးစင်စေချင်လဲ ... ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်လာခဲ့သည်။

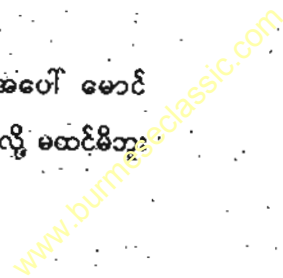
“ရိပ်ကို မောင်ငြင်းပါ မေမေဆီမှာ မောင်တောင်းဆိုနိုင်ပါအယ် ... ကိုကိုကို ရိပ်ချစ်တယ် ... မောင်ကိုတော့ ရိပ် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လို့ ခင်မင်ပါတယ်”

“မိတ်ဆွေ အဖြစ်ပဲလား”

“လောလောဆယ်ပါ ... ရိပ် အပြောင်းအလဲမြန်တာမဟုတ်ဘူးနော် ... အခြေအနေကို ပြောပြတာ ... မေမေက အတင်းအဓမ္မပေးနိုင်တယ် ... ရိပ် ကြိုတင်အသိပေးထားတာပါ”

“Ok မောင်သဘောကျတယ် ... ရိပ်စိတ်ဓာတ်ကို မောင် သေးစားတယ် ... ရိပ်ကို မောင်အစွမ်းကုန် ကူညီမယ် ... မိတ်ဆွေအဖွဲ့ အဖြစ်လေ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင် ... ရိပ်အပေါ် မောင် လောက်အထိ စိတ်သဘောထားကြီးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မထင်မိဘူး”

စွန့်ပေးခြင်း

မောင့်ဘက်က ကျွန်မကိုငြင်းပါ ... လက်မထပ်ပါနဲ့ မောင်က ကျွန်မရဲ့ ထာဝရ မိတ်ဆွေတွေပဲလေ”

ကိုကိုအတွက်လား ခိုပ် ... မင်း မျက်ဝန်းတွေက အရမ်းနီနီ ညှို့မိုင်းနေတယ် ... ကိုကိုပိုင်အပေါ် ထားရှိတဲ့ မင်းသံယောင်တွေက ကြောက်စရာကောင်းအောင် ထုထည်ကြီးမားနေတာပဲ မောင်နာကျင်ရသည် ခိုပ်အတွက် အစွမ်းကုန်ကူညီဖို့လည်း ဆုံးဖြတ်ထား၏။ ကိုယ့်ရဲ့မျှော်လင့်ချက်လေးပါ ... ကိုကိုပိုင်သာ မင်းသံလက်မခံခဲ့ရင် မောင်အတွေးကို ဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ခိုပ် ...”

“ရှင်”

“မောင် ကူညီမယ် ... ဘာဖြစ်လို့ ကူညီလည်းသိလား ... မင်းကိုချစ်လို့ပဲ ... ခိုပ်ပျော်နေတာကို မြင်ချင်တယ်”

“ခိုပ် အားနာလိုက်တာ မောင်ရယ် ... မေမေသာ သိသွားရင် ခိုပ် အသေသတ်ခံရမှာ ... သမီးဘဝကို မှဲ့တစ်ပေါက်တောင် မစွန်းတင်းစေချင်တဲ့ အမေလေ”

“သွားဖို့ ခိုပ် ... ဘာမှ အားမငယ်နဲ့ ခိုပ်ဘေးမှာ မောင်နီတယ်”

ခိုပ်အားနာမိနေပေမယ့် နှလုံးသားနဲ့တော့ မခံစားရခဲ့။ ကိုကိုအတွက်ဆို အရာရာ သတ္တိရှိရှိ စွန့်စားချင်သည်။ ကြောက်စိတ်တွေ ဘယ်ပျောက်သွားမှန်း မသိတော့။ အပြင်ကိုတောင် တစ်ယောက်ထဲ ရဲရဲတင်းတင်း မထွက်ခဲ့တဲ့ မြသစ်ရိပ် ... ည အချိန်မတော်တို့ကို ရင်ခွင်ထဲဝင်ဖို့ သတ္တိကအပြည့်ပဲ မောင်က ပြန်ကြစို့ဟုပြော၍ထသည်။

“ခိုပ် ...”

“ရှင် ...”

“ဘာမှ တွေးပူမနေနဲ့ ပြဿနာတစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်လာရင် မောင့်ဆီဖုန်းဆက်နော်”

“Thank You”

ခိုပ်လက်လေးကို မောင်ဆုပ်ကိုင်လိုက်တော့ ရိမ်က ဆတ်ချဲရုန်းမယ်လိုက်၍ မောင်သဘောကျစွာ ရယ်မိသည်။ ခိုပ်က ကိုကိုအပေါ် သစ္စာရှိနေတာပဲ ... ။

“သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေကောင်းတွေလေ ခိုပ်”

“Sorry”

မောင်က ခိုပ်ကိုပြန်ပို့ပေးသည်။ မေမေက ဝမ်းသာနေ၏။

စင်ပြုပန်း

ရိပ်တို့နှစ်ယောက် ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာ မရှိဘဲ ပျော်ရွှင်စွာပြန်လာကြ၍ ဖြစ်သည်။

“ရိပ်နဲ့ မောင် အဆင်ပြေပါတယ် ... အန်တီမြိုင်၊ ရိပ်ထလိမ္မာပါတယ် ... မောင့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီကွယ် ... အန်တီမြိုင် စိတ်ပူနေတာပါ”
မောင်ပြန်သွားသည်။ အခုမှ ရိပ်သက်ပြင်းမောကြီးကို မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်နိုင်သည်။ ရိပ် ပြုံးမိ၏။ မေမေက မောင်နှင့်အဆင်ပြေလာ၍ ရိပ်ကိုသိပ်ပြီး အာရုံစိုက်တော့မည် မဟုတ်။ ကိုကို့ဆီသွားဖို့ ရိပ် ရင်ခုန်လှုပ်ခတ်နေကာ ညအချိန်ကိုစောင့်နေရသည်။

“ရိပ်နဲ့ မမယုလာတူနေတာ ကံကြမ္မာပဲထင်တယ် ကိုကို့ရဲ့ ရိပ်တို့နှစ်ယောက် ဖူးစာဖက်တွေ ဖြစ်နိုင်တယ်”

ရိပ် ပြတင်းပေါက်တံခါးကိုဖွင့်ပြီး ကိုကိုတို့ခြံဘက်ကြည့်သည်။

“ကိုကိုရင်ခွင်က ရိပ်မှိတွယ်ခိုင်ချင်တဲ့ နေရာလေးပါနော် ကိုကို့ကိုရိပ်ချစ်တယ်”

မောင့်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံပြောဆိုလိုက်ရ၍လည်း နှိတ်အေးသွားရသည်။ ကိုကို့ကို ရိပ်လက်ထပ်မယ် အချစ်တွေနဲ့

အရိပ်ထလေး

ရိပ်ဘဝ ခရီးဆက်ချင်၏။ တဖြည်းဖြည်း ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အမှောင်ထုက လွှမ်းလာသည်။

“ကိုကိုထွက်လာပြီပဲ ... အရမ်းကို သန့်ခန့်နေတာပဲ ... ချောလိုက်တာ ...”

ကိုကို ထွက်လာသည်နှင့် ကိုကိုနေတဲ့ခြံကြီးက အမှောင်လွှမ်းသွား၏။ ဦးလေးချို မီးပိတ်ထားတာပဲဖြစ်သည်။

“တစ်ဘက်ခြံက ရိပ်မေမေ မမြင်အောင် ဦးလေးချို မီးပိတ်ထားမယ်နော် ... မကြောက်နဲ့ အနီးအနားမှာ ဦးလေးချိုနဲ့ ဝင်းအောင်တို့ ရှိနေမှာပါ”

ဦးလေးချိုက ပြောထားသည် ... ရိပ်မကြောက်ပါဘူးနော် ထိုကိုနဲ့ တွေ့ဖို့ ရင်ထွေခုန်နေသည်။

“ရိပ်လေး ...”

“ဟင် ...”

“မကြောက်ဘူးလားအေ ... တစ်ခြံလုံး မှောင်မနေတာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ ကြောက်ရမှာလဲ ... ချစ်သူနဲ့ သွားတွေ့မှာပဲဟာ”

“ရိပ်လေး ... ဘာတွေပြောနေတာလဲ ... ကြောက်စရာ

ကြီး”

“မမလေးသာ တာဝန်ကျေပါနော် ... မောင့်ကိုလည်း အသိ ပေးပြီးသွားပါပြီ”

“ဟင် ... မောင်က ဘာပြောလဲ”

“ကူညီမယ်တဲ့ ...”

“ဘုရားရေ ...”

“မမလေး ဘာမှ မပူပါနဲ့ ရိပ်လုပ်ပါရစေနော် ... မေမေ့ ကန့်သတ်ချုပ်ချယ်မှုတွေကြောင့် ရိပ်အချစ်ဦးကိုတွေ့တဲ့အခါ အမူ အမူးဖြစ်ရတာပါ”

“ကဲပါ ... ညည်းလုပ်ချင်တာသာ လုပ်ပါတော့အေ ... မမလေး ကူညီပါမယ် ... အန္တရာယ်မဖြစ်အောင်တော့ သတိထားပါ”

မေမေက စိတ်ချယုံကြည်သွားပြီဖြစ်၍ အပြင်ထွက်မလာ တော့ မမလေးပဲ ရိပ်ကိုကြည့်ရတာပါ ... တခြားသူတွေလည်း အိမ် ယာဝင်ကုန်ပြီဖြစ်သည်။ တစ်ဘက်ခြံကြီးထဲ ရိပ်ဝင်လာခဲ့၏။ ဦးလေးချိုက အရိပ်ပြသည်။ ရိပ် ကြောက်စိတ်ကင်းခဲ့စွာဖြင့် ကိုယ့် အနားတိုးကပ်လာခဲ့၏။ ကိုကို့မျက်ဝန်းတွေ ဝင်းလက်တောက်

သွားသည်။

“ယု ... ယုလား”

“ကိုကို ...”

“ယုရယ် ... မင်းလာတယ်နော် ... ကိုကိုမျှော်နေတာ”

ကိုကိုပြောပြီး ရိပ်အနားထလာသည်။ ရိပ် ရင်တွေ ထိတ်ခနဲ ခုန်သွားသည်။ ရိပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါမောင်ရယ် ... ကိုကို့ကို ချစ်လို့ပါ ခိုရဲ့ အချစ်ဦးက ကိုကိုပါ ... လေပြည့်လေညှင်းက တသုန်သုန် ဖျိုက်ခတ်လာတော့ ကိုကိုက ယုဝိညာဉ်ရောက်လာတဲ့ အမှတ် ခုကော်တဟုပြော၏။ တကယ်ပဲ မမယုဝိညာဉ်ရောက်လာတာ ထား ... ရိပ် ရင်တွေ အေးစက်သွားသည်။

“ကိုကို့ ရင်ခွင်ထဲကို ရဲရဲတင်းတင်း တိုးစင်လာပါ ယုရယ် အလင်းရောင်တွေ ရောက်မလာမချင်း ယုနဲ့ ကိုကို အတူတူနေကြ ဖယ်နော်”

“ကိုကို ...”

“ဟင်”

“ယုကိုချစ်ရင်လေ ကိုကိုဆေးကုသမှုခံယူပါနော် ... ကိုကို့ အလုပ်အတွက်လေ ... အရင်လိုပဲ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီးတင်

www.burmeseclassic.com

ယောက်အဖြစ် ကိုကိုကို ယုတေ့ချင်တယ်”

ကိုကိုရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ဖက်တွယ်ပြီး ရိပ်နာကျင်စွာဖြင့် လိုက်မိသည်။ ကိုကို ပုံမှန်စိတ်တွေ ပြန်ဖြစ်သွားရင် ရိပ်ကိုမေ့သွားမလားပဲ ... ဒါပေမယ့် ကျေးဇူးရှင်မလေးအဖြစ် ရိပ်ကို အချစ်တွေ ပါလာနိုင်၏။ ဒါမှသာ ကိုကိုနဲ့ရိပ် ချစ်သူတွေအဖြစ် လက်ထပ်နိုင်မှာ ဟု ထင်မိသည်။

“ယုလေး ဖြစ်စေချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ကိုကိုဘဝပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်ပေးပါမယ် ... ကိုကိုက ဆေးကုရအောင် အရူးတစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်တာပဲ ယုရယ် ... ဘာလဲ ယုက ဦးလေးချိုတို့ ထင်ထားသလို ကိုကိုကို စိတ္တဇရောဂါဝေဒနာ ခံစားနေတယ်လို့ ထင်ထားတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုရယ် ... ယုလေး ကိုကိုကို အရမ်းချစ်တယ် ... ကိုကိုလုပ်ငန်းတွေ ဥပက္ခော မြုထားတာကိုလည်း မကြိုက်ပါဘူး ... ကိုကို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးလေးချို စီစဉ်ပေးတာပဲ လက်ခံပါနော်”

“စိတ်ချ ကိုကိုကတိပေးတယ် ... ယု ဖြစ်စေချင်တာအလုံး ဖြစ်စေရမယ် ... ယုကို အရမ်းချစ်လို့နော်”

“ကိုကိုရယ် ... ”

တညလုံး ကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှာ ရိပ်အိပ်စက်သည်။ ကိုကိုက အနမ်းမိုးတွေ ရွာခဲ့၏။ မနက် သုံးနာရီလောက်ရောက်မှ ဦးလေးချို လာသတိပေးမှ ရိပ်တို့ခြုံကြီးထဲ အပြေးအလွှားဝင်လာခဲ့ရသည်။

“အချိန် မရှိတော့ဘူး ... လူကြီးတွေ မရိပ်မိအောင်ပြန်နေရမယ် ...”

ရိပ် လွန်တယ်ဆိုတာလည်း သိသည်။ မမလေးကို သနားလာမိ၏။ ရိပ်ကို ချစ်လွန်း၍ အကူအညီပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ယုကို ချစ်တယ် ... ကိုကို နှလုံးသားတွေထဲမှာပဲ နေရာ အပြည့်လွှမ်းမိုးနေတယ် ... ဘယ်လို အခြေအနေမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးနဲ့မှ ကိုကို အစားမထိုးဘူး ... ယုယုနော်”

ရိပ်နာကျင်ရသည်။ ကိုကိုစိတ်တွေ ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်ရင် ရိပ်အတွက် မျှော်လင့်ချက်တွေ ရှိနိုင်သည်။ နွေးထွေးတဲ့ ကိုကိုရင်ခွင်ကို ရိပ်မေ့မစ်မရ။ လွမ်းဆွတ်တမ်းတရင်ခုန်နေ၏။ အိပ်ယာဝေါ်ပစ်လှူပြီးအိပ်သည်။ အိမ်မက်ထဲမှာ ကိုကိုနှင့် ရိပ် အချစ်ရေယာဉ်ကျောမှာ မျှော်နေကြလေသည်။

“ရိပ် ... သမီး ရိပ်ထတော့လေ ... ကြည့်စမ်း အခန်းတံခါးကို လုံလုံခြုံခြုံပိတ်ပြီး မအိပ်ဘူးပဲ”

သမီးရိပ် အိပ်ယာထနောက်ကျနေ၍ ဒေါ်မြိုင်သီတာ ဝင်နိုးသည်။ တံခါးက ပိတ်မထား မိမိမကြိုက်တာ အဲဒါပဲ စည်းကမ်းမရှိတာ ... ။

အခန်း (၁၅)

“အမလေး ... အမလေး ရိပ်လေး အတင့်ရဲလှချည်လား ကိုကိုပိုင်နဲ့ ဘယ်အဆင့်အထိ ဖြစ်လာခဲ့လဲ ပြောပါဦး”

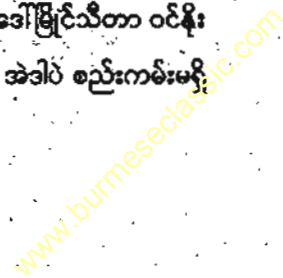
“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ကိုကိုက လူယုတ်မာမှ မဟုတ်တာ သိပ်စိတ်မပူပါနဲ့”

“ညည်းလေး ပြန်လာတာ ဘယ်အချိန်ရှိပြီ ... ကျုပ်ရင်တွေ မီးတောက်နေပြီဟဲ့ ...”

“တောင်းပန်ပါတယ် မမလေး ... ရိပ် အိပ်ပျော်သွားလို့ ပြန်အိပ်လိုက်ဦးမယ်”

“အိပ် ... အိပ် ... မမလေးလည်း တစ်ညလုံး အိပ်ရေးပျက်နေတာ ပြန်အိပ်ဦးမယ်”

“ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်”

“ရိပ် ...”

“ဟင် ...”

“ဘာတွေ သဘောကျနေတာလဲ ... ထတော့လေ”
မေမေက အတင်းလှုပ်နှိုးနေသဖြင့် ရိပ်ထလိုက်ရသည်။

“မေမေ ...”

“ညည်း စည်းကမ်းမရှိတော့ဘူးပဲ ရိပ် ... အခန်းတံခါးကို
လည်း မပိတ်ဘူး ... မိန်းကလေးဆိုတာ ကိုယ့်အိမ်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် သက်
ဝီရိယနဲ့ နေရတယ် ...”

ရိပ် ကြောက်သွားသည်။ မေမေက စည်းကမ်းကြီးသူပါ
ညက ရိပ်ရော မမလေးရော စိတ်တွေလှုပ်ရှားပြီး မေ့လျော့နေကြ
၍ အိပ်ရေးတွေလည်း ရှက်၍ဖြစ်သည်။

“ရိပ် ...”

“ရှင် ...”

“ညည်း ... ညည်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ ...”

“ဖုန်တွေ ညည်းအိပ်ရာပေါ်မှာ မြေကြီးတွေ ဘယ်ကနေ
ရောက်လာတာလဲ”

“ဟင် ...”

ရိပ် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ဟုတ်ပါရဲ့ ... အိပ်ရာခင်းပေါ်
မှာ ဖုန်တွေ ရိပ်ခြံထဲမှာ ထိုင်လာ၍ ကပ်ဝါလာတာဖြစ်နိုင်၏။
မေမေ အကြည့်တွေကို ရိပ်ကြောက်လန့်လာသည်။

“ရိပ် ... ညည်း ညက အပြင်ထွက်လား မုန့်မုန့်ဖြေခော် ...
ဒီဖုန်တွေ ရောက်လာစရာ အကြောင်းမရှိဘူး ... ဒါမှ မဟုတ် အပြင်
ကနေ ဘယ်သူ့အထဲဝင်လာလဲ”

“မေမေရယ် ... ရိပ်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အပြင်ထွက်မလဲ
မိမိအပေါ် မယုံသင်္ကာစိတ်တွေ မပျောက်သေးဘူးလား ... လင်ပဲ
ယူတော့မယ်”

“လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ... ဒီဖုန်တွေ ဘယ်ကရောက်လာတာ
လဲပြော ...”

“ညက မောင်လာတယ်”

“ဘာပြောတယ် ...”

“မေမေ အိပ်နေလို့ အသိပေးတော့တာပါ ... ရိပ်နဲ့ မောင်
ခြံထဲမှာ ထိုင်စကားပြောကြတာပါ”

မေမေ အကြည့်တွေက စူးရှတောက်ပနေသည်။ ရိပ်ကား

ကို ဘယ်တော့မှ အလွယ်တကူ လက်မခံတတ်တာ မေမေအကူ
ပင် ...။

“မယုံရင် မောင့်ဆီဖုန်းဆက်မေးကြည့်လိုက်လေ ... မောင့်
ကို အတင်းပြန်ခိုင်းရတယ် ... ရိပ်ကို ပြန်ချစ်တယ်လို့ အထပ်ထပ်
ပြောနေတာ”

ဒေါ်မြိုင်သိတာ မယုံနိုင်။ ရိပ် ဘာပြောပြော အလွယ်တကူ
လက်မခံခဲ့။ မိဘကို လိမ်ညာလှည့်ဖြားပြီး လုပ်ချင်တာလုပ်မှာနီး
ရိမ်၍ဖြစ်သည်။

“ကောင်းပြီ ... မေမေ ဖုန်းဆက်မေးမယ် ... လိမ်ညာရဲ့
တော့ မစဉ်းစားနဲ့နော်”

“မေးပါ ... မေ”

မေးပါဟုသာ ပြောလိုက်ရသည်။ ရိပ်ကြောက်နေသည်။
မေမေက မယုံကြည်တတ် ... မေမေ ယုံကြည်လောက်အောင်
အတိအကျ သက်သေပြနိုင်မှ ဖြစ်မည်ဖြစ်၏။ မောင့်ဆီဖုန်းဆက်နေ
သည်။

“မောင်လား ... အန်တီမြိုင်ပါ မောင် ... ညက ခြံထဲကို
ပြန်လာသေးတယ်ဆို ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ... အန်တီမြိုင် ဘာဖြစ်လို့လဲ ရိပ်တို့
စရာ စကားတွေ ကျန်နေသေးလို့ပါ”

“ခြံထဲမှာထိုင်မှာ ရိပ်ကို မင်းဘာပြောခဲ့လဲ ...”

“ရိပ်ကို ချစ်တယ်လို့ ...”

“အမလေး ... တော်ပါသေးရဲ့”

ရိပ် သက်ပြင်းမောကြီးကို ဟန်မဆောင်နိုင်စွာ မှုတ်ထုတ်
ပစ်လိုက်မိရာ မေမေ အကြည့်တွေက မယုံသင်္ကာအကြည့်တွေက
နေ ပြောင်းမသွားပေ။ ရိပ် မျက်နှာပိုး ပြန်သတိလိုက်ရ၏။ မောင်
ကိုယ်တိုင်က ဝန်ခံလိုက်၍ မေမေဘာမှ ဆက်မပြောတော့ပဲ
မိန်းကလေးဆိုတာ စည်းစနစ်နှင့် နေထိုင်ဖို့ပြောနေသည်။

“မောင့်ကို ယောက်ျားတစ်ယောက်က ညည်းကိုချစ်တာ
ဝမ်းသာရမယ့် စကားပဲရိပ် ... မေမေ မယုံနိုင်သေးဘူး ... မောင်
က အရမ်းစည်းကမ်းကြီးတာ ... ဒီလို အလုပ်မျိုးတွေ လုပ်မယ်
တောင် မထင်ဘူး”

“မေမေကလည်းလေ ... မောင်မှ မောင်ဖြစ်နေလိုက်တာ
သူက ဘာမို့လို့လဲ”

“ဟဲ့ ... ညည်းနော် မောင့်ကို မလေးမစားမလုပ်နဲ့ အဖွဲ့
အစလည်းရှိတယ် ... တည်ကြည်တယ် လူကြီးလူကောင်းဆန်တယ်

၁၅

ရှင်မြတ်နိုး

ဟွန်း ... ဟိုဘက်ကောင်လို မယားတရား မဟုတ်ဘူး”

“မေမေကလည်း သူများကိစ္စမှာ ဝေဖန်နေပြန်ပြီ”

“အထင်မကြီးလို့ဟေ့ ... နည်းနည်းလေးမှ အထင်မကြီးဘူး”

ကိုကို့မကောင်းကြောင်းပြောနေတာကို ရိပ် မကြိုက်ပေ။

နှုတ်ခမ်းလေးက စုချင်သည်။

“မနက်ဖြန်ကျရင် မောင်နဲ့စေ့စပ်ဖို့ကိစ္စတွေ ဆွေးနွေးရမယ်

မေမေ စိတ်မချဘူး ... ”

“မေမေ ... ”

“ဘာလဲ ... ”

“မိန်းကလေးရှင်ဆိုတာ နည်းနည်းလေးတော့ အိုင်တင်နီ ပါဦး ... ရိပ် တန်ဖိုးမဲ့သွားမယ်နော်”

“မရှည်နဲ့ မေမေ စီစဉ်တာကိုပဲ လက်ခံ”

“မေမေရယ် ... မမြန်လွန်းဘူးလား”

ရိပ် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ မောင့်ကိုပဲ ငြင်းခိုင်းရမည်ဖြစ်သည်။

ကိုကိုနဲ့တွေ့ရဦးမယ် ... ဆေးကုသမှုခံစေရမယ် ... ရိပ်ကို ခိုးပြေး ပါ ကိုကိုရယ်နော်ဟု ပြောပစ်ချင်နေ၏။ ဆုံးမသွန်သင်စကားတွေ အများကြီးပြောပြီး မေမေ ပြန်ထွက်သွားသည်။ မောင်က ရိပ်ဆီ

စုန်းဆက်၏။ ကလီကမာကောင်မလေး မရိုးသားဘူးဟု ပြောနေ သည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ မောင်”

“ညက မင်းသွားတွေ့လား”

“အင်း”

“ရိပ် ... ”

“ရှင် ... ”

“သတိနဲ့လုပ်လေ ... မင်း ဒီလောက်အထိတောင် ပတ်ဝန်း

ကျင်တစ်ခုလုံးကို မေ့လျော့ထားတာလား”

“မောင်”

“ပြော ... ”

“ဆက်ကူညီပါဦးနော် ... မေမေ့ မယုံသင်္ကာဖြစ်နေတာပါ

မောင် အဖြေကောင်းလို့သိလား”

“ရိပ် အပြင်ထွက်ခဲ့ ... ”

“ဟုတ် ... ”

“မေမေက ရိပ်နဲ့ စေ့စပ်ဖို့ပြောနေပြီ”

“ဟုတ်လား ... မောင် ငြင်းပစ်လိုက်နော်”

www.burmeseclassic.com

မောင်ဘက်က ငြိမ်သက်သွား၍ ရိပ် စိုးရိမ်တကြီးအော်ခေါ်

မိသွားသည်။

“မောင် ...”

“မောင် နားထောင်နေလား”

“ပြော ...”

“ရိပ်ကို ဆက်ပြီးကူညီပါနော် ... ရိပ် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ရိပ် ထွက်လာခဲ့လေ ... မောင်တို့ ဆွေးနွေးကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်”

ရိပ် ရေချိုး အဝတ်အစားလဲ ပြင်ဆင်ပြီး မောင်နှင့်ချိန်းထား လို့ဟုပြောကာ ပြေးထွက်လာခဲ့မိသည်။ မောင်နှင့် ချိန်းထားတဲ့ နေရာရောက်တော့ ရိပ် မောဟိုက်နေ၏။ မောင်က ရယ်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလောက်အထိ အမောတကော ဖြစ်နေရ တာလဲ ရိပ်ရယ်”

“မောင် ...”

“ပြော ...”

“ကိုကိုဆေးကုသမှုခံယူဖို့ လိုအပ်ပါတယ် ... ထပ်ပြီး ကူညီပါ ဦး ... ရိပ်နဲ့ အလောတကြီး မစေ့စပ်လိုက်ပါနဲ့ဦး”

“ကောင်းပါပြီ ရိပ်ရယ် ... ဒီလောက်ကြီးလည်း ...”

မနေစမ်းပါနဲ့ ...”

“ကျေးဇူးပါပဲ မောင်ရယ်”

“ရိပ် ...”

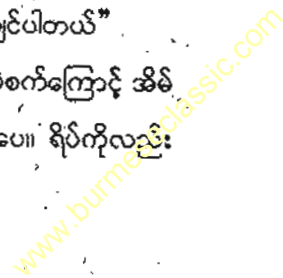
“ဟင် ...”

“တကယ်လို့ပေါ့ကွာ ... ရိပ်ကို ဟိုလူ့ ကိုကိုပိုင်က လက်မခံ ခင် မောင်နဲ့ လက်ထပ်ပျံမယ်လို့ ကတိပေးပါလားကွာ”

မောင်ကို ရိပ် ပထမဆုံးအဖြစ် သနားသွားမိသည်။ သဘော ထားကြီးလိုက်တာ မောင်ရယ် ... မေမေပြောသလိုပဲ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ရွေးချယ်သင့်တဲ့ ယောက်ျားပါ ... ရိပ်ခေါင်းငြိမ့်ပြ မှိုက်၏။ မောင်က သေသေချာချာ နှုတ်ကနေကတိပေးပါဟု တောင်းဆိုသည်။

“ကိုကို စွန့်ပယ်လိုက်တဲ့နောက်ပိုင်း အချိန်တွေအတွက် အောင်ဆန္ဒပါပဲ ... ဘဝတစ်လျှောက်လုံး လက်တွဲရမှာမို့ မောင်ဘက် အလည်း သေသေချာချာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်စေချင်ပါတယ်”

မေမေ့ ဘဝမှာ မေမေလွန်ကူးမိတဲ့ အမဲစက်ကြောင့် အိမ် အောင်ရေး အဆင်မပြေမှုတွေနှင့် မသာယာခဲ့ပေ။ ရိပ်ကိုလည်း

အဖြစ်မခံနိုင်သဖြင့် မေမေ အထူးကြပ်မတ်အုပ်ထိန်းစောင့်ရှောက်ထားခဲ့သည်။

“အချစ်ဆိုတာက မောင့်အယူအဆ ခံစားချက်ပေါ့လေ ... ချစ်ရသူကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးနိုင်ရမယ် ... ခွင့်လွှတ်အနားနာခံရမယ် ... မောင် အတ္တမကြီးပါဘူး ... ရိပ်ဆန္ဒ ရိပ်ပျော်ရွှင်အတွက် ပေးဆပ်နေချင်တယ် ... ”

မောင် ဘယ်လောက်ကြီးပဲ ရိပ်အပေါ် အကြင်နာတွေ အချစ်တွေပြုပြ မခံစားရ ... ရိပ် အတ္တကြီးတာလား ... ရိပ် နှလုံးသားတွေ အေးစက်နေခဲ့သည်။

“ရိပ် ... ကိုကိုကိုပဲ ချစ်တယ် ... ကိုကိုကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ ရိပ်မချစ်ဘူး ... မောင် သိထားဖို့က ရိပ်မောင့်ကို မချစ်ဘူး”

ရိပ်အတ္တကြီးစွာ ပြောနေမိသည်။ မောင့်မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ အကြင်နာတွေ ပြည့်နှက်နေသည်။ တန်ဘိုးကြီးထဲ့ အချစ်တွေ ရိပ် ဥပေက္ခာပြုလိုက်၏။ ကိုကိုကလွဲပြီး ရိပ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ကြောင်း သိစေချင်သည်။

“ရိပ် ... ”

“ဟင် ... ”

“ကတိပေးတယ် ... ”

“ပေးပါတယ် မောင် ... မောင်ကလည်း ရိပ်အထင်ကြီးလေးစားရတဲ့ ယောက်ျားပါပဲ”

ရိပ်ရဲ့ ပွင့်လင်းမှုကို မောင်နှစ်သက် သဘောကျမိသည်။ လှပ နုပျိုသန့်စင်နေတဲ့ ရိပ်ကို မောင်ဦးစွာ ပိုင်ဆိုင်ချင်ခဲ့၏။ ကံကြမ္မာပါပဲ မောင် အကြီးအကျယ် ဝင်္ဂလည်တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“မောင်ဝန်ခံပါတယ် ... မိန်းကလေးတွေကို ဇီဇာကြောင်ရွေးချယ်လာခဲ့တာ ... မောင် ဝင်္ဂလည်တာပဲ ... ရိပ်ကို ချစ်မိသွားတယ်”

“အချစ်ဆိုတာကြီးက တစ်မျိုးပဲနော် မောင် ... မရနိုင်တာကိုမှ တပ်မက်စွဲလန်း ပိုင်ဆိုင်ချင်တာလားပဲ”

မောင့်ကို အားနာမိသည်။ ရိပ်လုပ်ရပ်တွေက အညှာတာ အထောက်အထား ကင်းမဲ့လွန်းသည်ဟု ထင်မိနေပေမယ့် မောင့်ထံမှာ အကုအညီတောင်းခံမိနေခဲ့၏။ ရိပ် ရူးသွပ်နေမိသလို။

“မေမေတို့က မောင်နဲ့ရိပ်ကို စေ့စပ်ကြတော့မယ်ထင်တယ် ကိုကိုဆေးကုသမှု ခံယူတဲ့အထိ အချိန်ပေးပါ ... ရိပ် တောင်းပန်ပါတယ်”

ရှင်မြတ်နိုး

ရိပ်လက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်တော့ ရိပ်လက်လေးအေးစက်နေသည်။ မောင်ကိုယ်မောင်ပင် ဘာတွေလုပ်နေမိမှန်း စဉ်းစားမရ။ မျက်ရည်စတွေနဲ့ ရိပ်မျက်ဝန်းကို မကြည့်ရက် ... မောင်ချစ်တယ်ရိပ် ... ။

“မောင့်ရဲ့ သဘောထားကြီးမှုတွေကို ရိပ်လေးစားမိတယ် မောင့်ကိုလည်း အရမ်းအားနာပါတယ်နော် ... ”

မောင့်ကို အားနာနာနှင့်ပဲ ရိပ်အတ္တကြီးစွာ တောင်းဆိုနေမိသည်။

“ဘာမှ စိတ်ပူမနေနဲ့ပါနဲ့ မြသစ်ရိပ် မင်းဖြစ်စေချင်တွေ့ကို အားလုံး ဖြစ်စေရမယ် ... မင်း ချစ်သူနဲ့ လက်ထပ်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင်လည်း မောင်ကြည်ဖြူစွာနဲ့ ကူညီဦးမှာပါ ... ရိပ် ပျော်နေတာကိုပဲ မောင်မြင်ချင်ခဲ့တာပါ ... ”

မောင်ရယ် ... ရိပ် တမ်းတမ်းတတလေးနှင့် ရင်ထဲမှာ တမ်းတမိသည်။ မောင် ဒီလောက်အထိ ရိပ်ကို ချစ်နေလိမ့်မည်ဟု မထင်မိ။ ရိပ် အတ္တကြီးလွန်း၏။ ကိုကို့ကို ချစ်သည်။

အခန်း (၁၆)

“ကျွန်တော် ဆေးကုသမှု ခံယူမယ် ဦးလေးချို”

“ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ် ... ဒီညနေပဲ သွားကြရအောင်”

“ယုဆန္ဒပဲ ... ကျွန်တော့်ကို ဆေးကုသမှုခံယူပါတဲ့ ...

ကျွန်တော့်စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတွေကိုလည်း ဥပေက္ခာပြုမထားစေချင်ဘူး ... ယုကြောင့် ကိုကို ဘဝကြီးထိခိုက် နစ်နာပျက်စီးရတာမျိုး ယု မကြည့်ရက်ဘူးတဲ့ စိတ်သောကတွေ ရောက်ရတယ်တဲ့ ... ”

“ယုစကားမှန်တယ် ကိုကို ... ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ အမလွန်ကနေ ယု စိတ်မကောင်းဖြစ်ရမယ် ဆေးကုသပါကွယ်နော်”

ရိပ်ကို ကျေးဇူးတင်မိသည်။ ငယ်ရွယ်သလောက် စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝ၏။ မောင်ကိုအပေါ်လည်း သံယောဇဉ်ကြီး

www.burmeseclassic.com

လွန်းသည်။

“အတော်ပဲကွယ် ... ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီးပြီ ...
ယု ဆန္ဒအတိုင်း မောင်ကိုကိုဘဝကို ပြန်လည် ထူထောင်ပါ”

“ဦးလေးချို စီစဉ်ပါ ... ကိုကို လိုက်နာမယ်”

ဦးချို အမြန်ဆုံး စီစဉ်ရသည်။ ဆေးခန်းပြန်င်ဖို့ အရေးကြီး
သည်။ မြသစ်ရိပ် အမေက မာနရှိသည်။ မိမိတို့ဘက်ခြံအား အဖတ်
မလုပ်ပေ။ မြသစ်ရိပ်လေးကို သနားမိ၏။ ညနေကျတော့ စိတ်
ရောဂါ သမားတော်ကြီးနှင့် သွားပြသည်။ ဘာမှ စိတ်မပူဖို့နှင့် မူလ
စိတ်အခြေအနေကို ပြန်ရောက်နိုင်သည်တဲ့ ... ည ရိပ်လေးနှင့်တွေ့
ပါစေ ... ပြီးမှ ဆေးတွေ တိုက်ရမည်ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် ယုနဲ့တွေ့ရမယ် ... ဦးလေးချို ဆေးကုသမှုခံ
ယူနေပြီဆိုတာ ပြောပြရမယ် ... ယု အရမ်းပျော်သွားမှာပါ”

“ကောင်းပါပြီကွယ် ... ယုလေး စကားတွေကို နားထောင်
ပါကွာ ... ယု တမလွန်မှာ ပျော်ပါစေ”

ဦးလေးချိုစကားတွေကို သူလက်ခံလိုက်သည်။ ညအမှောင်
ထုကို သူစောင့်မျှော်နေမိ၏။ ယု ဝိညာဉ်လာမယ် ... ကိုကို အရမ်း
တွေ့ချင်နေပြီ ... ယုရယ် ... ကိုကိုခြံထဲ ထွက်လာ၏။ ယုနှင့်တွေ့

နေကျ ခုံတန်းလေးမှာထိုင်သည်။

“သစ်ရွက်လေး လှုပ်ခတ်လာပြီ ... ယုလာတော့မယ်ထင်
တယ်”

သစ်ရွက်လေးတွေ လှုပ်ခတ်နေတာကိုကြည့်သည်။ လေ
ပြည်က တဖြည်းဖြည်း တသုန်သုန် တိုက်ခတ်လာ၏။ ယုလာ
တော့မယ် ကိုကို စိတ်မရှည်တော့ ညဉ့်နက်လာသည်။

“ကိုကို ... ”

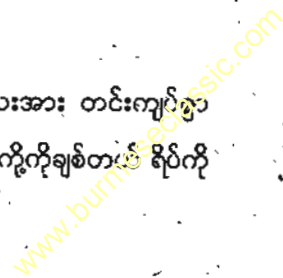
“ဟင် ... ယု မင်းလာပြီနော် ကိုကိုစောင့်မျှော်နေရတာ
ကွာ”

“ညဉ့်နက်အောင် စောင့်ရသေးတာလေ ... ”

“ယုရယ် ... ဒီလို ဘဝကြီးကို ရင်မဆိုင်ချင်တော့ဘူးကွာ
အရင်ကလိုပဲ ယုနဲ့ အတူတူရှိနေချင်တယ် ... ကိုကို ဘာလုပ်ပေးရ
မလဲ ... ယုနဲ့ အတူတူနေရရင် ကိုကိုအသက်ကိုတောင် ပေးဖို့ ဝန်
မလေးဘူး”

“ကိုကိုရယ် ... ”

ကိုကိုလက်တွေက ရိပ်ကိုယ်လုံးလေးအား တင်းကျပ်စွာ
ပွေ့ဖက်ထားသည်။ ရိပ် တိုးဝင်လိုက်၏။ ကိုကိုချစ်တယ် ရိပ်ကို

မေ့မသွားပါနဲ့နော် ... ရိပ်လည်းလေ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုနဲ့ အတူတူနေနိုင်အောင် ကြိုးစားမယ် ... မေမေ့အမုန်းတွေကိုတောင် ရိပ်ခံယူနိုင်နေပြီ ... ကိုကို့ အနမ်းတွေကို ရိပ်မငြင်းဆန်မိ ... ကိုကို ပုံမှန်စိတ်တွေ ရောက်လာရင် ရိပ်ကိုချစ်လာမှာပါ ... ဦးလေးချိုက မသိမသာ မှတ်တမ်းတင် ဗွီဒီယိုရိုက်ထား၏။ ကိုကိုကို ငြိဖို့တဲ့ ကိုကို ဆရာဝန် သွားပြတာလည်း ရိပ်သိသည်။

“ယု ...”

“ဟင် ...”

“ကိုကို ဆေးကုသမှုခံယူနေပြီ ... ယု ဆန္ဒဖြည့်ပေးတာလေ ယု ပျော်တယ် မဟုတ်လား”

“အရမ်းပျော်တာပဲ ကိုကို ... ယုကြောင့်လေ ကိုကိုဘဝကို ဖြစ်စေလက်ခတ်ကြီးနေတာ ယု လုံးဝမကြည့်ရက်တော့ဘူး ... ကိုကို ကို ပျော်စေချင်ပါတယ်”

“ယုရယ် ... ကိုကို မပျော်ချင်ပါဘူး ... ယုက ဝိညာဉ်ဘဝ မှာနေရတာလေ ... ကိုကို ဘယ်လို ကယ်တင်ရမလဲ”

“ဒါက ယုရဲ့ကံကြမ္မာပါကိုကို ... မတတ်နိုင်ဘူးလေ ... တစ်ခုတော့ရှိတယ် ... ကိုကို ... ဟိုလေ ယု အလောင်းပေါ်က

ယုလာတဲ့ ဝိညာဉ်ခေါ်ပန်းကို စွန့်ပစ်လိုက်ပါတော့နော် ...”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ယု ... ဘာတွေပြောနေတာလဲ ယုဝိညာဉ် ပျောက်ဆုံးသွားရင်ရော ...”

“ယု ... လူ့ဘဝကို လာခဲ့မယ် ... ကိုကိုဆီကိုလေ ...”

“မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်ယု ... လူ့ဘဝရောက်လည်း ကိုကိုနဲ့ တွေ့ဆုံချင်မှ တွေ့ဆုံမှာလေ ... မစွန့်ပစ်နိုင်ပါဘူး ... ယုကို ဝိညာဉ် အဖြစ်တွေ့ရတာလည်း ကိုကိုအလွမ်းပြေပါတယ်ကွာ”

ကိုကိုက ငြင်းသည်။ မမယုကို အရမ်းချစ်တာပါပဲလား ရိပ် ပြောကြည့်တာပါ ... မမယုကို ဘယ်လို အကြောင်းနဲ့မှ ကိုကိုစွန့်ပစ် မှာ မဟုတ် ... ရိပ်ကို ချစ်နိုင်ပါ့မလား ... ကိုကိုရယ် ရိပ်ငိုချင်လာ ၏။ ကိုကို ရင်ခွင်ထဲ ဝင်မိသည်။

“ကိုကို ...”

“ပြောလေ ယု”

“ယုကိုလေ တစ်နေ့နေ့ မေ့ပစ်လိုက်မှာ အရမ်းကြောက် တယ် ... ကိုကိုကို အရမ်းချစ်လို့ပါ”

“ယုရယ် မစိုးရိမ်ပါနဲ့ကွာ ... ကိုကို့ အချစ်တွေက ယုထက် အောင် နက်ရှိုင်းပါသေးတယ် ... ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ မမေ့ပစ်

www.burmeseclassic.com

ဘူး ... ကိုကို အတိအကျ ကတိပေးနိုင်တယ်”

“ကိုကိုရယ် ... ”

ဦးလေးချိုက ပြန်ရန်အချက်ပေးနေသည်။ ရိပ် မပြန်ချင် ဖြစ်နိုင်လျှင် ကိုကိုနှင့်ပဲ အတူတူနေပစ်ချင်သည်။

“ကိုကို ... ”

“ယု ... ”

“ယု ပြန်တော့မယ်”

“ဟင့်အင်း ... အလင်းရောင်လာဖို့ လိုပါသေးတယ် ... ယု ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မှာလဲကွာ ... ကိုကို ရင်ခွင်ထဲမှာနေပါဦး”

ကိုကိုက မလွတ် ... မမလေးမှူကလည်း အမြန်ဆုံးပြန်လာ ဖို့ပြောထားသည်။

“ရိပ်လေး အကြာကြီးမနေနဲ့နော် ... အန်တီမြိုင်နိုးလာရင် ပြဿနာကြီးနိုင်တယ်”

ရိပ်မပြန်နိုင် ... ကိုကိုဆန္ဒအတိုင်း ရိပ်နေခဲ့သည်။ ကိုကို၏ မခွဲနိုင်တော့ဘူး ... ရိပ်ကြောက်တယ် ကိုကိုရယ် ... မေမေမောင်နှံအတင်းလက်ထပ်ပေးမှာကိုပါ ... မနက်သုံးနာရီလောက် မှ ရိပ်ပြန်ခဲ့သည်။

“မြသစ်ရိပ် ... ”

“ဟင် ... ဦးလေးချို”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် တကယ် ... ဒါပေမယ့် အကြာကြီး မနေပါနဲ့ ... မြသစ်ရိပ်အတွက်ပါ”

“ဖြစ်နိုင်ရင် ရိပ်လေ ... ကိုကိုနဲ့ အတူတူနေချင်ပါတယ်”

“အမလေး ... ဒီလိုကြီး မကြံစည်ပါနဲ့ မိန်းကလေးရယ်

မြသစ်ရိပ်အတွက်ပါ”

မောင်ကိုကိုကို မချစ်ပါနဲ့ မြသစ်ရိပ်ဘဝလေး တစ်သက်လုံး စိတ်သောကတွေ ခံစားရလိမ့်မည်ဟုပြောချင်သည်။ ဦးချိုစိတ် မကောင်းဖြစ်ရ၏။ မောင်ကိုကို မူရင်းစိတ် ပြန်ရောက်သွားလည်း ယုယုယုကိုပဲ ချစ်နေမည်ဖြစ်သည်။

“မနက်ဖြန် ည ကလေးမလာဖို့ မလိုသေးထင်တယ် ...

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဦးလေးချို အိပ်ဆေးတိုက်ရမယ်လေ ...

ဆရာဝန်ပေးတဲ့ ဆေးပဲ ... ညဘက်ကောင်းကောင်း အိပ်စက်ရ

မယ်တဲ့ ... ”

“ရှင် ... ”

“မြသစ်ရိပ်ကို ပြောချင်တာက မောင်ကိုကိုကို အဖော်ကြီး

မစွဲလန်းပါနဲ့ ... လူကြီးမိဘတွေ စိစဉ်ပေးတဲ့သူကိုပဲ လက်ထပ်ပါ
မောင်ကိုကိုနဲ့ မတွေ့ပါနဲ့တော့ ... ”

“ဦးလေးချို ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့နော် ... ရိပ်ကိုတွေ့ခွင့်ပေးပါ
ကိုကိုနဲ့ အတူတူနေနိုင်ဖို့ ရိပ်ကြိုးစားမယ်”

“မင်း တစ်သက်လုံး စိတ်သောကတွေ ခံစားရလိမ့်မယ်
မြသစ်ရိပ်”

“ခံစားရပါစေ ရိပ်နေနိုင်ပါတယ် ... ကိုကိုကိုမိ လက်ထပ်
မယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး မြသစ်ရိပ် ... ဦးလေးချိုပြောရတာ အားနာပါ
တယ်ကွယ် ... မောင်ကိုကိုနဲ့ ဝေးအောင်နေပါ ... ကျန်တဲ့ ကိစ္စ
ဦးလေးချို ကြည့်လုပ်ပါမယ် ... မင်းကိုပြောလို့ နားမလည်ရင် မင်း
အမေကို အသိပေးရလိမ့်မယ်”

“ရှင် ... ”

“မင်းသွားတော့ ဦးလေးချို ဓေတနာနဲ့ ပြောတာပါ ... မင်း
ဝင်ထွက်နေတဲ့ အပေါက်ကိုပိတ်တော့မယ် ... ”

မြသစ်ရိပ်ကို ဒီထဲ ကံပိုပြီး မနှင်ရက်တော့ပေ။ ဦးချို တမင်
စောင့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ကလေးမဘဝ ရှေ့ရေးအတွက်ပါကွယ် ... တစ်နေ့မှာ
ဦးလေးချို ဓေတနာတွေကို နားလည်လာပါလိမ့်မယ်”

ရိပ် ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ အခန်းထဲရောက်တော့ ရိပ်
တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငိုပစ်လိုက်၏။ မမလေး ပုံပင်လာပြီး အထိတ်တလန့်
မေးနေလေသည်။

“ရိပ်လေး ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ... ဟိုလူ ဇော်ကားလိုက်လို့
လား ပြောစမ်းပါ”

“ရိပ်အနားကနေ ထွက်သွားပေးပါ မမလေးရယ် ... ရိပ်
တစ်ယောက်တည်း နေချင်လို့ပါ”

“ရိပ်လေးနော် ... မမလေး စိတ်မပူအောင် ရှင်းပြပါ ...
သည်းလေး ဘာဖြစ်လာတာလဲပြော”

မူသိသည်။ ဦးလေးချိုဆီ မှုံဖုန်းဆက်လိုက်သည်။ ရိပ်လေး
ဘဝရှေ့ရေးအတွက် စဉ်းစားပေးပါလို့ ... ကိုကိုပိုင်ချစ်နေတာက
သူယူယပ် ... မောင်က ရိပ်လေးအပေါ် ဘယ်လောက်အထိ
ချစ်မြတ်နိုးလည်းဆိုတာ မူသိနေ၏။ ကိုကိုပိုင်နှင့် သဘောမတူနိုင်
မို့ လူကြမ်းဝင်လုပ်မိသည်။

“မမလေး ... ”

“ပြော ...”

“ဦးလေးချိုကလေး ရိပ်ကို နောက်ထပ်ကိုကိုနဲ့ လာတွေ့စရာ မလိုတော့ဘူးတဲ့ ...”

“ဟင် ...”

မူသိပြီးသားပါ တမင် မသိချင်ယောင်ဆောင်၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ရိပ် မနေနိုင်ဘူး ... ကိုကိုနဲ့ပဲ နေ နိုင်ပါတယ် ... ဦးလေးချို အရမ်း ရက်စက်တာပဲ”

“အဟင် ... အဟင် ... အီး ဟီး ...”

“လူတွေကြားသွားရင် ပြဿနာ ... တိတ်တော့ ဖူးစာထံရင် သိကြားမင်း နားကင်းကြီးနဲ့ဆင်းတားရင်တောင် ပေါင်းဖက်ကြရတာပါ ရိပ်လေးရယ် ... မောင်လည်း ရိပ်လေးရဲ့ ဖူးစာရှင်ဆိုလေ့မလွဲမသွေ လက်ထပ်ဖို့အကြောင်းတွေ ဖန်လာမှာပဲလေ”

“ရိပ်ကတော့ လုံးဝ လက်မခံနိုင်ပေ။ ဖူးစာရှင် ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် ကိုကိုကိုပဲ လက်ထပ်မည်ဖြစ်သည်။”

“ရိပ်လေး အိပ်တော့ ... မငိုပါနဲ့ကွယ် ... ညည်းလေး မှည့်စက်လေးလောက် စွန်းထင်မှာကြောက်ပြီး ဂရုတစိုက်ထိန်း

မွေးမြူလာခဲ့တဲ့ အန်တီမြိုင်သာ သိသွားရင် ရင်ကျိုးမှာပါ ... ရိပ်လေး မေမေက အရမ်းအရှက်ကြီးတယ်နော် ...”

မမလေးမှုံထွက်သွားသည်။ ရိပ် မငိုတော့ပါဘူးလို့ ထိန်းချုပ်တာတောင် မျက်ရည်တွေက လိမ့်ဆင်းကျနေ၏။ ကိုကိုကိုပဲချစ်ထယ် ကိုကိုနဲ့လက်ထပ်မယ် ... မယုယုယုနှင့်တူနေတဲ့ အချက်တွေက ကိုကိုအချစ်တွေကို ရယူနိုင်မည်ဟု ရိပ်ထင်ပါသည်။ မနက်မိုးဆင်းတဲ့အထိ ရိပ်အိပ်လို့မရ ... မေမေလာနှိုး၏။ ရိပ် မျက်ခွံတွေ မောက်နေ၍ မေမေ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားသည်။

“ရိပ် ... သမီးလေး ငိုထားတာလား ... မျက်လုံးတွေ အစ်မို့နေတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေ ... မှောက်အိပ်မိသွားလို့ပါ”

“ရိပ် ...”

“ရှင် ...”

“မှန်မှန်ပြောနော် ... မေမေကို မလိမ်နဲ့ သမီးငိုထားတာ

မေမေကို ဘယ်လိုပြောရမလဲ ... ရိပ်ကို သံသယတွေနဲ့ ခြိတ်ခမ်းကြည့်နေတဲ့ မေမေပါ ... နောက်ဆုံးတော့ ရိပ်စိတ်ထဲရိ

တာတွေ ပြောပစ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် မေမေ ... ရိပ်ငိုတာ ဘာဖြစ်လို့မှန်း မသိဘူး
မောင်နဲ့ လက်ထပ်ရမှာကို တွေးပြီး ဝမ်းနည်းလာတယ် ... မေမေ
နဲ့ မခွဲနိုင်တာပဲလား ... စိတ်လည်းပူနေတယ် ... မောင့်ကို မခွဲ
လို့ ထင်တယ်လေ ...”

“ရိပ် ...”

“ရှင် ...”

“မောင့်ကိုတော့ သမီးရိပ်မလွဲမသွေ လက်ထပ်ရမယ် ...
ဒါပဲ ဘာမှ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာ မရှိဘူး ... လင်ကောင်းပါ ...
အဖက်ဖက်ကနေ ပြည့်စုံနေတဲ့ ယောက်ျား ... ဒါကိုတော့ ညည်း
စောဒက မတက်နဲ့ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်မယ် ... သမီးတော်
မောင်ခေရာ လုံးဝငြင်းပိုင်ခွင့် မရှိဘူး”

သေလိုက်တော့ မောင့်ဘက်က ငြင်းမယ်ဆိုရင်တောင်
လူကြီးတွေက လက်ခံမည့်ပုံ မပေါ်ပေ။ ရိပ် ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ ...
ကိုကိုနှင့်ပဲ အတူတူနေဖို့ ကြိုးစားမည်ဖြစ်သည်။

“ထတော့ ... အဝတ်အစားလဲ ပြင်ဆင် ... ရိပ်နဲ့မောင်
တွက် ခြံနဲ့တိုက် ဝယ်ပေးမလို့”

“ဟာ ... မေမေကလဲ ... နေစရာတွေ ရှိနေတာပဲ ...
ဘာလုပ်ဖို့လဲ ရိပ်အိပ်ချင်တယ်”

“ဒါက လူကြီးတွေ လက်ဖွဲ့တာပဲ ... ကောင်းပါတယ်
ဖြစ်သင့်တာပဲလေ”

မေမေကတော့လေ မောင်ဘာပဲပြောပြော အမှန်ဟုပဲ
ထင်သည်။ ရိပ်ဘယ်လို ငြင်းမရ ... အတင်းဆွဲထူပြီး ထုစေ၏။
မလွဲသာတော့၍ ရိပ်လိုက်ခဲ့ရသည်။

အခန်း (၁၇)

“ရိပ် ...”

“ဟင် ...”

“ကိုကိုနဲ့ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ရှင် ...”

“ရိပ်မျက်နှာလေး ညှိုးနေတယ် ... မောင့်ကြောင့်လား”

“မောင့်ဘက်က ငြင်းမယ့်ဆို ... အခုတော့ မြဲနဲ့တိုက်တော့”

ဝယ်တဲ့ အဆင့်အထိ ဖြစ်လာပြီ ... မောင် ဘာအကြံအစည်

ကြံစည်နေတာလဲ”

“ဒါက လူကြီးတွေ စီစဉ်တာပါ ... မောင် အလိုက်အထိုက်

နေပြလိုက်တာပဲရိပ် ... စိတ်မပူပါနဲ့ ... ကိုကိုနဲ့သာ အဆင်ပြေ

မောင် ကတိတည်ပါမယ် ... ရိပ်ချစ်သူနဲ့ပဲ လက်ထပ်စေရမယ်”

တရားဝင် နေ့စပ်တဲ့အထိ မောင်လက်မခံပါဘူး”

မောင်သဘောထားကြီးလှချည်လား ... ရိပ် လုံးဝထင်မှတ်
မထားမိနဲ့။ ကိုကိုနဲ့ ရိပ်အဆင်မပြေနိုင်တော့ဘူး ... ဦးလေးချိုကိုယ်
တိုဝိက တွေ့ခွင့်မပြုတော့ လှူငွေကိုအပေါက်ကိုပင် ပိတ်ထားပစ်
လိုက်သည်။ ကိုကိုနဲ့ ရိပ်တွေ့ခွင့် မရှိတော့ဘူးဆိုတာကို မောင်သိ
အောင် ပြောမပြတော့ပါဘူး ... ရိပ် ကြိုးစားမည်ဖြစ်သည်။

“မောင့်ရင်ထဲက ဆန္ဒအစစ်ပါကွာ ... ရိပ်ကို ပျော်ရွှင်စေချင်
တယ် ... ရိပ်မျက်နှာလေးပေါ်မှာ ဝင်းပတဲ့ အပြုံးတောက်တောက်
လေးတွေပဲ မောင်မြင်ချင်ပါတယ်”

မောင် ဟန်ဆောင်သဘောထား ပြည့်ဝနေတာလား ...
ကိုကိုနဲ့တော့ ဘယ်သူမှ ခွဲလို့မရဘူးနော် ... မောင့်ကို ရိပ်ချစ်လို့
ခရိုင် ... ကိုကိုကိုပဲ ချစ်တယ် ... ကိုကိုကြောင့်ပဲ ရိပ်နှလုံးသား
တွေ ပူလောင်နေခဲ့သည်။

“ကံပါရိပ်ရယ် ... အခု မင်းဘာလုပ်ချင်လဲပြော ... ကိုကိုနဲ့
အတူမလား”

“ကိုကိုနဲ့ကိစ္စက ရိပ်နဲ့ပဲဆိုပါတယ်မောင် ... အဓိက မောင့်
အဖေက ကံတိတည်ပေးပါ ... ရိပ် နှလုံးသားတွေထဲမှာ ကိုကိုပဲ

ရှိနေပါတယ်”

“Ok ... သဘောကျတယ် နိပ် ... ပွင့်လင်းလို့လေ”

လူကြီးတွေ ဘယ်လိုပဲစီစဉ်ထားပါစေ ... ကိုကို့ကိုပဲ လက်ထပ်ဖို့ ရိပ်ဆုံးဖြတ်ထားနေသည်။ မောင်နာကျင်ရ၏။ ရိပ်ထို ချစ်သည်။ မောင်ပိုင်ဆိုင်လိုနေခဲ့၏။ ဒါပေမယ့်လည်း ရိပ်ကို ပျော်ရွှင် စေချင်သည်။

“ဒီတိုက်နဲ့ခြံက ကိုကိုနဲ့ရိပ်ကို မောင်လက်ဖွဲ့မှာပါ ... ဘာမှ စိတ်ပူမနေပါနဲ့ ရိပ်ရယ် လူကြီးတွေဆန္ဒကို မောင် အတတ်နိုင်ဆုံး လိုက်လျောပေးနေတာလေ ... စေ့စပ်တဲ့အချိန်မှာ မောင်ငြင်းပယ် ရိပ်ရယ်နော် ...”

မောင်က ရိပ်လက်လေးကို တယုတယ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်ကို ရိပ်ရင်မခုန်မိ။ ရိပ်ထလိုက်သည်။

“ရိပ်ပြန်ချင်ပြီ ...”

“မောင် လိုက်ဖို့ပေးပါမယ် ... လူကြီးတွေတမျိုးထင်အောင်တော့ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် နေပေးပါကွာနော်”

“အင်းပါ ...”

ရိပ် မပျော်နိုင် ... ကိုကိုနဲ့တွေ့ဆုံခွင့်ပင် မရတော့ ...

ဦးလေးချိုက ရိပ်ရဲ့ အနာဂတ်အတွက်ပါတဲ့ ... ကိုကို့ကို ဆေးကုသမှု လုပ်ရမယ်တဲ့ ... နောက်မှ ကိုကိုဆုံးဖြတ်မှုကို နာခံပါတဲ့ ... သူမ နာကျင်ကြေကွဲရသည်။

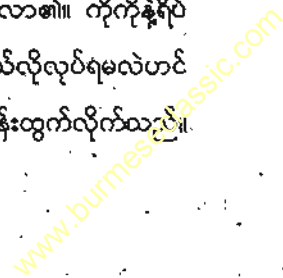
“မေမေနဲ့ အနီတီမြိုင်ကတော့ စေ့စပ်ပွဲအတွက် လှုပ်ရှားနေကြတယ် ... ဒီညပဲ မောင့်မေမေကို ငြင်းပစ်လိုက်ပါမယ် ရိပ်ရယ် မောင်ပဲ အပြစ်တွေအားလုံး ခံယူပါမယ် စိတ်ချပါ”

မောင်ရယ် ခွင့်လွှတ်ပေးပါ ... ရိပ် အနူးညွတ်တောင်းပန်တာပါ ... အရမ်းလည်း ကျေးဇူးတွေတင်ပါတယ်နော် ... မောင့်ကို နိပ် ပြုံးပြမိသည်။

“ငြင်းပေးပါမောင် ... ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်နော် ကိုကိုကလွဲပြီး ရိပ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်နိုင်လို့ပါ”

“ရိပ်ရယ် ...”

မောင်က စိတ်မထိန်းနိုင်စွာ ရိပ်ခန္ဓာကိုယ်လေးအား သူ့ရင် နှင်ထဲ ဆွဲယူပွေ့ဖက်လိုက်သည်။ ရိပ်လည်း မောင့်ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ပြီး ကြေကွဲစွာ ရှိုက်ကြီးတင်ငိုပစ်လိုက်ချင်မိလာ၏။ ကိုကိုနဲ့ရိပ် ဆေးကြရမှာလား မသိသေးဘူးမောင် ... တယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင် ... အင်္ဂါငြိမ်သက်နေပြီးမှ မောင့်ရင်ခွင်ထဲကနေ ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

ရှင်မြတ်နိုး

“ရိပ် ပျော်ရွှင်နိုင်ပါစေကွာ ...”

“ကျေးဇူးပဲ မောင်ရယ်”

ရိပ် တိုက်ထဲဝင်လာခဲ့သည်။ မေမေက မောင်ရေ အထဲ ဘာဖြစ်လို့ မဝင်တာလဲရိပ်နှင့် ပြဿနာတက်လာတာလားဟု မေးနေ၏။ ရိပ် နှုတ်ခမ်းလေးစုပစ်သည်။

“မေမေကလည်း မောင်က သိတဲ့အတိုင်း အနံ့ကြီးကွင်း ကျယ်လေ ... ရိပ်နဲ့ ဘာပြဿနာမှ မရှိဘူး ... မယုံရင် ဖုန်းဆက် မေးကြည့်”

“မမေးတော့ပါဘူး ... မိရိပ်နော် ... မေမေ စိစဉ်တာကို ကန့်လန့်မလုပ်နဲ့ ညည်းဘဝရှေ့ရေးအတွက် အကောင်းဆုံးစိစဉ်ဖေး နေတာ ... သိထားပါ”

ဒေါ်မြိုင်သီတာ စိတ်ထဲမှ သမီးကို မသင်္ကာဖြစ်နေမိသည်။ ဟိုဘက်ခြံက ကိုကိုဆိုတဲ့ကောင်ကို စိတ်ဝင်စားနေလားပဲ ... မိမိ အခြေအနေကို မျက်ခြေမပြတ်စေရန် စောင့်ကြည့်ရမည်ဖြစ်သည်။

“မောင် စိတ်ပျက်မသွားစေနဲ့ မေမေ ... ဘယ်လောက်အထိ မောင်ကို အမှတ်ပေးထားတယ်ဆိုတာ ရိပ်သိတယ်နော်”

“ရိပ်ဘာမှ မတုန်ပြန်မိ ... မေမေ ဆုံးမသွန်သင်စကားတွေ

အချိန်ကလေး

ပြောပြီး ထွက်သွားမှ ရိပ်စိတ်ထဲမှာ မွန်းကျပ်ဟလာတာတွေ ပြေ လျော့သွားရသည်။ မေမေက ရိပ်ကိုဘယ်တော့မှ ယုံကြည်မှုမရှိခဲ့။ မေမေ စေတနာတွေကို ရိပ်သိပေမယ့် အမြဲတမ်းမွန်းကျပ်နေရ သည်။

“ရိပ် ချစ်တာက ကိုကိုပါမေမေ ... တောင်းဆိုပါတယ် ... ရိပ်ကို ပျော်ရွှင်စေချင်ရင် ကိုကိုနဲ့ သဘောတူလက်ခံပေးပါ”

ရိပ် ပြတင်းပေါက်ကိုဖွင့်ပြီး တစ်ဘက်ခြံကြီးကို ကြည့်မိ သည်။

“ကိုကို ... အိပ်နေတာလား ... ဘာဖြစ်လို့ အပြင်ထွက် မထိုင်ရတာလဲ ... ရိပ် တွေ့ချင်တယ်”

ရိပ် ကံကောင်းတာက ကိုကိုချစ်သူ ယုယုယနှင့် ချွတ်စွပ် တူနေခြင်းပင်။ ကိုကိုအချစ်တွေကို ရိပ်ရမှာပါ ... မယုယနဲ့ ရိပ် တူနေသည်။

“ကိုကို နေကောင်းလာပါစေ ... မူရင်းစိတ်မှန် ပြန်ရောက် လာရင် ရိပ် ဘယ်လို အကူအညီတွေ ပေးခဲ့လည်းဆိုတာ မှတ်တမ်း တွေ ပြမယ်နော်”

ရိပ် အရမ်းပဲ စိတ်တွေပင် ပမ်းလာသဖြင့် အိပ်ယာပေးလို့

အိပ်ပစ်လိုက်သည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ မယုယုယက ကိုကိုနှင့် အဝေးဆုံးမှာနေဖို့ သတိလာပေးနေ၏။ ရိပ် ရှိခိုးတောင်းပန်နေကာ ကိုကိုကို လက်ထပ်ခွင့် ပြုစေရန် တောင်းဆိုနေပါသည်။

“ရိပ် တောင်းပန်ပါတယ်နော် ... ကိုကိုကို လက်ထပ်ခွင့် ပြုပေးပါ မယုယုယက ပေါင်းသင်းလို့မှ မရတော့တာပဲ ... ရှိခိုးပါတယ် ... တောင်းပန်ပါတယ်နော်”

မရဘူးဟု ပြတ်ပြတ်ခံသားသား အသံမာမာနှင့် ပြော၍ ကျောခိုင်းထွက်သွားသည်။

“မယုယုယ တောင်းပန်ပါတယ် ... ကိုကိုကိုချစ်လို့ပါ ... မယုယုယ မယုယုယ ...”

သူမ အော်ဟစ်ခေါ်ပြီး ပြေးလိုက်ချိန်တွင် ခလုတ်တိုက်ပြီး လဲကျသွားသည်။

“အား ...”

“ဟဲ့ ... ရိပ်လေး ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

သူမ ခန္ဓာကိုယ်လေး လှုပ်ခါနိုးလိုက်ခြင်းခံရ၍ မျက်လုံးတွေ ဖွင့်ကြည့်တော့ သူမအား ငုံ့ကြည့်နေတဲ့ မမလေးကို တွေ့ရသည်။

“ရိပ်လေး ... ဘာတွေယောင်နေတာလဲ ... အသံနက်ကြီးနဲ့

အော်လိုက်တာ မမလေးတောင် လန့်သွားတယ်ဟယ်”

“ဟင် ... မမလေး”

“ရိပ်လေး ဟိုလူကို ခွဲလန်းလွန်းနေပြီထင်တယ်”

ရိပ် အိပ်မက်အကြောင်းပြောပြလိုက်တော့ မမလေးက စိုးရိမ်တကြီးနှင့် ဒီမိန်းမလုံးဝ မကျွတ်လွတ်သေးတာဖြစ်နိုင်သည် ဟုပြောသည်။ ရိပ် လက်မခံနိုင် ... ကိုကိုနဲ့ ပေါင်းဖက်ဖို့ ရိပ်အစွမ်းကုန် ကြိုးစားမည်ဖြစ်၏။ မမလေးက မှောင်တောင်နေပြီ ထတော့ ညစာစားဖို့ မေမေစောင့်နေသည်ဟုပြောသည်။

“ထတော့လေ ... ညစာစားမယ် အန်တီမြိုင်စောင့်နေတယ် ဒီကောင်မလေး အချိုးပြောင်းနေတယ်လို့ ပြောနေတယ် ရိပ်”

“မေမေက ရိပ်ကို ဘယ်တုန်းကများ ယုံကြည်ဖူးလို့လဲ မမလေး”

ရိပ်ကို မေမေက ဘဝတလျှောက်လုံး ဖြူစင်သန့်ရှင်းစေချင်ခဲ့လို့ သံသယတွေနှင့် ချုပ်ချယ်စောင့်ကြည့်နေခဲ့ပေမယ့် ရိပ်ဘဝက အမဲစက်ထင်ကျန်ရစ်ဖို့ ဖန်တီးနေခဲ့သည်။

“ရိပ်လေး ...”

“ဟင်”

“ရိပ်လေးကို ကြည့်ရတာ မမလေး အားမရဘူးနော် ... စိတ်
တွေလည်း ပူတယ် ...”

“အဟက် ...”

“ဘာရယ်တာလဲ”

“သွားမယ် ...”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ နေဦးလေ ... အဝတ်အစားလဲဦး ဖရိုဖရဲနဲ့
လင်တရူးမလေး ဖြစ်နေပြီ”

မမလေး သတိပေးမှ အဝတ်အစားလဲရသည်။ ရိပ်အသိထဲ
မှာ ကိုကိုအကြောင်းတွေနှင့်ပဲ ပြည့်နှက်နေ၏။ မေမေ အနား
ရောက်လာသည်။

“မြသစ်ရိပ် ...”

“ရှင် မေမေ ...”

“အခုပဲ မောင့်မေမေဆီက ဖုန်းလာတယ် မောင်ကညည်း
နဲ့စေ့စပ်ဖို့ ငြင်းတယ်တဲ့ ...”

“ဟင် ...”

“ညည်းကြောင့်ပဲဖြစ်မှယ် ... မေမေစိစဉ်တာကို မြေနဲ့ဖျက်
လိုက်တာ ညည်းပဲ ... မောင်က လိမ္မာရေးခြားရှိတဲ့ သားတစ်

ယောက် ... ငါယုံတယ်”

ပြောရင်း ဒေါ်မြိုင်သိတာ ဒေသတွေပေါက်ကွဲရသည်။ မြသစ်
ရိပ်ကြောင့်ပဲ ဖြစ်နိုင်၏။ သမီးကို ငြင်းပယ်လိုက်၍လည်း ရှက်မိ
သည်။

“မောင်က သူ့ဟာသူ လက်မခံတာပဲ မေမေ ... ရိပ်
ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ အနံ့ကြီးကွင်းကျယ်ပါ ... ရိပ်ကပိုပြီးတောင်
ဒေါသထွက်ရသေးတယ် ... မေမေက မိန်းကလေးရှင်ပါ”

“မြသစ်ရိပ် ... ညည်းကို မယုံဘူး ... မောင်က ညည်းကို
ချစ်နေတာ ငါသိတယ် ... ထားလိုက်ပါတော့လေ ... ဘယ်လို
အကြောင်းကြောင့် ငြင်းပယ်တယ်ဆိုတာ တစ်နေ့ အဖြေပေါ်လာ
မှာပဲ ... ကျုပ်စောင့်ကြည့်နေမယ် ... မဟုတ်တာတွေ လုပ်မယ်ဆို
ရင်တော့ ငါ့ကို အရသတ်သွားပါ”

မေမေ မျက်ဝန်းတွေထဲကနေ မျက်ရည်တွေကျလာသည်။
မမလေးက ပျာပျာသလဲနှင့် ချောမောနှစ်သိမ့်ပေးနေ၏။ ရိပ် မတုန်
ထုပ်မိန့်... ကိုကိုလည်း အစွမ်းအစရှိသူပဲ ရိပ်နှင့်အသက်နည်းနည်း
ကွာတာပဲရှိသည်။

“မို့ ဒီဟာမကိုစောင့်ကြည့်ထားပါ ... တစ်ခုခုဖြစ်ရင်ပဟာ

နင် အသေပဲနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“သွားကြတော့”

မမလေးက ရိပ်လက်လေးကိုဆွဲပြီး ထလာသည်။ အခန်းထဲ ရောက်မှ ရိပ်ကိုမေးနေ၏။ ရိပ် မဖြေ ... မောင်ငြင်းတာ ရိပ် မတတ် နိုင်ဘူးဟုပဲ ပြောပစ်လိုက်သည်။

“ရိပ်လေးရယ် လောလောဆယ်တော့ ကိုကိုပိုင်နဲ့ ခဏလေး အဆက်အသွယ် ဖြတ်ထားပါ ... နောက်မှနော်”

မမလေးမှိုကို ရိပ်ပြန်ခိုင်းလိုက်သည်။ အေးအေးဆေးဆေး နေဖို့ အထပ်ထပ်မှာပြီး ပြန်သွား၏။ ဒီည ကိုကိုနဲ့တွေ့မှဖြစ်မယ် ရိပ် ကိုကိုအနားမှာပဲ ရိပ်ထာဝရနေဖို့ ကြိုးစားရမည်ဖြစ်သည်။

“မောင် ငြင်းလိုက်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော် ... ရိပ် အရမ်းခံစားနေရလို့ပါ ... ကိုကို့ကိုချစ်တာ ရူးမတတ်ပဲ”

ရိပ် အရာရာကို ရင်ဆိုင်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ တိုကို့ကို မခွဲနိုင်တော့ဘူး ... တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ တစ်ဘက်ခြံကြီးဆီကို စောင့်ကြည့်နေပေမယ့် ကိုကိုအရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ရ ... မယုယုယရဲ့ ဝိညာဉ်နဲ့တောင်တွေ့ဆုံဖို့ ကိုကိုမကြိုးစားတော့ဘဲ

လား ... ဦးလေးချို ထိန်းချုပ်ထားပုံပင်။ ရိပ် မနေတတ် ... ကိုကို့ ရင်ခွင်ကို တမ်းတနေမိသည်။

“ကိုကိုအိပ်နေတာလား ... ဦးလေးချို အိပ်ဆေးတွေတိုက် ထားတာလားပဲ ... ရိပ် တွေ့ပါရစေ ဒီတစ်ခါတွေ့ရင်တော့လေ တိုကို့အနားကနေ ရိပ်လုံးဝ ထွက်ခွာမသွားတော့ဘူး”

ရိပ် စိတ်တွေတုန်လှုပ် ချောက်ချားလာပြီး တဘက်ခြံကြီးထဲ ဝင်ဖို့ စိတ်ကူးရ၍ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

“မြသစ်ရိပ် ဒါက ဘယ်လဲ”

“မေမေ ...”

“ဒီအချိန်ကြီး ညည်းဘာကိုစွဲရှိလို့ ဆင်းလာရတာလဲ”

“ရိပ် မောင့်ဆီဖုန်းဆက်မလို့ပါ မေမေ ... အခန်းထဲမှာ မွန်း တျပ်လို့ပါနော် ... ခြံထဲဆင်းလာတာပါ ...”

“ညည်း ပြန်တက်သွားတော့ ... မောင့်ဆီလည်း ဖုန်းဆက် ရောမလိုဘူး ... သူက ညည်းကိုမချစ်နိုင်လို့တဲ့ သူ့လက်တွဲမယ့် ဒိန်းကလေးမျိုးက အိမ်မှုကိစ္စတွေ နိုင်နင်းမယ့် မိန်းကလေးတဲ့ ပြီး သွားပြီ ... ညည်းမှာ အဲဒီ အရည်အချင်းမရှိဘူး ... အိမ်မှုကိစ္စကို

www.burmeseclassic.com

ရှင်မြတ်နိုး

လုံးဝ စိတ်မဝင်စားတဲ့ မိန်းမပဲ ... သင်လည်း မသင်ယူဘူး ...
တကယ်တော့ ငါလိုတာပဲတက်တော့ ... ”

မေမေ့ အသံတွေက ဒေါသတွေနှင့် ပေါက်ကွဲနေသည်။ ရိပ်
ကို စောင့်ကြည့်နေပုံပင်။ တံခါးဝမှာ သော့အသစ်အကြီးကြီးတစ်
ထား၏။ ရိပ် ထွက်ဖို့ မလွယ်ပေ။ မေမေ့ အရမ်းရက်စက်တယ်။
ရိပ်ကို ဖိနှိပ်အုပ်ချုပ်လာခဲ့တာပဲ ... မေမေ့ကြောင့်ပဲ ကိုကို့ကို
တွေ့တွေ့ချင်း ချစ်မြတ်နိုး စွဲလန်းသွားရတာ အတွေ့အကြုံ မရှိလို့
ပဲ မေမေ့ ... သူမ စိတ်တွေလည်း ပေါက်ကွဲလွှဲထွက်အော်ဟစ်
ပစ်ချင်လာရသည်။

အခန်း (၁၈)

“ဦးလေးချို ... ကျွန်တော် ဘယ်ရောက်နေတာလဲဟင်”

“ကိုကို ... မင်းရောက်နေတာ မြန်မာပြည်လေ သတိရ
ထား”

“ဪ ... ဟုတ်သားပဲ ... ယု ဆုံးဖြတ်ပြီး ဟိုမှာမနေချင်
ဘာနဲ့ မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာတာပဲ ... ကျွန်တော် အားလုံး မှတ်မိ
ပြီ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ် ... မောင်ကိုကိုကို သတိရစေချင်
တာပါ”

ယုကြောင့် ကိုကို အရူးတပိုင်းဘဝနှင့် နေထိုင်လာခဲ့တာ
တွေ နောင်တရမိသည်။ မဖြစ်သင့်ဘူး ယုကိုယ်တိုင်ကပင် ယု
အထွက် မခံစေချင်နဲ့ ... ကိုကို ဘဝပုံမှန်အတိုင်း လျှောက်လှမ်း

ဝါတဲ့ ... ကိုကို တိုးတက်အောင်မြင်တာပဲ ယုတေ့ချင်ပါတယ်တဲ့ ကိုကို ပျော်ရွှင်အောင် နေထိုင်ပါတဲ့ ကိုကိုဖြေလို့ မရခဲ့ ... သောဏ တွေနှင့် ဖြစ်သလိုနေထိုင်လာခဲ့၏။ စိတ်ဝေဒနာရှင်ကြီး လုံးလုံးဖြစ်ရ သည်။

“မောင်ကိုကိုရယ် ... အတိတ်ကို မတွေးပါနဲ့တော့ ပစ္စုပ္ပန် ကိုပဲ ရှေ့ရှုပါကွာ ... ဦးလေးချို တောင်းပန်ပါတယ်နော်”

“ကိုကိုသိပါတယ် စိတ်မပူပါနဲ့တော့ ကိုကိုဘဝကို အသိတွေ နဲ့ ထိန်းပြီး ပြန်ထူထောင်ပါ့မယ် ဦးလေးချို”

ကိုကို ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ သူ့ဘဝကို ပြန်ထူထောင်ရမည် သူ့ ကြေကွဲခွေးသွပ်နေလို့လည်း ယုပြန်လာနိုင်တာမှ မဟုတ်တာ ယုကို ချစ်တာက ချစ်တာပဲလေ ... ဦးလေးချိုရော ဝင်းအောင် ရော ပျော်ရွှင်နေကြသည်။

“ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှ စိတ်မပူကြပါနဲ့တော့ဗျာ ... ပြုပြင်မှာပါ ... စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတွေလည်း ပြန်ထူထောင်မယ်”

ဦးချိုကတော့ မြသစ်ရိပ်ကို သတိရစေချင်ပေမယ့် မောင် ကိုကိုက လုံးဝ မေ့လျော့နေပုံပင်။ မိမိလည်း အစဖော်မအောင် မောင်ကိုကိုဘဝကို အပူအပင်ကင်းမဲ့စွာ တည်ဆောက်စေချင်သည်။

“ကိုကို ဒီတစ်သက် အိမ်ထောင်မပြုတော့ပါဘူး ... ချစ်နော်”

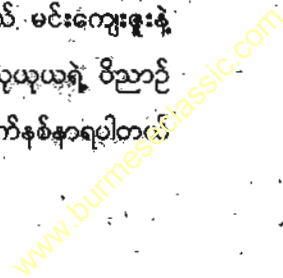
အသစ်လည်း မရှာတော့ဘူး ... ယုကို ကျွန်တော် နှလုံးသားတွေထဲ မှာ ထာဝရ သိမ်းထားမယ်”

“ကိုကိုစကားကြားရတာ ဝမ်းလိုက်တာကွယ် ... ဦးလေး ချိုကတော့ ကိုကိုရှေ့ရေးအတွက် ပြန်လည်တည်ဆောက်စေချင် တာပါပဲ ... အပူသောကတွေ ငြိမ်းအေးပါစေတော့”

“ဦးလေးချိုစကားကို ကျွန်တော် နားထောင်ပါ့မယ် ... ဖုတ်ပါတယ်လေ ... လုံးဝ မေ့ပစ်သင့်ပါတယ် ... ကျွန်တော်က လောက့်ရာပဲ သတ္တိမကြောင်သင့်ပါဘူး”

“ဦးလေးချို စိတ်အေးသွားပြီကွယ် ... စိတ်ချမ်းသာလိုက် တာ”

မောင်ကိုကိုအား စိတ်အနှောက်အယှက်တွေ ထပ်မဖြစ်စေ နှန် မိမိ အစွမ်းကုန် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရမည်ဖြစ်သည်။ ဆေး ထုသမှု ထိရောက်၍လည်း ဝမ်းသာမိ၏။ ဇာစ်ဘက်ခြံမှ ကောင် မလေးကိုလည်း တားဆီးပိတ်ပင်ရမည်ဖြစ်သည်။ စိတ်တော့ မကောင်းပါဘူး မြသစ်ရိပ် ... မင်းကူညီပါတယ် မင်းကျေးဇူးနဲ့ မောင်ကိုကိုပိုင်က ဆေးကုသမှု ခံယူတာပါ ... ယုယုယုနဲ့ ဝိညာဉ် အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ပေးရလို့ မင်းအတွက် ထိခိုက်နစ်နာရပါတယ်”

လေ ... မောင်ကိုကိုသာ မြသစ်ရိပ်ကို သတိရလျှင် မိမိလည်း တားဆီးမည် မဟုတ်ပေ။ မောင်ကိုကိုကိုလည်း ညဆိုလျှင် အပြင် မထွက်တော့ဘဲ အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်စက်စေသည်။

“ဦးလေးချို ခြံမှာ မြသစ်ရိပ်ရှောက်နေတယ် ... ဘယ်လို လုပ်မလဲ ... မြသစ်ရိပ်က အရမ်းကို သနားစရာကောင်းနေပြီဗျာ”
ဝင်းအောင်လာပြော၍ မိမိမသိမသာ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာ ကဲ့ ပြလိုက်ပြီး အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။

“မောင်ကိုကိုသိလို့ မဖြစ်ဘူး ဝင်းအောင် ... စိတ် အနှောက် အယှက် မဖြစ်စေချင်တော့ဘူးကွာ ... ဒီကောင်မလေး အကြောင်း မောင်ကိုကို သတိမရဘူးလေ ... မင်းအသာကြည့်နေပါ ... ဦးလေး ချို သွားဖြေရှင်းမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မောင်ကိုကိုကို ဆေးတိုက်ထားဇာယ် ... အိပ်တော့မယ် မင်းသေသေချာချာ ကြည့်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးလေးချို”

“မြသစ်ရိပ်အတွက် စိတ်မှကောင်းပေမယ့် ... ဒီလိုလုပ်ရ လိမ့်မယ် ဝင်းအောင်”

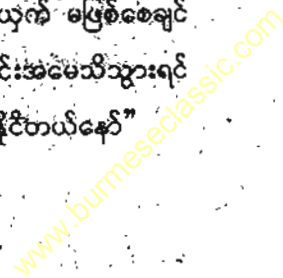
ဦးချို အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။ အမှောင်ထုက အပြင်မှာ နက်ရှိုင်းစွာ လွှမ်းခြုံထား၏။ မြသစ်ရိပ် မကြောက်မရွံ့ ကလေးမ လေးရဲ့ ရှေ့ရေးအတွက် မိမိတားဆီးရမည်ဖြစ်သည်။

“မြသစ်ရိပ် မင်းပြန်ပါ ... မောင်ကိုကိုက အခုမှနေကောင်း ကစာစ ရှိသေးတယ်လေ ... တွေ့ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပေမယ့် ဦးချိုခပ်ပြတ်ပြတ်ဓာမာထန် ထန်ပြောပစ်လိုက်သည်။

“ခဏလေးပါ ကိုကိုနဲ့တွေ့ပါရစေနော် ... ရိပ် အိမ်မှာမနေ ချင်တော့ဘူး ... ကိုကိုအတွက်လည်း စိတ်ပူလို့ပါ ... ခဏလေးပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုနဲ့တွေ့ခွင့်ပြုပါ ဦးလေးချိုရယ် ... ကျွန်မ အကူအညီ လိုအပ်တုန်းက ပေးခဲ့တာပဲ ... ကိုကိုနဲ့ တွေ့မှဖြစ်မယ်”

“မင်း အကူအညီကိုတော့ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ် မြသစ်ရိပ် ... ဒါပေမယ့် ကိုကိုက မင်းကိုသတိရတော့ဘူး ... ကိုကို ဘဝရှေ့ရေးအတွက် မင်းထပ်ကူညီလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ် ... လော လောဆယ်တော့ ကိုကိုကို စိတ်အနှောက်အယှက် မဖြစ်စေချင် သေးလို့ပါ ... မင်း အရမ်းအတင့်မရဲပါနဲ့ မင်းအမေသိသွားရင် အားလုံး ပြဿနာအကြီးအကျယ် တက်သွားနိုင်တယ်နော်”

“ရိပ် ဘာမှ မစဉ်းစားချင်ဘူး ... ကိုကိုနဲ့တွေ့ရမှဖြစ်မယ်
ရိပ်ကို မှတ်မိစေရမယ် ... ဒီလိုကြီးမေ့ပစ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ... ရိပ်
လုံးဝ လက်မခံဘူး”

ရိပ်အတွက် အခွင့်အရေး သိပ်မရှိတော့ပေ။ မေမေက စောင့်
ကြည့်နေသည်။ အလစ်မပေးပေ။ အခုတောင် ရိပ် စွန့်စားပြီးထွက်
လာရတာပါ ... မပြန်ရဲတော့ ...

“ကိုကိုနဲ့တွေ့ခွင့်ပေးပါနော် ... ရိပ် တောင်းပန်ပါတယ် ဆို
အိမ်ထဲ မဝင်ရဲတော့ဘူး”

“ဟင် ...”

“တကယ်လို့သာ ဦးလေးချိုက တွေ့ခွင့်မပေးတော့ရင် နိ
ဒီကနေ အဝေးကိုထွက်သွားတော့မယ် ... ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း
ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေပစ်လိုက်တော့မယ်”

“ဟေ့ ... မလုပ်နဲ့ပဲလဲ မင်းကိုကိုကို စိတ်ဝေဒနာရှင်ကြီး
အဖြစ်နဲ့ ထပ်မြင်တွေ့ချင်သေးတာလား မြသစ်ရိပ် ... မင်းကြောင့်
ပြဿနာတွေ ထပ်တက်ရင် မောင်ကိုကို အစစ်ဆေးခံရမယ် ...
ထောင်ကျနိုင်တယ် ... အချိန်လေး နည်းနည်းပေးပါကွာ ... ဦးလေး
ချို တောင်းပန်ပါတယ်”

မြသစ်ရိပ်ကို ချော့မော့ဖြောင်းဖျရသည်။ ဝင်းအောင်ထံ
ဖုန်းဆက်၍ မြသစ်ရိပ် အစ်မထံ အကြောင်းကြားဖို့ ပြောရ၏။ မြသစ်
ရိပ်က ငယ်ရွယ်သူပဲ စိတ်ထင်တိုင်းလုပ်ရင် ပြဿနာတွေက ပိုမို
ကြီးထွားလာနိုင်သည်။

“မဟုတ်တာတွေ မလုပ်ပါနဲ့ မြသစ်ရိပ်ရယ် ... ဦးလေးချို
စကား နားထောင်ပါ ... အချိန်လေးပေးပါ ... တစ်နေ့နေ့တော့
မင်းကို တွေ့ခွင့်ပေးမှာပါ”

“ရိပ် ပြန်မိတော့မယ် ကိုကို့အတွက် ထပ်ပြီးအကူအညီပေး
တာပါ ... ကိုကိုနဲ့တွေ့ခွင့်ရတဲ့နေ့ကို ရိပ်စောင့်နေပါတယ် ... တွေ့
ခွင့်ပေးပါလို့လည်း နှိပ် တောင်းပန်ပါတယ်နော်”

“မြသစ်ရိပ် အကူအညီပေးတာတွေကို မမေ့ပါဘူးကွယ် ...
တစ်နေ့နေ့မှာ မင်းဆန္ဒပြည့်ဝစေဖို့ ဦးလေးချို ကတိပေးပါတယ်
မြသစ်ရိပ်ရယ်”

ရိပ် ရှိခိုးတောင်းပန်ရင်း ကိုကိုရဲ့ခြံကြီးကို ကျေခင်းထွက်
လာခဲ့သည်။ ရိပ်ခြံထဲ အဝင်တွင် တိုက်ကြီးရဲ့ဆင်ဝင်အောက်မှာ
ဓားဓားကြီးရပ်နေတဲ့ မေမေ့ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ရိပ်လက်လေးကို
ဆတ်ခနဲ ဆွဲကိုင်လိုက်သည်။

“နင့်ကိုယ်နှင့် တော်တော်လည်လှပြီ ထင်နေလား မြသစ်ရိပ် ... ငါ့ကို လိမ်ညာလှည့်ဖြားတာပေါ့လေ ... နင့် ဟိုဘက်ခြံက ကောင်ဆီ သွားတာ မဟုတ်လား”

“ရိပ် ရှင်းပြတာကို နားထောင်ပေးပါ မေမေရယ် ... တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဘာမှ ရှင်းပြနေရာစရာ မလိုဘူး ... နင့်ကို ငါမှည့်တစ်ပေါက်လေးတောင် မစွန်းထင်းအောင် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်တာတာပါ ... နင့်က ကုတ်ကမြင်းပဲ မြသစ်ရိပ်”

ဒေါ်မြိုင်သီတာ လုံးဝ လက်မခံနိုင် ... ခွင့်လည်း မလွှတ်တော့ သမီးမြသစ်ရိပ်က မိမိရဲ့စေတနာ မေတ္တာတွေကို စော်ကားလိုက်တာပဲဖြစ်သည်။

“ဝင်စမ်း ... ”

“အား ... ”

သူမ ခန္ဓာကိုယ်လေးက ဧည့်ခန်းကြမ်းပြင်ပေါ် ပုံလျှော်သားလေးလဲကျသွားသည်။

“အန်တီမြိုင်ရယ် မှုံ့တောင်းပန်ပါတယ်နော် ... ရိပ်လေးကို မရိုက်ပါနဲ့ ရိပ်လေးက အတွေ့အကြုံမရှိတော့ စွဲလန်းသွားရတာ

ပါ”

“တိတ်စမ်း မှုံ့ ... ညည်းလည်း အသုံးမကျဘူး ... မနက်ဖြန် အထုတ်ပြင်တော့ ငါသမီးကို ဘဝပျက်အောင် ညည်းလုပ်လိုက်တာပဲ ... ဒီလို အရူးတစ်ယောက်ကို စွဲလန်းတဲ့အထိ ဖြစ်စရာလား”

“မေမေ ... ”

ကိုကိုအား အရူးဟုပြောလိုက်သဖြင့် ရိပ်မခံမရပ်နိုင်စွာ အော်ဟစ်ပစ်မိသည်။ မေမေရဲ့ ဒေါသတွေကလည်း စီးတောက်တစ်ခုလို ရိပ်ကိုလာဟပ်သည်။

“ဘာ ... ညည်းက ငါ့ကိုတောင်ပြန်ခံ ပက်တတ်နေပြီပဲ အရူးမို့ အရူးပြောတာ ဘာဖြစ်လဲ အရူးကောင်”

“ဝုန်း ... ”

“ချလွမ်း ... ”

မြသစ်ရိပ် မခံမရပ်နိုင်အောင် ပေါက်ကွဲကာ ရှေ့မှာရှိနေတဲ့ ဝန်းအိုးကို ဆွဲယူပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

“ရိပ်လေးရယ် မလုပ်ပါနဲ့နော် ... မမလေးတောင်းပန်ပါတယ်”

“မရဘူး ... ဘယ်သူမှ လာမတောင်းပန်နဲ့ ... ကိုကို”

အရူးလို့ပြောတဲ့ မေမေစကားကို ပြန်ရုပ်သိမ်းပေးပါ”

“မရုပ်သိမ်းဘူး ... ညည်းကများ ငါ့ကိုလာပြိုင်နေတယ် ...
ဘယ်တုန်းက ခံပက်ဖူးလို့လဲ ... သိပ်ပြီး သတ္တိရှိနေလား ... မြသစ်
ရိပ်တွေ့ကြသေးတာပေါ့အေ ... ညည်းအခန်းထဲဝင် မဝင်ရင် ငါအခု
ပဲ ရဲစခန်းကိုဖုန်းဆက်ပြီး ညည်းအကောင်ကို ဖမ်းခိုင်းမယ်”

မေမေကပြောလျှင်ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်တတ်၍ ရိပ်ထိတ်
လှန့်သွားရသည်။

“ညည်းအသက် ဆယ်ရှစ်နှစ် မပြည့်သေးဘူးနော် မြသစ်ရိပ်
ငါ့ အုပ်ချုပ်ခွင့်ရှိတယ် ... အရူးကောင်ကို ဖြားယောင်းသွေးဆောင်
မှုနဲ့ ထောင်ကျအောင်လုပ်ပစ်မယ် ... ငါ့အကြောင်း ညည်းသိတယ်
နော်”

“မလုပ်ပါနဲ့ မေမေရယ် ... ရိပ် တောင်းပန်ပါတယ်နော်
ကိုကိုမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး ... ရိပ်ပဲ မှားတာပါ ... ကိုကိုကို လုံဆ
မထိပါနဲ့ ... အပြစ်ပေးချင်ရင် ရိပ်ကိုပဲ မေမေပေးချင်တဲ့ အပြစ်ပေး
ပါ”

သမီးရိပ်ကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်မြိုင်သိတာ ရင်ထဲမှာ ဆို့နှစ်ခြေ
ကွဲသွားရသည်။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ သမီးရယ် ... ညဘက်တွေမှာ အပြစ်

ထွက်ပြီး ချစ်သူနဲ့ ချိန်းတွေ့တတ်နေပြီလား ... မိမိက သမီးလေး
အား မုည့်တစ်ပေါက်လေးပင် မစွန်း ထိန်းသိမ်းလာခဲ့သည်။

“ရဲ့ ... ”

“မေမေ”

“ဒီကောင့်ကို ညည်းအရမ်းချစ်နေလား”

“ဟုတ် ... ”

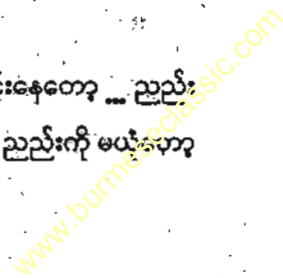
“တော့က”

ဒေါ်မြိုင်သိတာ ဒေါသတွေနှင့် သမီးမြသစ်ရိပ်အား တစ်စစ
ဖြစ်အောင် ဆွဲဖြုတ်ပစ်ချင်သည်။

“မောင်နဲ့ ညည်းမတန်တော့ဘူး ... ငါလည်း သမီးကို
ဟန်ဆောင်လိမ့်ညာပြီး အပြစ်ကင်းတဲ့ ယောက်ျားကောင်း ဇာန်
ယောက်လက်ထဲ ထိုးမထည့်ချင်ဘူး ... ညည်း ဒေတာဆန္ဒအတိုင်း
အဲဒီအကောင်ကို လက်ထပ်တော့ဒါပဲ”

မေမေက ပြတ်သားစရာရှိလျှင် ကြောက်စရာကောင်း
လောက်အောင် ပြတ်သားသူဖြစ်သည်။

“မနက်ဖြန်ကစပြီး ဟိုဘက်ခြံကိုပြောင်းနေတော့ ... ညည်း
ဘဝကို ညည်းထူထောင်ပါ ... မိန့်ပါလိုက်သွား ညည်းကို မယုံတော့

၂၇၆

ရှင်ဖြူနီ

၁၃

“အန်တီလေးမြိုင်ရယ် ရိပ်က ငယ်ရွယ်သူပါ ... အတွေ့အကြုံမရှိလို့ မှားယွင်းတာပါ ရိပ်လေးကို မစွန့်ပစ်လိုက်ပါနဲ့နော် မှုံတောင်းပန်ပါတယ် ...”

“တိတ်စမ်း ... ဘာမှ ဆက်မပြောနဲ့တော့ သူ့ရွေးချယ်တာလေ ... ဒင်းက ငါ့ကိုစွန့်ပစ်တာအော့ ... ငါ့အပေါ် သူ့ရက်စက်တာ ငါလုံးဝ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး”

“မေမေ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသဖြင့် ရိပ်ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ငိုရွိုက်မိသည်။ အရိပ်အမှာတွေပါ။ မေမေရိပ်အပေါ် ဘယ်လောက်အထိ ချစ်မြတ်နိုးပြီး တန်ဖိုးထားလည်းဆိုတာ ရိပ်အသိအိပ်ပါ။

မမလေးက ဘယ်လို ဆက်လုပ်ကြမလဲ ရိပ်ဟုမေးနေ၏။ ရိပ်မှာ အဖြေက မရှိသေး ... ကိုကိုနှင့် တွေ့ဆုံဖို့ရိပ် ထပ်မံကြိုးစားရမည်ဖြစ်လေသည်။

အခန်း (၁၉)

“ဦးလေးချို အခု မေမေသိသွားပါပြီ ... ရိပ်ကို မောင်းထုတ်နေပါတယ် ... ကိုကိုနဲ့ပဲ လက်ထပ်တော့တဲ့ ... ရိပ် တောင်းပန်ပါတယ်နော် ... ကိုကိုနဲ့ တကြိမ်တစ်ခါပဲ တွေ့ပါရစေ ... ကိုကို ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ရိပ်လိုက်မှာပါမယ် ... ကိုကိုနဲ့တွေ့ခွင့်ပေးပါရှင်”

မြသစ်ရိပ်က တွေ့ခွင့်တောင်းနေတော့လည်း ဦးချိုလိုက်လျှော့ပေးဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ မြသစ်ရိပ်ကြောင့်ပဲ ကိုကို ဆေးကုသမှု လက်ခံခဲ့၏။ လူငယ်တွေ ဆုံးဖြတ်ပါစေ၊ ဦးချိုသဘောတူ လက်ခံလိုက်သည်။

“ကိုကို ...”

“ဗျာ ... ဦးလေးချို”

“မင်းကိုမြသစ်ရိပ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးလာတွေ့လိမ့်မယ် အဲဒီကောင်မလေးက မင်းဆေးကုသမှုခံယူဖို့ ကူညီခဲ့တာပဲ”

“မြသစ်ရိပ်လား ...”

“ဟုတ်တယ် ... မြသစ်ရိပ်တဲ့ အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ ယုယုယ က ခွဲမရအောင် တူနေတယ်”

“ဗျာ ...”

“မင်းတွေကြည့်လိုက်ပါ ... မြသစ်ရိပ်က မင်းနဲ့ပတ်သက် မှုတွေကို ပြောပြလိမ့်မယ် ... မင်း ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ သေသေ ချာချာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပါ ... မင်းစိတ်တွေ ပြတ်သားခိုင်မာဖို့တော့ လိုအပ်တယ် ... မင်းကို စိတ်ဝေဒနာတွေထပ်ပြီး မခံစားစေချင် တော့ဘူး ကိုကိုပိုင် ...”

ကိုကို စိတ်တွေက ဝံ့မှန်ပြန်၍ဖြစ်နေသည်။ ယုသေဆုံးတာ ကိုလည်း လက်ခံနိုင်ခဲ့၏။ အရူးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ နေထိုင်လာခဲ့ လာတွေကိုလည်း နောင်တရလျှင် ရှက်နေခဲ့သည်။ မြသစ်ရိပ်တဲ့ ယုနဲ့တူသည်တဲ့ ကိုကိုနှင့်ဘယ်လိုများ ပတ်သက်ခဲ့တာလဲ ... မြသစ် ရိပ်ကိုတွေ့ကြည့်ဖို့ သူလက်ခံလိုက်၏။ ဧည့်ခန်းမှာပဲ တွေ့ဆုံဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ဦးလေးချိုက မြသစ်ရိပ်ကိုခေါ်ဆောင်လာခဲ့၏။

စိတ်ဆက်ပေးတဲ့ တင်္ဂါမှာပင် ကိုကိုရုတ်တရက် မှင်သက်မိသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“မြသစ်ရိပ်က သူလေးပဲကိုကို ထိုင်ပြီးစကားပြောကြည့်ဦး ... ဦးလေးချိုနဲ့ ဝင်းအောင်တို့ ခြံထဲမှာရှိနေမယ်”

ဦးလေးချိုက ကိုကိုတစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာကို စိုးရိမ်ပူပန်နေ သည်။ မြသစ်ရိပ်က သူ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ပေမယ့် ကိုကိုစိတ်တွေ မလှုပ်ရှားခဲ့ ... ယုငယ်စဉ်ကနှင့် တူလွန်းသည်ဟုသာ ထင်ရသည်။ မြသစ်ရိပ်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်နေခဲ့လေသည်။

“ကိုကို ...”

“ဟင် ...”

“ရိပ်ကို လုံးဝ မမှတ်မိတော့ဘူးလားဟင်”

“မမှတ်မိဘူးထင်တယ်”

“ကိုကိုရယ်”

“မင်းနဲ့ကိုယ် ဘယ်လိုပတ်သက်ခဲ့လဲ ... ကိုယ့်ချစ်သူ ယုနဲ့ တော့ အရမ်းတူတယ် အံ့ဩစရာပဲမြသစ်ရိပ်”

ကိုကိုမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားမှုကင်း လျက် အေးစက်တည်ငြိမ် လွန်းနေသည့် အချစ်အရိပ်အငွေ့တွေ

နည်းနည်းလေးမှာ ရှာဖွေမတွေ့ခဲ့ ... ရိပ် ထိတ်လန့်စွာ ကိုကို့ကို မော့ကြည့်မိ၏။ ရိပ်ကို မမှတ်မိတော့ဘူးတဲ့လား မသိဘူးတဲ့လား ကိုကို ... သူမကပါ ဖုန်းထဲမှာ မှတ်တမ်းတင်ထားတဲ့ ဗွီဒီယိုဖိုင်အား ဖွင့်ပြလိုက်သည်။

“ဟင် ... ဒါ ... ဒါတွေက ဘာတွေလဲ မင်းဘာရည်ရွယ်ချက် နဲ့ မှတ်တမ်းတင်ထားရတာလဲ”

“ရှင် ...”

“ဒါ ... ဒါက ကိုယ်အသိစိတ်လွတ်ကင်းနေတုန်းက ကိစ္စ တွေပဲ မြသစ်ရိပ် ... ကိုယ် လက်မခံဘူး ... ပြန်ပိတ်လိုက်တော့”

“ကိုကို ...”

“ကိုယ့်ကို ဆေးကုသအောင် မင်းကူညီခဲ့တာကိုတော့ ကိုယ် ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ် ... မြသစ်ရိပ်၊ ဒါပေမယ့် ယုကလွဲ ပြီး ကိုယ့်နှလုံးသားတွေက တခြားဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ မချစ်နိုင် ဘူး”

မြသစ်ရိပ်ကို မရက်စက်ချင်ပေမယ့် သူ့နှလုံးသားတွေက ယု တစ်ယောက်ထဲကိုပဲ ချစ်နေချင်သလိုပဲ။ အစားမထိုးနိုင် မြသစ်ရိပ်က ယုနှင့် တူနေပေမယ့် ယုမှ ခဟုတ်တာ ... အသေဆိုးနှင့်သေဆိုး

သွားရရှာတဲ့ ချစ်ဦးသူအတွက် သူ့အသက်ရှင်နေသရွေ့ သာစွာရှိရှိ ချစ်သွားချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေပဲ ဖြစ်ပေါ်နေ၏။ ငယ်ရွယ် နုပျိုတဲ့ မြသစ် ရိပ်ဘဝကို မဖျက်ဆီးပစ်ချင်၍ဖြစ်သည်။

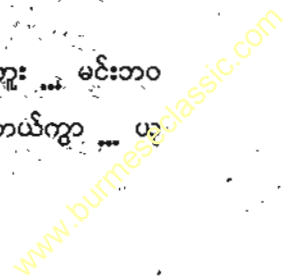
“ကိုကိုရယ် ရိပ်လေ ကိုကိုကို စတွေ့ထဲကပဲ ချစ်ခင်စွာလန်း ခဲ့ရတာပါ ... ရိပ်ဘဝကြီး တစ်ခုလုံးကို ပေးဆပ်ချင်တာမိ ရိပ်ကို မချစ်နိုင်ရင်လည်း ကိုကို့အနားမှာပဲ ရိပ်နေပါရစေမနော်”

သူမ ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေအားလုံး ပြောပြမိသည်။

“မြသစ်ရိပ် ... မင်းပြောတာတွေကို လုံးဝ လက်မခံနိုင်ပါ ဘူး ... မင်းကို ယုထင်မှတ်ပြီး ကိုကိုပတ်သက်ခဲ့မိတာပါ ... ကိုယ် ကြာခင် နိုင်ငံခြားကို အပြီးအပိုင်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ် ... မင်းကို ဒီခြံကြီးလက်ဆောင်ပေးချင်တယ် မင်းလက်ခံပေးပါ”

“ကိုကို့ဆီကနေ ရိပ် ဘာမှမလိုချင်ပါဘူး ... ရိပ်ကို လျက်ထပ် ခဲ့နော် ... ကိုကို့ထားရာမှာ ရိပ်နေပါ့မယ် ... ကိုကို့အနားမှာပဲ နိုင်နေပါရစေမနော်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး မြသစ်ရိပ် ကိုယ်လက်မခံဘူး ... မင်းဘဝ ချွေးအစရှိသေးတယ် ... ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ ... ယု

နေရာမှာ ကိုယ်လုံးဝ အစားမထိုးနိုင်လို့ပါ ... မြသစ်ရိပ်ရယ် ကိုယ်
ရော မြသစ်ရိပ်ရဲ့ ဘဝတွေရော အားလုံး သေဆုံးရလိမ့်မယ် ...
ကိုယ့် အရူးတစ်ယောက်အဖြစ် မင်းထပ်ပြီး မြင်တွေ့ချင်သေးလို့
လား။”

ရိပ် အထိတ်တလန့်နှင့် ကိုကိုကို မော့ကြည့်မိသည်။ ရိပ်
ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ ကိုကိုပိုင် နှလုံးသားထဲမှာ ရိပ်ဘယ်တော့မှ ရှိလာနိုင်
မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ရိပ်သိလိုက်၏။ ဆက်ပြီး ဘာမှ မတောင်းဆို
ချင်တော့ပါဘူး ကိုကိုပေးမယ်နော် ... နစ်နာကြေး သဘော ငွေ
ကြေးပစ္စည်း ဥစ္စာ တပြားတစ်ချပ်မှ မလိုချင်ပေ။ ရိပ် မျက်ဝန်းတွေ
ထဲမှ မျက်ရည်တွေ တလိမ့်လိမ့် ပြုတ်ကျလာသည်။

“ကျွန်မ ဘာမှ မလိုချင်ဘူး ... ပေးစရာလည်း မလိုပါဘူး
ကိုကိုအချစ်ဆိုတာကြီးကို ရိပ်အရမ်းမုန်းတယ် ... ရိပ်နှလုံးသားတွေ
အရမ်းနာကျင် ခံစားရပါတယ် ... ထပ်ပြီး စဉ်းစားပေးပါဦး ...
ကိုကိုရယ် ရိပ်တောင်းဆိုပါတယ်”

“မြသစ်ရိပ် ...”

“ရိုင် ...”

“မင်းပြန်ပါတော့ ကိုယ့်ကိုနားလည်ပေးပါလို့ပဲ တောင်း

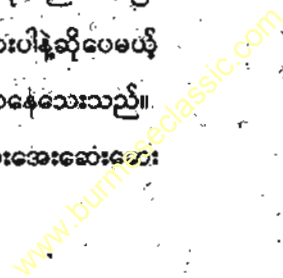
ချင်ပါတယ် ... ဒီဇာတ်ပုံတွေနဲ့ မင်းကိုယ့်ကို ထောင်ချမယ်ဆိုရင်
လည်း အဲဒီအဖြစ်ဒဏ်ကို ကိုယ်ခံမယ် ကိုယ်က နိုင်ငံခြားကိုအပြီး
အိုင်ထွက်သွားမယ် ... ကိုယ့်စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတွေ ပြန်ဦးစီး
မယ် ... ဒီတစ်သက် ကိုယ် မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ထပ်ပတ်သက်ဖို့
ဆိုတာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး မြသစ်ရိပ် အကောင်းဆုံးက မင်း
အမေစကားကို နားထောင်ပါကွာ ... ညီမလေးတစ်ယောက် အနေ
နဲ့ ကိုယ်ပြောချင်တယ်”

ကိုကိုအတွက် လုံးဝ လက်မခံနိုင်သဖြင့် မြသစ်ရိပ်ကို မျှော်
လင့်ချက်တွေ မပေးထားခဲ့ချင်ပေ။ ကိုကို ပြတ်သားစွာ ငြင်းဆန်
ဆိုက်သည်။

“ကိုယ်နဲ့ ပတ်သက်တာကို ခေ့ပစ်လိုက်ပါ ... မြသစ်ရိပ်
ဆုံးဝ လက်မခံနိုင်လို့ပါ ... မင်း ပြန်ပါတော့ကွာ”

သူမ ထလိုက်သည်။ ကိုကို့ဆီကနေ ဘယ်လိုအခွင့်အရေး
နဲ့မှ ထပ်ပြီး မတောင်းဆိုလိုတော့ပါဘူး ... ကိုကိုကိုလည်း ထပ်ပြီး
အထူးမပေးရက် ... ကိုကိုက မျှော်လင့်ချက်မထားပါနဲ့ဆိုပေမယ့်
လည်း ရိပ် နှလုံးသားတွေက မျှော်လင့်တောင့်တနေသေးသည်။

“ရိပ်ပြန်ပါတော့မယ် ကိုကို ... ထပ်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး

စဉ်းစားပေးပါဦးနော် ... ရိပ်လေး ကိုကိုကို အရမ်းချစ်တယ်”

ရိပ် မျက်ရည်တွေနှင့် ကြေကွဲစွာပြောပြီး ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

“မြသစ်ရိပ် မင်းကိုပြောသားပဲ ဦးလေးချိုစိတ်မကောင်းလိုက်တာကွယ် ... တဖြည်းဖြည်းချင်း နားချကြည့်ပါဦးမယ် ... မောင်ကိုကို အနားမှာ မင်းနေရင် အရမ်းတစ်သက်လုံးနာထွက်ကြေကွဲရလိမ့်မယ် ... မကြာခင် မောင်ကိုကိုက နိုင်ငံခြားကို အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာသွားတော့မှာပါ”

ဦးလေးချို စကားတွေကို ရိပ်ဆက်ပြီး နားထောင်နိုင်စွမ်းမရှိတော့။ ရိပ်တို့ခြံကြီးထဲရောက်တော့ မေမေနှင့် ဝင်တိုက်မိနေမလို ဖြစ်သွားသည်။

“မြသစ်ရိပ်”
“မေမေ ...”

“ညည်းဘာဆက်လုပ်မှာလဲ ... ဟိုကောင်က ဘာပြောလို့လဲအေ ... ညည်းက မျက်ရည်နဲ့ မျက်ခွက်ဖြစ်နေတာပါလား”
မေမေကိုလည်း မျက်နှာချင်းမဆိုင်လိုတော့ သဖြင့် အခန်းထဲပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

“ရိပ်လေး ...”

“ဟင်”

“မမလေး ပြန်ရတော့မယ် ... အန်တီမြိုင်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲလေ ... ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ... ရိပ်လေး မှားတယ် ဘယ်အရာမဆို ဇွတ်တရွတ်ကြီး မလုပ်သင့်ဘူးကွယ်”

ကိုကိုပိုင်က ယုယုယကလွဲပြီး တခြားဘယ်မိန်းကလေးမှ ချစ်မြတ်နိုးနိုင်မှာ မဟုတ်ပေ။ အချစ်ကြောင့် ရူးသွပ်နေတဲ့ ယောက်ျား ဖြစ်နေသည်။

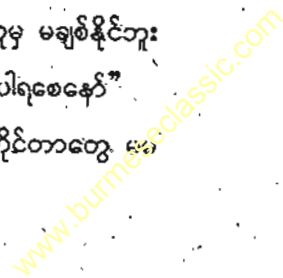
“ကိုကိုက ရိပ်ကို လုံးဝ လက်မခံနိုင်ဘူးတဲ့ ... မမလေး သူက နိုင်ငံခြားကို အပြီးအပိုင်ထွက်သွားတော့မှာတဲ့ ရိပ် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဟင်”

“ရိပ် ...”
“ဟင် ...”

“မောင်နဲ့ လက်ထပ်လိုက်ပါ”

“ဟင့်အင်း ... ကိုကိုကလွဲပြီး ရိပ်ဘယ်သူမှ မချစ်နိုင်ဘူး ... မေမေမောင်းထုတ်ရင်လည်း မမလေးနဲ့လိုက်နေပါရစေနော်”

“အဲဒီလို အဓိပ္ပါယ်မရှိတဲ့ ဆုံးဖြတ် လုပ်ကိုင်တာတွေ ...”

လေး မကြိုက်ဆုံးပဲ ... မင်းကို အလိုလိုက်မိတာ မမလေး နောင်
တရမိတယ် ... အန်တီမြိုင် အပြစ်ပေးတာခံမယ် ... မင်းကိုတော့
ထပ်ပြီး အလိုမလိုက်နိုင်တော့ဘူး ... ခေါ်လည်း ခေါ်မသွားနိုင်
ဘူး ... မင်း လိမ္မာပါတော့ အန်တီမြိုင် သေလိမ့်မယ် ရိပ်”

မမလေးမှုံကလည်း ရိပ်ကို ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး ကျောခိုင်း
ထွက်သွားသည်။

ရိပ် ငိုရိုက်နေမိ၏။ ဘာမှလည်း ဆက်မလုပ်တတ်တော့
မောင့်ကို သတိရမိလာသည်။

ကိုကိုကသာ ငြင်းဆန်ရင် မောင်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ကတိပေး
တဲ့ ... ရိပ်လို အပြစ်အနာအဆာတွေနှင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်
က လက်မခံနိုင်ပဲ ငြင်းဆန်စွန့်ပစ် ခြင်းခံလိုက်ရတဲ့ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ကို မောင်လက်ထပ်နိုင်ပါ တော့မလား ... အချစ်ဆိုတာ
ရိပ်သေသေချချာ စဉ်းစားမိနေသည်။

အခန်း (၂၀)

“မြသစ်ရိပ် မင်းလက်လျှော့လိုက်ပါတော့ကွယ် ... မောင်
ထိုကိုပိုင် နိုင်ငံခြားကို ထွက်သွားပြီ ... ဒီခြံကြီးကိုလည်း မင်းလက်
ခံမယ်ဆိုရင် အပြီးအပိုင်လွှဲအပ်ပေးခဲ့ဖို့ ပြောခဲ့ပါတယ်”

ရိပ် ခြေလှမ်းတွေ ကိုကိုခြံဝမှာပင် တုန်ခန်ရပ်တန့်သွား
သည်။ ကိုကိုဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ခိုင်မာလွန်း၏။

ကိုကိုဆီက လျှော်ကြေးအဖြစ်ပေးတဲ့ခြံကိုလည်း လက်မခံ
နိုင်ပေ။

ဦးလေးချိုတို့လည်း နိုင်ငံခြားကို အပြီးအပိုင်လိုက်သွားကြ
တော့မယ်တဲ့ ...

ဒီခြံကြီးကို ရိပ် လက်မခံဘူးဆိုရင် ပရဟိတအဖွဲ့ တစ်ခုကို
ထူပစ်ဖို့ စီစဉ်ထားသည်တဲ့ ရိပ် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ပရဟိတအဖွဲ့ကိုပဲ လှူပစ်လိုက်ပါဦးလေးချို ... သဘော

တူပါတယ် ... ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်တာတွေ ရိပ် လုံးဝ လက်မခံနိုင်ပါဘူး ... ပြောပေးပါ ... နှလုံးသားမရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အရမ်းမုန်းတယ်လို့ ... ”

ရိပ် မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေပြည့်နက်လာသည်။

ကိုကိုကြောင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုတွေကို ရိပ်မုန်းတယ် ... တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် ရပ်တည်ချင်မိ၏။

ရိပ် မငိုတော့ပါဘူး ...

ရိပ်ခြံထဲ ပြန်ဝင်လာတော့ မေမေနှင့်ဆုံမိချိန်တွင် စိမ်းတောက်နေတဲ့ မေမေရဲ့ ဥပေက္ခာ မျက်ဝန်းတွေကြောင့် စိတ်ထိခိုက်လွန်းသွားရသည်။

“မေမေ ... ”

“ငါ့ကို မေမေလို မခေါ်နဲ့ မြသစ်ရိပ် ... ဘာလဲ ဟိုကောင်ထံ လက်မခံလို့ ငါ့အရိပ်ကို ပြန်ခိုဝင်နားချင်တာလား ... မရဘူး နင့်ထိုသမီးအဖြစ်ကနေ စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီ”

“ရိပ်ကို မရက်စက်လိုက်ပါနဲ့နော် ... ရိပ်အမှားတွေအတွက် တောင်းပန်ပါတယ် ... မေမေရင်ခွင်ထဲမှာ နားခိုခွင့်ပြုပါ ... ရိပ်ကြောင့် မေမေစိတ်လှုပ်လှုပ်ချက်တွေ ပျောက်ဆုံးခဲ့ရတာပါ ... ရိပ်ကို

မှည့်တစ်ပေါက်လေးတောင် မစွန်းတင်စေချင်လို့ မေမေ စည်းကမ်းကြီးကြီးနဲ့ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်လာခဲ့တာပါ ... ရိပ်မှားပါတယ်”

“တော်စမ်း မြသစ်ရိပ် ... ညည်းထင်ရာစိုင်းခဲ့ပြီးပြီပဲ ... ညည်းကြိုက်သလို လုပ်ပါ ... ငါ အခု ခရီးထွက်တော့မယ် ဒီခြံကြီးကိုတော့ အဖေကျန်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းမို့ ညည်းကိုပေးခဲ့ပါ့မယ် ... ညည်းလမ်းညည်းလျှောက်စော့ ... ”

“မေမေ ... ရိပ်ကို မထားခဲ့ပါနဲ့ ... မေမေ အရိပ်ကလေးကသာ ရိပ်ကိုအေးမြစေတဲ့နေရာလေးပါ ... ရိပ်တောင်းပန်ပါတယ် ရိပ် မှားသွားပါတယ် မေမေရယ်”

မေမေ စိမ်းစိမ်းကြည့်ကာ ထွက်သွားသည်။

တလောကလုံးမှာရှိတဲ့လူတွေအားလုံး ရိပ်ကို ဘာဖြစ်လို့များ စိမ်းကားရက်စက် နေခဲ့ရတာလဲ ... နားလည်မှု နည်းနည်းလေးတောင် မပေးနိုင်ကြတော့ဘူးလား ... ကိုကိုရဲ့ စွန့်ပြစ်မှုထက် မေမေရဲ့ စွန့်ပစ်လိုက်မှုတွေက ရိပ်နှလုံးသားတွေကို ထိခိုက်နာကျင်ရဆုံးပင်။

“ကျွန်မကို မေမေ တင်းကျပ်တဲ့စည်းကမ်းတွေနဲ့ ထိန်းချုပ်ထားခဲ့လို့ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ထိတွေ့မှု မရှိအောင် မေမေပဲ ရိပ်ဘဝကို အပိုင်သိမ်းထားခဲ့တာပါ ... ရိပ်ကို တစ်ယောက်ထဲ မထားခဲ့ပါနဲ့ ရိပ် အရမ်းကြောက်တယ် ... အရမ်းကြောက်လို့ပါ မေမေရယ်”

ကားမောင်းထွက်တော့မယ့် မေမေအနားပြေးသွားပြီး ရိပ် ပြောချင်တဲ့ စကားတွေကိုအသံကုန်အော်ဟစ်ပြောမိသည်။

မေမေက ဂရုမစိုက် ကားကိုပဲ ဝေါခနဲမောင်းထွက်သွား၏။

ရိပ် အင်အားတွေ ချိနဲ့စွာဖြင့် ဒူးတွေညွတ်နေကျသွားကာ ပုံလျက်သားလေး ဖြစ်သွားသည်။

“မြသစ်ရိပ် ...”

“ဟင် ...”

ရိပ်ကို ခေါ်လိုက်တာ ဘယ်သူလဲ ... ကိုကိုလား မျက်ဝန်း တွေကို အားယူဖွင့်ပြီး အသေအချာကြည့်မိပေမယ့် နှိုးငါးနေသည်။

“ဘယ်သူလဲဟင် ... ကိုကိုလား ရိပ်ဆီပြန်လာခဲ့တာလား ရိပ်မှာလေ နားခိုရာအရိပ်လေး ကင်းခဲ့နေလို့မိနော် ... ရိပ်ကိုခေါ် သွားပါ ကိုကို”

ရိပ်ခန္ဓာကိုယ်လေးအား တစ်စုံတစ်ယောက်က ပွေ့ဖတ် လိုက်တာပဲသိပြီး တလောကလုံး မေ့ချောသွားခဲ့သည်။

“မြသစ်ရိပ် သတိထားပါဦးကွာ ... ရိပ်”

မောင် စိုးရိမ်တကြီးနှင့် ရိပ်ခန္ဓာကိုယ်လေးအား ပွေ့ချိန် ကားပေါ်တင်ကာ ဆေးရုံသို့ ဒလကြမ်းမောင်းနှင်လာခဲ့သည်။

တစ်ခြံလုံးမှာ ရိပ်တစ်ယောက်ထဲရှိနေပြီး ဆွေမျိုးတွေ အားလုံးကို ပြန်စေပြီး အန်တီမြိုင်လည်း ရိပ်သာတစ်ခုမှာ အပြီး

အပိုင်နေထိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်ဆိုတာ မေမေပြောပြ၍ မောင် သိခဲ့သည်။

“မြိုင်က ပြတ်သားတယ် အရှက်တွေရော ... မှာနတွေကို ရော သူ့မျှော်လင့်ချက်တွေရော မြသစ်ရိပ်က ရိုက်ချိုးခြေဖျက်လိုက် တာတဲ့ ... သမီးအဖြစ်ကနေ စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီတဲ့ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားလိုက်သွားလိုက်ပါ ... ရိပ်လေးကို စောင့်ရှောက်ရမယ် လူ လောကကြီးအကြောင်း သိပ်မသိရှာသေးတဲ့ မိန်းကလေးပါကွယ်”

မောင် အလွန်အမင်း စိတ်ပူပင်သွားမိသည်။

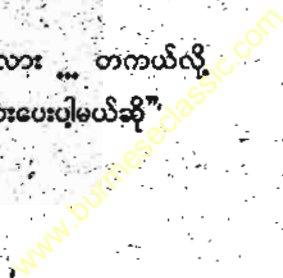
ရိပ်ဆီ အလျင်အမြန် ရောက်လာခဲ့၏။

ထင်ထားတဲ့အတိုင်းပင် ရိပ်ခြံထဲမှာ သတိလစ်မေ့ချောနေ သည်။

“ကလေးမလေးက အရမ်းအားနည်းနေလို့ပါ ... စိတ်မပူ ရပါဘူး ... မကြာခင် သတိပြန်ရလိမ့်မယ် ... စိတ်ထိခိုက်ကြောင့် စရာတွေ အများကြီးခံစားနေရတယ်ထင်တယ်”

ရိပ်မျက်နှာလေးက သွေးရောင်ကင်းမဲ့လျက် ပြုပြင်မှုမရှိ နေ သည်။

“ရိပ် ... မင်းပဲပြောခဲ့တာ မဟုတ်လား ... တကယ်လို့ ကိုကိုက လက်မခံခဲ့ရင် ... မောင်ကို စဉ်းစားပေးပါမယ်ဆို”

မောင် ရိပ်ကိုချစ်သည်။

ရိပ်ကိုနားခိုရာ အရိပ်လေးအဖြစ် မောင့်ရင်ခွင်ထဲမှာ ထွေးပွေ့ထားချင်သည်။

“သတိရတော့ ရိပ်ရယ် ... မင်းကို ကိုယ်နားလည်ပေးနိုင်ပါစာယ် ... ရိပ်ကိုချစ်တယ်ကွာ ...”

ရိပ် မျက်နှာလေးကို တစ်မှိစ်မှိစ် စိုက်ကြည့်နေရင်း မောင်ပြောမိနေသည်။

“မင်းဘဝကို မောင် စိတ်မဝင်စားဘူး ... အမိစက်တွေ ထင်ချင်သလောက်ထင်ပါစေ ... မောင်ချစ်တယ် ရိပ်ကိုမောင် အရမ်းပဲ ချစ်မြတ်နိုးပါတယ်”

ရိပ် သတိပြန်ရလာတဲ့အချိန်တွင် မောင့်ကို ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်ပစ်လိုက်မှာ မောင်စိတ်ပူနေမိ၏။

မောင်စက္ကန့်မလပ် ရိပ် မျက်နှာလေးကို စူးစိုက်ကြည့်မိနေသည်။

“အင်း ... အား ... အင်း”

“ရိပ် ... ရိပ်လေး သတိရပြီလား ... မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်ပါဦး ...”

“ဟင် ... ကိုကိုလား ရိပ်ကို စွန့်ပစ်မထားနဲ့ပါနဲ့နော် ...”

ရိပ်ကြောက်လို့ပါ ...”

ရိပ် နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပွင့်ဟလာပြီး ကိုကိုကိုတမ်းတနေသည်။

မောင့်စိတ်တွေ ယောက်ယက်ခတ်သွားရတာ ရိပ်တွေ့ချင်လိန်းနေတဲ့ ကိုကိုပိုင်ကို ရှာဖွေပေးလိုက်ချင်သည်။

“ကိုကို ... ကိုကိုလားဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ် ရိပ်ရယ် ... ကိုကိုပါ”

“ဟင် ...”

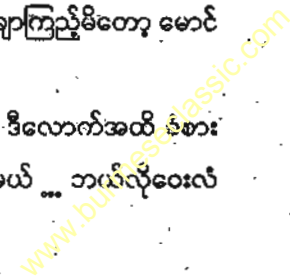
မှေးမှိန်ဖျော့တော့နေတဲ့ ရိပ်မျက်ဝန်းလေးတွေ ဖျတ်ခနဲပွင့်လာကာ ဝင်းလက်တောက်ပလျက် သူ့ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်းဖက်တွယ်လေသည်။

ပြီးမှ အသိတွေဝင်လာသူလို သူ့ကိုအသေအချာကြည့်၏။ မောင်လည်း ရိပ်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟင် ... မောင် ... မောင်ပဲ”

ကိုကိုမဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ အတွေးဝင်လာပြီး ရိပ်တိုးဝင်ဖက်တွယ်လိုက်မိတဲ့ ရင်ခွင်ပိုင်ရှင်အား အသေအချာကြည့်မိတော့ မောင် ဖြစ်နေသည်။

“ရိပ်ရယ် ... ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုတွေ ဒီလောက်အထိ ခံစားမနေပါနဲ့တော့ ကိုကိုပိုင်ကို မောင်ရှာပေးပါ့မယ် ... ဘယ်လိုဝေးလံ

ခေါင်သီတဲ့ နေရာပဲရောက်ပါစေ ရိပ်အတွက် မောင်ရှာပွေခေါ် ဆောင်ပေးပါမယ်ကွာနော် ... ”

မောင်ရှ် အကြင်နာမျက်ဝန်းအကြည့်တွေ ချိုအိန္ဒြေထွေး လှိုက်မောဖွယ် ပကတိရင်ထဲက ထွက်လာတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေ ကို ရိပ် ဥပေက္ခာ မပြုနိုင်ပဲဖြစ်သွားသည်။ ရိပ်နားခိုရမယ့် အရိပ် ကလေးက မောင်ရှ်ရင်ခွင်ပဲဆိုတာ ပထမဆုံး အကြိမ်တွေ့တော့ စံစားမိလာသည်။ မောင်ရှ်ကို အားနာလိုက်တာ ရိပ်က ဘယ်တော့မှ မောင်ဘက်ကနေ တွေးကြည့်တတ်ခဲ့ ... ရိပ်အတ္တနှင့် ဆန္ဒတွေ အတိုင်းသာ ပြုလုပ်ခဲ့မိနေခဲ့၏။ အခုထိတောင် ရိပ်ဖြစ်ချင်တဲ့ အတ္တ တွေကို မောင်လိုက်လျော့ဖြည့်ခွမ်းပေးဖို့ ကြိုးစားနေခဲ့လေသည်။

“မင်း ... နေကောင်းအောင်နေပေးပါရိပ် ... ကျေးဇူးပြုပြီး ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပေးပါကွာ ... ပြီးမှ မင်းဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ အားလုံး မောင်တစ်ခုမကျန် ဖြည့်ခွမ်းပေးပါမယ် ရိပ်ရယ်”

“မောင်ရယ် ... ”

ရိပ် တိုးတိုးတိတ်တိတ်လေး ညီးညူလျက် မောင်ရှ်ရင်ခွင် ကနေ ရုန်းဖယ်မထွက်ပဲ ငြိမ်သက်နေလိုက်သည်။

“မင်း သတိလစ်နေတာ နှစ်ရက်ရှိသွားပြီရိပ် ... မောင်ဘယ် လောက်အထိ စိတ်ပူနေရလဲ ... မောင်မေမေက ရိပ်မေမေပါ ရိပ်ပျော်ရွှင်အောင် စောင့်ရှောက်ထားပေးဖို့ ပြောကြဇာယ်လေ”

“မေမေကရောလား မောင် ... ”

“အန်တီမြိုင်က ရိပ်ကိုမွေးထားတဲ့အမေပဲလေ ... သူ့အမှား တွေကြောင့်လည်း ပါပါတယ်တဲ့ ... ရိပ် သတိရပြီဆိုတာနဲ့ အားလုံး လာတွေ့ကြမှာပါ ရိပ်ရယ် ... ”

“မမလေး ဖွဲ့ရောလားဟင် ... ”

“ဒါပေါ့ ... ရိပ်က စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲ မနေနဲ့တော့နော် အားလုံးက နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးပြီး မင်းကိုပျော်ရွှင်အောင် လုပ်ပေးကြပါလိမ့်မယ် ရိပ် ... ”

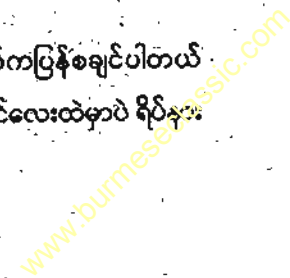
“မောင် ... ”

“ပြောလေရိပ်”

“ပထမဆုံးလေ ရိပ်ရဲ့အမှားတွေ ရိပ်ရဲ့ အတ္တတွေအတွက် မောင်ကိုတောင်းပန်ချင်ပါတယ်”

“မောင်ကို တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူး ရိပ်ရယ် ... ဘာအမှား မှလည်း ရိပ်မကျူးလွန်ထားပါဘူး ... မောင်က ရိပ်ကိုချစ်တယ်လေ ရိပ်ပျော်ရွှင်မှုအတွက်ဆိုရင် မောင်အရာအားလုံး လိုက်လျော့ နားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်ကွာ”

“အခုချိန်ကစပြီး ရိပ်ဘဝကို အသစ်ကပြန်စချင်ပါတယ် မောင်ရယ် ... ရိပ်ကို အရမ်းချစ်တဲ့ မောင်ရှ်ရင်ခွင်လေးထဲမှာပဲ ရိပ်နား

ခိုချင်ပါတယ် ... ဒါဆိုလည်း ရိပ် အရမ်းအပြောင်းအလဲမြန်ပြီး အတ္တကြီးသွားလားဟင်”

“ရိပ်ရယ် ... မောင်အကြားချင်ဆုံး စကားတွေကို ရိပ်ပြော လိုက်တာပါ ... မောင် အရမ်းမျှော်လင့်နေခဲ့တာပါ ... မောင့်ရင်ခွင် လေးကပဲ ရိပ်နားခိုရာ အေးမြတဲ့ အရိပ်ကလေးဖြစ်စေမှာပါ ... ရိပ်ကို မောင်အရမ်းချစ်တယ် ... မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်ရင် ဇီဝကြောင်တဲ့မောင်ဆိုတဲ့ ကောင်လေ ... ရိပ်ကို အရမ်းချစ်မိပြီး ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ရိပ်နဲ့အတူတူ မခွဲမခွာ လျှောက်လှမ်းချင်ပါ တယ် ရိပ် ... ”

မောင့်လက်မောင်းတွေက ရိပ်ခန္ဓာကိုယ်လေးအား တင်း တင်းလေးပွေ့ဖက်လာလေသည်။ နည်းနည်းလေးမှ ရုန်းဖယ်လှုပ် ရှားခွင့်ပင် မပေးတော့။ ရိပ်ကလည်း မောင်ထားရာနေ စေရာသွား ပြီး မောင့်အလိုကျ ဇနီးကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် ဆုံးဖြတ်ချက် တွေကို ခိုင်မာစွာဖြင့် မောင့်ကို တုန့်ပြန်ဖက်ထားမိလေသည်။

